CĂRȚI ROMANTICE
O ALTFEL DE DUCESĂ
MARY BALOGH

MARY BALOGH
O altfel de ducesă

An *Unlikely Duchess by* Mary Balogh

Copyright © 1990 Mary Balogh Ediţie publicată prin înţelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. şi P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Publicată pentru prima oară în SUA de Signet, o filială a Dutton Signet, membru al Penguin Books SUA, Inc.

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Coperta: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Larisa Din/Graal Soft

capitolul 1

— Este o fată foarte bine-crescută, îl asigură Lord Ainsbury pe nepotul său. O să fie o soţie bună, Paul. Este tăcută, liniştită şi cu siguranţă ştie cum să conducă o gospodărie.

— Da, domnule, răspunse Paul Villiers, ducele de Mitford, de la fereastra casei sale din Berkeley Square. Pare o alegere potrivită.

— Şi ştim sigur că se trage dintr-o familie bună, continuă baronul după ce tuşi uşor, uitându-se lung spre fiica sa, mama ducelui, care lucra în linişte la broderia ei. Este nepoata lui Rutland. Îl cunosc de-o viaţă. Aşadar, bunicul ei este conte, iar tatăl ei este viconte. Mama ei este fiica bătrânului Findlay. În mod cert se trage dintr-o familie bună.

— Aşa e, zise ducele, împreunându-şi mâinile la spate, urmărindu-le cu privirea pe domnişoara Hancock şi pe mama acesteia, care intrară în casa de peste drum. Pare o alegere foarte potrivită.

— Ştiu că nu apreciezi în mod deosebit fetele crescute la oraş, mai spuse bunicul lui. Ştiu că sunt prea capricioase pentru gustul tău. Când am dat peste Rutland la Bath şi ne-am dat seama că veniserăm amândoi la tratament, mi-a vorbit despre una dintre nepoatele lui, şi ţin minte că încă de atunci m-am gândit că ar putea fi o bună soţie pentru tine. Să ştii, băiete, că au fost crescute cu stricteţe, iar tatăl lor nu a permis ca frivolităţile balurilor să le sucească minţile. Rutland s-a arătat foarte interesat de idee când am deschis subiectul.

— Şi ai decis că fiica cea mare e cea mai bună alegere? îl întrebă ducele.

— Aşa se cade pentru un duce, zise Lord Ainsbury. Are douăzeci de ani, Paul, e la vârsta potrivită. Nu-i mai stă gândul la copilării, însă e încă suficient de tânără.

— Aşa e, încuviinţă nepotul, pare vârsta potrivită.

— Rutland s-a întors acasă odată cu mine, zise

baronul. Aşteaptă veşti din partea mea.

— Da. Mitford se uită spre doamnele Hancock care ieşiră din casa de peste drum. Doamna Paisley era de-a casei, bineînţeles. Înţeleg.

— Ei bine? spuse Lady Newman, oprindu-se din brodat şi îndreptându-şi privirea spre fiul ei. Vorbi pe un ton încordat. Ce părere ai, Paul?

— Ce părere am? repetă el, întorcându-se să o privească. Cred că pare o uniune promiţătoare, mamă.

— Şi ai de gând s-o accepţi? îl întrebă ea. Să-i scrii vicontelui Cheamley că intenţionezi să-i ceri mâna fiicei sale?

Mitford rămase câteva clipe pe gânduri.

— Dacă asta este cea mai bună propunere, zise el, presupun că aşa voi face. Şi pare să fie cea mai bună propunere.

— Paul, dragul meu, ai douăzeci şi opt de ani, zise ea, şi eşti dator să te căsătoreşti şi să-ţi întemeiezi o familie. Din păcate, în calitatea ta de duce, nu îţi poţi permite să pui întotdeauna pe primul loc preferinţele personale. Cred că *Papa* a făcut o alegere înţeleaptă în numele tău.

— Într-adevăr, răspunse el. În cazul acesta, am să-i scriu numaidecât onorabilului tată al domnişoarei Middleton.

— N-o să regreţi, dragul meu, spuse mama lui, zâmbindu-i şi împăturindu-şi broderia. Datoria e o recompensă în sine, după cum ţi-am spus întotdeauna.

— E o fată extraordinară, zise Lord Ainsbury. Am avut dintotdeauna încredere deplină în Rutland.

Cel de-al patrulea membru al încăperii vorbi pentru prima oară. Era o fată mărunţică, simplă, cu o înfăţişare obosită, datorată unei sarcini avansate.

— Dar, Paul, zise ea, uitându-se cu drag spre fratele ei, eşti sigur că nu vrei s-o vezi pe domnişoara Middleton înainte de a decide dacă să te căsătoreşti sau nu cu ea?

— Nu are nicio problemă de sănătate, spuse Lord Ainsbury. Are toţi dinţii şi nici nu are cicatrici pe faţă.

— Bine, bunicule, dar este drăguţă? întrebă Lady

Angela Vaughan.

— Orice tânără îmbrăcată frumos e drăguţă dacă nu are diformităţi, şi am verificat să nu aibă, răspunse baronul. În plus de asta, frumuseţea este prea puţin importantă în alegerea unei soţii. Cel puţin, pentru un duce.

— Este înaltă? continuă nepoata cu întrebările.

— Nu are importanţă, zise bunicul. Nu am întâlnit prea multe femei înalte la viaţa mea.

— Dar este mai înaltă decât Paul? întrebă fata, uitându-se cu drag spre fratele ei, pe care nici cea mai iubitoare pereche de ochi nu l-ar fi descris ca având mai mult decât o înălţime medie.

— Nu are importanţă, repetă baronul, deja iritat. Spune-mi, te rog, de ce ar conta asta?

— Paul s-ar simţi îngrozitor ca soţia lui să fie mai înaltă decât el, răspunse ea. Nu-i aşa, Paul?

Mitford se legănă uşor pe vârfuri şi îi zâmbi.

— Angie, m-am resemnat cu înălţimea mea la vârsta de douăzeci de ani, când mi-am dat într-un final seama că nu mai aveam să cresc, zise el. Nici măcar nu mă mai deranjează acest subiect.

— Dragii mei, spuse mama lor, în plus, sunt alte calităţi mult mai importante decât aspectul fizic şi înălţimea. Contează familia în care te-ai născut şi cum ai fost crescut. S-ar părea că domnişoara Middleton îndeplineşte toate cerinţele. Şi e evident că Paul caută astfel de calităţi la o soţie. El însuşi este atât de cuviincios. Şi deosebit de respectabil pentru vârsta lui. Merită o soţie la fel de respectabilă.

Îi zâmbi călduros unicului său fiu şi întinse mâna spre el. El traversă camera, făcu o scurtă plecăciune şi i-o sărută.

— Mă duc de îndată să scriu scrisoarea, mamă, zise el. O să-i propun să plec degrabă spre Northamptonshire, de îndată ce primesc un răspuns favorabil, ca să fac cunoştinţă cu domnişoara Middleton şi să o cer în căsătorie personal.

— Dragul meu, îi spuse mama sa, trăgându-l uşor spre

ea ca să-l sărute pe obraz. Sunt sigură că vei fi mulţumit de alegerea asta. Ai făcut întotdeauna ce se cuvine. Vei fi răsplătit cu mulţi fii sănătoşi şi fiice încântătoare, ascultă la mine.

Bunicul său se ridicase, pregătit să-i strângă mâna.

— Sunt mândru de tine, băiete, zise el. Am ştiut că o să fie o uniune perfectă de îndată ce Rutland mi-a povestit despre nepoatele lui. Şi am să fiu întotdeauna tare mândru ştiind că eu sunt acela care a aranjat treaba asta.

Zâmbi extrem de satisfăcut în timp ce îi strângea cu căldură mâna nepotului său. Lady Angela Vaughan se ridicase şi ea, destul de anevoios şi greoi. Îl luă pe fratele său de braţ.

— Te conduc până în bibliotecă, Paul, zise ea. Simt că mi se taie răsuflarea dacă stau prea mult timp aşezată. Sau dacă merg prea mult pe jos. Sărmanul Adrian aşteaptă câte zece minute după mine de fiecare dată când vreau să urc scările acasă. Chiar nu reuşesc să înţeleg cum se face că mai am o lună de sarcină.

— Voi, femeile, meritaţi tot respectul nostru, spuse Mitford, luând-o de mână. Eu nu cred că aş suporta să trec prin aşa ceva, Angie.

— În cazul acesta, răspunse ea, cu zâmbetul pe buze, transformându-se de îndată într-o tânără deosebit de frumoasă, mă bucur că noi, femeile, putem suporta aşa ceva, având în vedere faptul că nu prea avem cum să ne opunem odată ce acceptăm o cerere în căsătorie, nu-i aşa?

— Ţi-ai fi dorit să ai posibilitatea de a te opune? întrebă el, preocupat, închizând uşa de la bibliotecă în urma lor.

— Vai, nicidecum, zise ea, râzând. Paul, imaginează-ţi numai cât de umilitor ar fi să nu-i poţi dărui soţului tău moştenitori. În plus, imaginează-ţi dezamăgirea personală.

— Aşadar, nu a fost o greşeală? o întrebă el. Mă refer la faptul că te-ai căsătorit din dragoste, când de-abia dacă îl cunoscuseşi pe Adrian. Mama era îngrijorată că nu aveai să fii fericită.

— Nu a fost deloc o greşeală, răspunse ea. O

căsătorie nu este ceva simplu, Paul, mai ales când iei proporţii şi începi să te simţi rău chiar după prima lună. Chiar nu văd cum o căsnicie poate supravieţui fără iubire; eu şi Adrian ne-am tot răţoit unul la celălalt în primele luni, cu toate că suntem îndrăgostiţi până peste cap. Paul, nu face asta!

— Adică să nu mă căsătoresc cu domnişoara Middleton? o întrebă el, zâmbind. O cunoştea prea bine, nici nu era nevoie să o mai întrebe. A venit timpul să mă căsătoresc, Angie, şi pare o alegere potrivită.

— Cum poţi spune una ca asta? răbufni ea, exasperată, când nici măcar nu ai văzut-o vreodată pe domnişoara Middleton în faţa ochilor? Nici măcar bunicul nu a văzut-o. S-ar putea să fie o adevărată monstruozitate.

— Mă îndoiesc, răspunse ea. Contele de Rutland este un vechi prieten al bunicului nostru. Nu i-ar juca o astfel de farsă.

— Şi dacă e înaltă ca o prăjină? întrebă ea.

— În cazul aceasta, zise el, cu un rânjet pe chip pentru prima oară în după-amiaza aceea, în mod evident e mult mai înaltă decât mine.

— Paul, cum să te fac să iei lucrurile în serios? De fapt, cum aş putea să te fac să nu iei lucrurile atât de în serios? Ai făcut întotdeauna după cum ţi s-a spus că se cuvine. Datoria şi buna-cuviinţă sunt lucrurile după care te ghidezi în viaţă. Nu crezi că a venit momentul să faci ceva care să îţi fie cu adevărat pe plac?

— Dar de ce crezi că e atât de rău să-ţi trăieşti viaţa urmând aceste principii? întrebă el. Şi cum aş putea să fac ceva să-mi fie pe plac, Angie? Cum aş putea să ştiu vreodată ce simte cu adevărat o femeie faţă de mine? Nicio femeie nu se poate uita la mine fără să vadă titlul de duce. Şi ce să mai zic despre celelalte opt titluri? Faptul că femeile se îndrăgostesc de mine e o chestiune la ordinea zilei. Dar cine s-ar putea îndrăgosti de mine fără să ştie despre titlurile, proprietăţile şi averea familiei? zise el, lăsându-şi mâinile pe lângă corp, şi se uită trist la ea.

— Multe femei, răspunse ea cu convingere. Da, Paul,

e adevărat că eşti puţin mai scund şi slăbuţ. Şi presupun că nimeni nu te-ar descrie ca fiind răpitor de chipeş. Şi este adevărat că părul tău se ondulează rebel şi că refuză să se aranjeze. Dar nu eşti deloc urât, sub nicio formă. Ai un chip vesel şi plăcut.

Paul începu să râdă.

— Mă aşteptam să aud o listă întreagă cu atuurile mele, zise el. Dar deja ai terminat? Nu mai contează, draga mea. Se pare că domnişoara Middleton este o fată simplă. A fost crescută la ţară, într-o familie cumsecade, şi nu a fost niciodată expusă tentaţiilor oraşului. Cu siguranţă o să fie încântată să se aleagă cu un soţ, chiar şi cu unul mai mic de statură şi chiar dacă singurul compliment care i se poate face e că are un chip vesel şi plăcut. Şi, fără îndoială, titlurile şi toate avantajele care vin cu acestea o vor ajuta să accepte mai uşor situaţia.

— Mi-aş dori să-mi găsesc cuvintele potrivite ca să te conving că faci o greşeală, îi spuse sora sa. La naiba cu toate titlurile astea, Paul, şi la naiba cu *Papa*, care a fost atât de nesăbuit încât să se întindă sub un copac în timpul unei furtuni înainte de a le moşteni chiar el. Şi mi-aş mai dori ca bunicul să nu fi murit înainte ca tu să ajungi măcar la majorat. Mi-aş fi dorit să fi trăit măcar până la şaptezeci de ani. Erai prea tânăr la şaptesprezece ani să preiei toate responsabilităţile ducatului. Paul, dragul meu, nu ţi s-a dat niciodată şansa de a-ţi trăi viaţa.

El se apropie de ea, cu zâmbetul pe buze, şi se aplecă peste burta ei ca să o sărute pe obraz.

— Angie, du-te şi caută un cerşetor pe stradă – n-o să-ţi fie deloc greu să găseşti unul – şi întreabă-l dacă un bărbat care are în stăpânire cinci proprietăţi mari, fără să mai punem la socoteală toate celelalte moşteniri mai mici, care câştigă patruzeci de mii de lire pe an doar din chirii şi al cărui titlu cel mai puţin important îi poate asigura un loc de seamă în conducerea regiunii este un bărbat care n-a avut niciodată şansa de a-şi trăi viaţa.

— Oh, zise ea, tu chiar nu înţelegi ce încerc să-ţi spun, nu? Şi chiar ai de gând să o faci, nu-i aşa? Chiar o să te

căsătoreşti cu fata aia plictisitoare şi o să-ţi petreci tot restul vieţii într-o decenţă mohorâtă.

— Nu sunt de acord cu epitetele folosite, zise el, dar da, Angie, am s-o fac, după cum bine zici tu. Bun. După cum ştii, nu-mi place să amân lucrurile pe care trebuie să le fac, căci altfel s-ar putea să nu se mai întâmple, ceea ce ar însemna că mi-aş neglija îndatoririle. Îmi permiţi să te conduc înapoi la mama noastră?

— Nu, oftă ea. Cred că aud voci la intrare. Probabil a venit Adrian să mă ia acasă. O să mă duc să plâng pe umărul lui, iar el o să-mi spună să nu-mi mai bag nasul în treburile familiei, aşa cum face de fiecare dată. Este o încercare lipsită de orice speranţă. Tu, mama şi bunicul – voi toţi sunteţi îndoctrinaţi să faceţi aşa cum se cuvine. Ei bine, mă bucur că Adrian m-a găsit la timp.

— Şi eu mă bucur pentru tine, răspunse el, cu zâmbetul pe buze. Nu te supăra pe mine, Angie!

— Ei bine, chiar sunt supărată, zise ea. Te iubesc şi vreau să fii fericit.

— Nu te supăra pe mine, repetă el.

Ea dădu să iasă din cameră, dar se opri şi se îndreptă spre el, ca să-l sărute pe obraz.

*

— Este vorba despre ducele de Mitford, repetă contele de Rutland pentru a zecea oară. Şi conte de Newman şi alte câte şi mai câte titluri. Are proprietăţi în întregul regat. Şi venituri de patruzeci de mii de lire pe an. Norocul este de partea ta. Micuţa noastră Jo o să fie ducesă. Scumpa mea.

Se apropie din nou de nepoata sa, cu braţele deschise, tot pentru a zecea oară.

— Da, bunicule, răspunse timid onorabila domnişoară Josephine Middleton. Îţi sunt recunoscătoare pentru implicarea ta.

Bunicul se uită tare mândru la ea.

— Chiar credeai că bunicul tău n-o să se intereseze de viitorul tău? zise el. Şi am să fac la fel şi pentru Sukey,

Penny şi Gussie când o să vină şi vremea lor, ai să vezi. Cu toate că nu pot să le promit tot un duce. Dar pentru micuţa mea Jo nici nu se putea altfel, nu-i aşa?

— Îţi mulţumesc, bunicule, răspunse ea.

Odată ce părăsi salonul bunicului ei, Josephine fu chemată în biroul tatălui ei. El o aştepta în picioare lângă birou, o versiune mai tânără a bunicului, un ursuleţ mare, pufos şi zâmbitor.

O întâmpină cu braţele deschise.

— Hai, draga mea, spuse el, vino să-mi dai o îmbrăţişare.

Josephine se supuse, ascultătoare.

— Bunicul a insistat să-ţi dea chiar el vestea cea mare, îi zise. Şi nu i-am putut refuza bucuria aceasta, dat fiind că el a aranjat totul. Aşadar, copila mea iubită o să devină ducesă, una mult prea mândră ca să piardă timpul cu bătrânul ei tată, nici nu mă-ndoiesc. Râse din tot sufletul şi o ciupi de obraji. Ce părere ai, draga mea?

— Asta e cu adevărat ce-ţi doreşti tu pentru mine, tată? îl întrebă ea, ridicând privirea.

El o sărută zgomotos pe obraz.

— E un vis devenit realitate, draga mea. Ştii prea bine că nu am vrut niciodată că te duc la Londra ca să te soarbă din priviri toţi bogătanii ăia care nu au altceva mai bun de făcut decât să se uite după femei. Dar a venit timpul să te căsătoreşti. Ai deja douăzeci de ani, chiar dacă eşti încă micuţa mea copilă. Mi-am făcut griji în privinţa ta.

— Nu aveai de ce să-ţi faci griji, zise ea. Am fost tare fericită aici, acasă, cu voi toţi.

— Iar acum urmează să fii fericită pentru tot restul vieţii, Jo, îi spuse el, privind-o cu bucurie în ochi. O ducesă. O ducesă cu patruzeci de mii de lire pe an. Eşti fericită, draga mea? Spune-i tatălui tău cât eşti de fericită.

— Sunt fericită, tată, răspunse ea. A fost foarte drăguţ din partea bunicului să îi vorbească prietenului său, Lord Ainsbury, despre mine când s-au întâlnit în Bath.

— Te iubeşte tare mult, zise acesta. La fel de mult cât te iubesc şi eu, cu toate că nu văd cum te-ar putea iubi

chiar la fel de tare.

— Aşa este, tată, răspunse ea, îmbrăţişându-l. Mulţumesc mult.

După care i se permise în cele din urmă să dea fuga în fosta sală de clasă, care nu mai era deloc o sală de clasă acum că Gussie, cea mai mică dintre fete, împlinise paisprezece ani. Dar aici obişnuiau să-şi petreacă ziua Josephine, fratele ei şi cele trei surori.

Onorabilul Bartholomew Middleton ridică privirea din cartea pe care o citea, în timp ce stătea tolănit în fotoliu, legănându-şi piciorul pe braţul scaunului.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Jo? întrebă el. Iar ai uitat deschisă poarta şi au scăpat vacile?

— Nu, răspunse ea, fără să se clintească din pragul uşii, atrăgând atenţia surorilor sale, care păreau cufundate într-o discuţie în care reuşiseră să se pună toate de acord, pentru prima oară în viaţa lor. Domnul Porterhouse, care venise în vizită la familia Winthrop, era fără doar şi poate cel mai chipeş bărbat de pe faţa pământului. Bunicul mi-a găsit un soţ, iar tata este de acord, aşa că o să vină săptămâna aceasta să-mi ceară mâna.

Bartholomew începu să râdă, în timp ce Susanna sări de pe scaun, iar Penelope şi Augusta icniră.

— Aşadar, nu Phipps? întrebă Bartholomew. Oh, sărmana Jo!

— Nu domnul Porterhouse? zise Susanna. Oh, nu, Jo!

— Ducele de Mitford, răspunse Josephine, oricine ar fi el.

— Mitford? întrebă Bartholomew, încruntat. Nu cred că l-am cunoscut cât am fost în Londra, Jo.

— Ducele de Mitford, zise Susanna. Un duce, Jo? Un duce adevărat? Eşti sigură?

Josephine încuviinţă din cap.

— Şi mai e şi conte de Newman, continuă ea. Şi alte câteva titluri, cred. Şi este foarte bogat.

— Oh, Jo, spuse Susanna, cu o strălucire veselă în ochi, e minunat! Mă bucur nespus de mult pentru tine.

Bartholomew rânji şi îşi trânti cartea pe divanul de la

fereastră.

— Extraordinar, zise el. Jo a noastră o să fie ducesă. Să sperăm că n-o să avem parte de încoronări sau nunţi regale în următorii cincizeci de ani. Asta dacă nu vrem s-o vedem pe Jo a noastră împiedicându-se în faldurile rochiei sale de gală sau să-i alunece diadema de pe cap la picioarele regelui, ale soţiei acestuia sau ale cine ştie cui.

— Oh, Bart, strigă Josephine, apucând o pernă, prima armă care îi pică la îndemână în clipa aceea, şi aruncând-o spre el. Şi ateriză la mare distanţă de el. Nu mai râde ca un prost. E o treabă serioasă!

— Nu-mi spune că deja faci pe mândra, îi spuse el. N-o să-ţi iasă, Jo. Sărmanul de Mitford, oricine ar fi, zise el, continuând să râdă în hohote.

— Oh, Jo, zise Augusta, cu ochii măriţi de parcă să-i iasă din orbite, crezi c-o să ne cumpere tuturor cadouri după ce vă căsătoriţi?

— Gussie, ai grijă ce spui, interveni Penelope. Bunicul zice că domnişoarele bine-crescute nu vorbesc despre bani.

— Dar Jo e cea care ne-a spus că e bogat, răspunse Augusta, îmbufnată.

— Aşa e, zise Josephine îndurerată, bunicul mi-a zis asta. Sau oare tata? Nu-mi mai amintesc. Sunt amândoi atât de încântaţi. Oh, Bart, şi eu ce mă fac acum?

— Du-te să te caţări într-un copac, să cânţi de fericire, îi spuse fratele său, ridicându-se de pe scaun. Dar ai grijă să nu te vadă bunicul, că altfel o să ne ţină o adevărată morală despre bunele maniere diseară la cină.

— Şi eu ce mă fac acum? întrebă Josephine, iar vocea ei căpătă o notă isterică, făcându-l pe fratele ei să se uite lung la ea. Nu pot să mă căsătoresc cu ducele acesta.

— Cum adică nu poţi să te căsătoreşti cu el? întrebă Susanna. Cum adică să nu te căsătoreşti cu un duce, Jo? De ce nu?

— E duce! răbufni Josephine. Duce, Sukey. Chiar mă vezi în stare să mă căsătoresc cu un duce? Cu siguranţă este un încrezut, un arogant şi câte şi mai câte. Deja nu pot să-l sufăr, şi nici măcar nu l-am cunoscut. Nu mă pot

căsători cu un duce.

— Dar, Jo, zise Susanna, n-ai de unde să ştii dacă e încrezut şi arogant. Poate nu e deloc aşa. Poate că e bărbatul visurilor tale. Oare nu ar fi mai bine măcar să faci cunoştinţă cu el înainte de a-l critica?

Augusta se lumină brusc la faţă.

— Jo, dacă nu-l vrei tu, zise ea, poate că aş putea să-l iau pentru mine. Poate că ar fi dispus să mai aştepte doi ani.

Fratele său începu să râdă pe înfundate.

— Oh, îmi pare teribil de rău, Excelenţă, zise el, încercând să imite răspunsul elegant al tatălui lor, dar Josephine nu vrea să se căsătorească cu dumneata pentru că eşti încrezut şi arogant. Dar nu vreţi s-o luaţi pe Augusta în loc? Ştiţi, are paisprezece ani, dar o să fie numai bună de căsătorie la şaisprezece.

Penelope se uită lung spre Augusta.

— Bart, este foarte urât din partea ta să faci o glumă atât de proastă, zise Josephine, extrem de mâhnită. Şi tu, Gussie, nu ştiu cum de ţi-a venit ideea asta atât de ridicolă, când vezi prea bine cât sunt de supărată. Penny, te rog să nu te mai uiţi aşa urât la mine.

— Jo, spuse Penelope cu chibzuinţă, tot ce trebuie să faci este să mergi numaidecât la tata şi să-i spui că nu vrei să te căsătoreşti cu ducele acesta. Dacă vorbeşti acum cu el, o să aibă timp să îl anunţe pe duce înainte să plece de acasă şi nu va fi aşa rău. Sunt sigur că tata va înţelege că preferi să rămâi necăsătorită.

— Nu vreau să rămân necăsătorită, zise Josephine îmbufnată. Pur şi simplu nu vreau să fiu ducesă. Dar cum să le explic lor aşa ceva? Sunt amândoi atât de fericiţi pentru mine. Nu vreau să-i dezamăgesc.

— Alegerea îţi aparţine, Jo, şi este una foarte simplă, zise Bartholomew, întinzându-şi oasele. Fie îţi asumi că îi vei dezamăgi pe tata şi pe bunicul nostru, fie accepţi să devii ducesa de Mitland.

— Mitford, îl corectă Josephine. Ducesa de Mitford. Oh, Dumnezeule mare, nu pot face una ca asta. Prefer să mor.

Sentimentul acesta se accentuă câteva ore mai târziu, după ce apucă să stea de vorbă cu domnul Porterhouse la reşedinţa familiei Winthrop. Domnul Porterhouse era un văr îndepărtat al neamului Winthrop, care locuise o lungă perioadă de timp în Londra, un gentleman atât de elegant, că părea să vină dintr-o altă lume. Era, de asemenea, cel mai chipeş gentleman pe care îl întâlniseră vreodată, întruchiparea înaltă, brunetă şi chipeşă a bărbatului ideal.

Încă de la sosirea sa, cu o săptămână înainte, se arătase interesat de Josephine, aşezându-se lângă ea de fiecare dată când avea ocazia, întorcându-i paginile partiturii atunci când le cânta la pian, oferindu-i braţul când mergeau la plimbare. Susanna nu părea deloc încântată.

— Nu-mi place de el, Jo, îi spusese ea în repetate rânduri. Nu poţi avea încredere într-un gentleman care e mereu cu zâmbetul pe buze. Fii cu băgare de seamă!

Dar Josephine începu să râdă.

— Mie îmi place de el, îi zisese ea. Nu-ţi face griji, Sukey, n-o să-l ai drept cumnat. Nu mi se pare atrăgător. Mă face să mă simt ca un copil. Nici măcar nu-i ajung până la umeri.

— Bine, dar nu este el de vină că e aşa înalt, răspunsese Susanna împăciuitoare.

— Cum la fel de bine nu e vina mea că sunt atât de scundă, îi zisese Josephine. Dar el e aşa cum e, iar eu sunt aşa cum sunt, şi nu am cum să mă simt atrasă de el.

— Mă bucur să aud asta, îi spusese Susanna, uşurată. Pentru că e evident că încearcă să-ţi capteze atenţia, Jo. Şi te cunosc prea bine, ştiu că uneori eşti prea impulsivă. Nu aş vrea să cazi pradă farmecelor lui.

— În plus, zise Bart, spre indignarea lui Josephine, individul ăsta a pus ochii pe zestrea lui Jo. Se vede de la o poştă. Ce altceva l-ar fi putut aduce în provincie dacă nu dorinţa de a-şi găsi o soţie bogată şi inocentă?

— Poate a venit pur şi simplu să-şi viziteze verişorii, zisese Josephine, cu un aer demn.

Nu se putea abţine să nu îl simpatizeze pe domnul Porterhouse, chiar dacă nu se cădea să suspine după el. Era

atent faţă de ea, foarte amabil şi mereu cu zâmbetul pe buze. Şi îl cunoştea pe ducele de Mitford. Penelope îl menţionase în treacăt pe duce la cină.

— Care vasăzică, urmează să te căsătoreşti cu Mitford, îi spusese el în şoaptă, ca să nu se facă auzit de ceilalţi. Mi-ai frânt inima.

— Nu fi prostuţ! răspunsese ea, deloc cochetă. Într-adevăr, aşa se pare, cu toate că Penny nu ar fi trebuit să dea de veste, având în vedere faptul că nici măcar nu m-a cerut deocamdată în căsătorie.

— Nu pari foarte încântată, îi zisese el. V-aţi întâlnit vreodată?

— Nu, răspunsese ea. De fapt, nici bunicul şi nici tata nu îl cunosc. Dar cu siguranţă este o alegere bună, doar e duce. Şi, în plus, bunicii noştri se ştiu de-o viaţă.

El oftase.

— Tu îl cunoşti? întrebase ea, gânditoare.

— Mă tem că da, răspunsese el.

Domnul Porterhouse nu părea doritor să împărtăşească mai multe, însă Josephine ştia prea bine cum să-l tragă de limbă, că doar copilărise cu un frate.

— Este din cale-afară de chipeş, îi spuse el. Blond, cu ochii albaştri. Un veritabil zeu grec.

Josephine simţise un nod în gât.

— E înalt? mai întrebase ea.

Domnul Porterhouse se uitase lung spre domnişoara mărunţică aflată în dreapta lui.

— E cam cât mine de înalt, răspunsese el, poate chiar mai înalt puţin. Îmi pare rău să-ţi spun că e pe deplin conştient de faptul că arată atât de bine. Este foarte popular în rândul doamnelor.

— Cum altfel? şoptise Josephine. Şi este foarte bogat, nu-i aşa?

— Da, dar e şi foarte risipitor, zisese el, după care adăugase: Îi place să răsfeţe domnişoarele. Îi prinsese brusc mâna, având grijă să se ferească de privirile celorlalţi. Ce tot spun eu aici? adăugase el, uitându-se drăgăstos în ochii ei mari. Adevărul e că nu a fost niciodată

căsătorit. Odată căsătorit, mai ales cu tine, cu siguranţă se va schimba. Cu siguranţă.

Îi strânsese mâna, încercând să o liniştească, după care o eliberase din strânsoare.

Câteva clipe mai târziu, Josephine fusese invitată să joace cărţi cu Augusta şi cu Henrietta Winthrop.

În zilele ce urmară, Josephine înţelese în cele din urmă – cu ajutorul unui domn Porterhouse deosebit de amabil şi de răbdător – că exista o singură soluţie pentru toate problemele sale. Nu le putea mărturisi bunicului şi tatălui ei că nu dorea să se căsătorească cu acel duce îngrozitor, iar Bart nu îşi asumase niciodată responsabilitatea de frate mai mare. Surorile sale erau prea micuţe. O singură persoană din lumea întreagă ar fi putut să o sfătuiască şi să o ajute să-şi mărturisească temerile.

O singură persoană. Şi locuia la vreo patruzeci de kilometri distanţă. Mătuşa Winifred ar fi ştiut cum să o sfătuiască. Ea însăşi se răzvrătise împotriva dorinţelor tatălui său când îşi alesese soţul. Mătuşa Winifred ar fi ştiut cum să o ajute. Bineînţeles, nu avea timp de pierdut. Ducele de Mitford putea să sosească în orice clipă, şi atunci n-ar mai fi avut nicio cale de scăpare pentru tot restul vieţii.

Domnul Porterhouse – amabil ca de obicei – se oferi să o însoţească până la mătuşa sa. Nu se cădea să accepte, chiar dacă călătoria ar fi durat doar o zi, la fel de bine cum era o dovadă de laşitate să fugă din sânul unei familii care nu îi greşise cu nimic în afară de faptul că o înconjurase cu prea multă iubire.

Ezită, îi mulţumi domnului Porterhouse pentru amabilitatea de a se pune, cu tot cu trăsura lui, la dispoziţia ei, asigurându-l însă că nu avea de ce să-l deranjeze, apoi şovăi o vreme şi, într-un final, se înspăimântă de-a dreptul în ziua în care ajunse la ei valetul ducelui, cu un munte de bagaje.

Valetul era atât de impunător, încât, la început, toţi crezură că era vorba despre însuşi ducele şi intrară în panică. Valetul le explică situaţia, iar toată lumea se linişti aflând că mai aveau de aşteptat două zile până la sosirea

ducelui.

Toată lumea în afară de Josephine. Dumnezeule, dacă însuşi valetul arăta şi se comporta astfel şi dacă toate bagajele astea erau doar cele pe care şi le pregătise pentru drum, la ce se putea aştepta din partea lui?

Cu o zi înainte de sosirea ducelui, simţi că nu o mai ţineau nervii şi, după o vizită din partea domnişoarei Winthrop, ieşi cu domnul Porterhouse la o plimbare de zece minute pe terasă. Înainte de ora prânzului, în timp ce toţi ceilalţi membri ai familiei trebăluiau de zor prin casă, ea se furişă la întâlnirea secretă cu domnul Porterhouse, lăsând vorbă că avea să ia prânzul la familia Winthrop, dar şi o scrisoare în care anunţa că plecase în vizită la mătuşa Winifred.

Spre ghinionul ei, trăsura domnului Porterhouse se strică la vreo cincisprezece kilometri de casa mătuşii ei. Se stricase o roată, îi zise vag domnul Porterhouse. Îşi ceru mii de scuze şi o invită să înnopteze la Crown and Anchor Inn, pe Great North Road.

Josephine era disperată. Deja îşi imagina ce i-ar fi spus tatăl ei. Şi bunicul. Şi Bart. Că acţionase impulsiv, după cum îi stătea în fire. Şi fără să se gândească la buna-cuviinţă.

Doar că ea chiar se gândise la asta. De zile întregi, nu îi stătea mintea la altceva. Nu avea de gând să se căsătorească cu ducele de Mitford. Mătuşa Winifred avea să o ajute să îi dea vestea tatălui ei. Era o idee raţională. Nu era vina ei că trăsura se stricase într-un moment atât de nepotrivit.

Sărmanul domn Porterhouse! Îi ceru mii şi mii de scuze pentru toată povestea asta.

capitolul 2

Ducele de Mitford stătea tolănit pe patul său de la Crown and Anchor Inn, încercând să se hotărască dacă să

facă ceva extravagant ca, spre exemplu, să se dezbrace şi să meargă la culcare. Urcase în cameră deja de vreun ceas, după ce ajunsese la concluzia că barul hanului era locul preferat de întâlnire al unei clientele locale destul de gălăgioase. Nu se simţea confortabil într-o astfel de companie.

Îşi aruncase haina şi pelerina la picioarele patului. Îşi împreunase palmele la ceafă. Îşi încrucişase picioarele în dreptul gleznelor. Se uita de minute întregi la şosetele albe, mişcând din degete ca să pară o sarcină ceva mai interesantă. Însă ridică uşor privirea, devenind alert, când observă o crăpătură în tavan, o crăpătură care se întindea până într-un colţ al încăperii.

Poate că acoperişul avea să cadă peste el, îşi zise el, căscând până îi pocni maxilarul. În ciuda aşteptărilor, călătoria aceasta nu se preconiza a fi vreo aventură. Totuşi, oare de ce se gândise că, după douăzeci şi opt de ani de trai cumpătat şi plictisitor, avea să dea piept cu aventura doar pentru că plecase de acasă singur şi în mare secret?

Poate pentru că era incredibil de naiv. Da, cu siguranţă era incredibil de naiv.

De la vârsta de şase ani, după ce o furtună cu tunete şi fulgere îi asigurase în pripă titlul de conte de Newman, familia sa începuse să îl pregătească pentru viaţa de privilegii şi responsabilităţi care îl aştepta, viaţă de care avusese parte deja de unsprezece ani. Şi fusese dintotdeauna un elev silitor. Rareori se întâmplase să fie neascultător.

Nu ar fi spus despre el însuşi că fusese un elev doritor. Spiritul acela de răzvrătire pe care îl întâlnise la fiecare dintre camarazii săi ardea la fel de intens şi în adâncul lui. Dar nu-şi permisese niciodată să se răzvrătească, să o supere în vreun fel pe mama sa ori să păteze reputaţia de seamă a familiei sale.

În opinia lui, singurul lucru care îl făcea să se asemene în vreun fel cu ceilalţi bărbaţi era faptul că şi-o făcuse amantă pe Eveline Cross cu patru ani în urmă. Dar până şi în acest caz era vorba despre o văduvă dintr-o

familie bună, iar relaţia lor de trei ani – ea hotărâse să se despartă de el în urmă cu un an, după ce acceptase în cele din urmă că era puţin probabil ca ducele de Mitford să facă ceva atât de nesăbuit precum ar fi să se căsătorească cu amanta lui – se desfăşurase într-o manieră atât de discretă, încât puţini oameni ştiau despre ea.

Eveline Cross fusese singura femeie din viaţa lui.

Mitford oftă şi îşi îndreptă din nou întreaga atenţie asupra picioarelor. Încercă să-şi lipească degetele mari în unghi drept faţă de talpă. Cel stâng ajunse la un unghi de optzeci de grade. Se strădui şi mai mult. Dacă ar fi fost să trişeze şi să îşi împingă călcâiul în saltea, ar fi reuşit. Simetrie perfectă cu ambele degete.

Se părea că toţi oamenii pe lumea asta se bucurau să aibă pe cineva alături, mai puţin el. Tonul vocilor de la parter părea să crească direct proporţional cu halbele de bere consumate. Iar domnişoara din camera vecină îi vorbea tare şi cu mult entuziasm partenerului său. Nu reuşea să îi desluşească vorbele. În orice caz, nu şi-ar fi permis niciodată să tragă cu urechea, bineînţeles.

Era chiar curios faptul că reuşise să îşi facă prieteni. Dar chiar avea prieteni, cu toate că majoritatea îl considerau un individ teribil de anost. Nu se fereau deloc să i-o spună. Nu juca jocuri de noroc, nu bea exagerat şi nici nu lua parte la petrecerile dezmăţate de la club şi nici nu arunca în stânga şi în dreapta cu bani, cochetând cu domnişoare drăguţe ori petrecând timp în compania celor care nu mai erau de mult domnişoare. Astfel de activităţi nu erau demne de o persoană atât de onorabilă.

Uneori, se gândi el cu o urmă de vinovăţie, se sătura să fie duce – se sătura de toţi, inclusiv de propriul câine, de toţi cei care se închinau în faţa superiorităţii sale; de toţi, inclusiv de mâţa care nu-şi lua niciodată ochii de la el şi care mieuna fericită de fiecare dată când se uita la ea; de toate acele cunoştinţe de familie care aveau fiice gata de măritiş, cu vârsta cuprinsă între cincisprezece şi treizeci şi cinci de ani, care îl priveau încordate, doritoare şi pline de admiraţie; de toate acele fiice care suspinau adevărate

uragane şi stârneau adevărate tornade fluturând din gene.

Da, se săturase să fie duce.

O auzi pe femeia din camera vecină şi, din tonul vocii ei, îşi dădu seama că ceva o nemulţumea. Însoţitorul sau însoţitoarea ei pătimea cu adevărat. La urma urmei, poate că nu era cel mai rău lucru din lume să fii de unul singur.

Doar că el nu avea să mai rămână mult timp singur. Urma să îşi cunoască viitoarea soţie. O tânără domnişoară pe care nu o văzuse niciodată şi despre care nu ştia altceva decât numele său şi faptul că era nepoata unuia dintre prietenii bunicului său din partea maternă.

Ar fi dat orice să nu o întâlnească. Ar fi dat orice să nu se căsătorească, mai ales cu o necunoscută. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să nu întemeieze chiar acum o familie. Ar fi vrut să se bucure puţin de viaţă, după cum îi sugerase Angie. Ar fi dat orice să aibă parte de o ultimă aventură înainte să-şi asume rolul pentru care fusese pregătit în sânul familiei.

Ar fi trebuit să vorbească mai din timp cu bunicul lui, să îi spună că ar fi vrut se cunoască pe fată – poate la o cină în familie – înainte de a decide dacă să se căsătorească sau nu cu ea. Dar nu o făcuse, aşa că nu mai avea niciun rost să se amărască singur cu gânduri înţelepte, dar întârziate.

Vocea domnişoarei se auzi mai tare. Descoperi că persoana care o însoţea era un biet bărbat. Îl auzi râzând – o mişcare deloc înţeleaptă, era Mitford de părere. Cu siguranţă domnişoarei nu avea să-i pice bine.

Ducele chicoti fără pic de amuzament, uitându-se spre degetele de la picioare. Ştia că ultimul său avânt întârziat de aventură şi independenţă fusese unul de-a dreptul patetic Hotărâse să plece singur spre Northamptonshire. În loc să călătorească cu valetul său, cu bagajele şi cu întregul alai specific unui duce, hotărâse pe ultima sută de metri să îl trimită pe Henry cu o jumătate de zi înaintea lui şi să plece la drum cu brişca, neînsoţit. Totodată, hotărâse să renunţe la cele nouă titluri împovărătoare, inclusiv cel de duce, şi să îl păstreze doar

pe cel cu care se născuse.

Aşa că plecase drept domnul Paul Villiers.

Ducele de Mitford sări brusc şi se aşeză ţeapăn la marginea patului. Se auzi un zgomot puternic dinspre camera vecină. Carafa cu apă, cel mai probabil, fusese azvârlită cu putere în peretele comun, făcându-se bucăţi. Se întrebă, fără vreun scop anume, dacă fusese plină cu apă. În mod evident ratase capul bărbatului, altfel zgomotul ar fi fost înăbuşit.

În orice caz, ducele făcu o nouă descoperire. Domnul Paul Villiers era un bărbat mult mai puţin impresionant decât ducele de Mitford. De-a lungul călătoriei sale, nimeni nu se purtase urât cu el. La urma urmei, era un gentleman şi avea bani. Însă nimeni nu îi acordase nici prea multă atenţie. Spre exemplu, camera aceasta în care fusese găzduit. Oare cine venise cu ideea să acopere pereţii cu tapetul acesta de un verde înfiorător? Cu siguranţă era cea mai mică şi mai ponosită cameră din întregul han. Da, dacă ar fi fost mai mică de atât, nici măcar patul nu ar mai fi încăput.

Dacă s-ar fi cazat sub titulatura de duce de Mitford, cu siguranţă ar fi părăsit hanul fără să ştie măcar că exista o astfel de cameră.

Ce mai aventură! Ducele zâmbi trist şi mişcă din nou din degetele de la picioare.

Oare chiar era atât de lipsit de importanţă fără titlurile sale? Gândul acesta îl întrista. Nu avea o prezenţă impunătoare, asta era cert. Nu era tocmai un bărbat înalt – cu alte cuvinte, era un bărbat scund. De asemenea, era şi destul de mărunţel, chiar şi după atâţia ani de dietă şi exerciţii fizice. Nu era un bărbat chipeş. Avea un păr şaten cârlionţat veşnic rebel, spre disperarea fiecărui valet care lucrase vreodată pentru el. Chipul său avea cele mai simple şi mai lipsite de imaginaţie trăsături. Avea ochii căprui – doar atât, căprui, fără niciun alt adjectiv interesant care să însoţească acea culoare. Oricine l-ar fi considerat un bărbat cât se putea de banal.

Şi unul plictisitor, pe deasupra. Prietenii săi aveau

dreptate, îşi zise el oftând. Un bărbat anost şi simplu care urma să se căsătorească cu o femeie la fel de anostă şi de simplă. Cu care avea să împartă o viaţă anostă, simplă şi perfect cumpătată.

Câteodată, aproape că îl invidia pe cerşetorul acela despre care îi povestise lui Angie.

— Să ştii că o să ţip! urlă femeia din camera vecină. Sir, dacă nu pleci în secunda asta, am să ţip cât pot eu de tare.

Pereţii erau subţiri, nu avea cum să nu îi audă.

Bărbatul râse din nou – deloc înţelept din partea lui. „Fie e mult prea tânăr, fie prea prostuţ”, îşi zise Mitford. „Sau de-a dreptul vânjos”.

Râsetele din crâşmă se auzeau şi ele din ce în ce mai tare. Cineva acolo părea să fie foarte amuzant, dacă te luai după râsete. Şi altcineva se pusese pe cântat, doar că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă altcineva ar fi făcut bine să-l atenţioneze că n-avea voce.

— Să nu te apropii de mine! se auzi strigătul femeii prin perete, cu spaimă în glas. Sir, dacă încerci să te apropii de mine, am să te lovesc unde te doare mai tare.

Ducele de Mitford sări din nou din pat când îl auzi pe bărbatul acela râzând. Femeia asta chiar nu avea minte. Cum să-l avertizeze înainte? Şi ce fel de femeie era aceea care ştia despre astfel de lucruri? Şi oare situaţia era chiar atât de gravă? Oare nu asistase la o simplă ceartă între soţi?

— Nu! ţipă femeia cu glas tremurat şi mai spuse ceva, dar Mitford nu reuşi să-i desluşească cuvintele. Opreşte-te! Oh, ajutor! Mmm!

Mitford ţâşni pe uşă şi încercă să deschidă uşa camerei vecine, însă zăvorul era tras. Holul era îngust. Nu avea loc să-şi ia avânt ca să spargă uşa. Şi, chiar şi dacă ar fi încercat să facă asta, probabil s-ar fi ales cu un umăr rănit. Însă nu putea ignora femeia din camera vecină. O femeie guralivă şi necugetată, adevărat, dar una care avea nevoie de ajutorul lui.

Îşi luă avânt şi porni spre uşă, dar trecu în fugă prin

ea, ciocnindu-se de un obiect mare şi dur.

Nu era o victorie cu care să se mândrească, îşi mărturisi Mitford. Celălalt bărbat fusese luat total prin surprindere. Ducele nici măcar nu se oprise să bată înainte la uşă, ca să le dea de ştire că aveau de-a face cu un cetăţean preocupat. Zări în treacăt un gentleman înalt şi bine făcut, cu o expresie uluită pe chip şi cu gura căscată.

Iar în clipa următoare pumnul ducelui făcu cunoştinţă cu maxilarul bărbatului, lovindu-l puternic până îi clănţăniră dinţii în gură. Gentlemanul făcu un pas în spate, în timp ce atacatorul său îi mai trase un pumn în coaste. Cu siguranţă că bărbatul s-ar fi apărat în vreun fel dacă femeia nu ar fi acţionat rapid, lovindu-i cu putere în ceafă cu un bol.

Bărbatul dădu ochii peste cap, se clătină, se lovi de pat şi căzu lat pe podea.

*

Josephine simţi că îi fuge pământul de sub picioare. Deja se făcuse târziu, iar trăsura se stricase. Şi mai aveau vreo cincisprezece kilometri până să ajungă la casa mătuşii. Şi de ce ceruse domnul Porterhouse o cameră în loc să o poftească în salon? Oare credea că aveau să fie nevoiţi să rămână peste noapte la han?

Oh, Dumnezeule, în ce belea intrase dacă se întâmpla asta. Tatălui ei nu avea să-i placă asta. Nici mătuşii Winifred. Nici bunicului. Mai intrase în bucluc în cei douăzeci de ani de viaţă – da, chiar intrase adesea în bucluc –, dar niciodată ca acum. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce se încăpăţânase să nu aducă măcar o servitoare cu ea? Crâşma era plină şi zgomotoasă. Râsetele se înteţiră cât timp aşteptă în camera ei, motiv pentru care ezită să coboare să vadă de ce se întârzia cu reparaţia trăsurii. Însă, de fiecare dată când mergea la fereastră – o dată la zece secunde –, vedea că deja se întuneca din ce în ce mai tare.

Cineva ciocăni la uşă, iar Josephine ţâşni spre ea, de-abia abţinându-se să nu se arunce în braţele domnului

Porterhouse, atât de tare se bucură să îl vadă. Însă el avea o privire încordată. Păşi în cameră, închise uşa în urma sa şi îi sprijini valiza de perete.

— Mi-e teamă că de-abia mâine va fi gata trăsura, domnişoară Middleton, zise el. Îmi cer mii de scuze! Îmi pare teribil de rău!

— Îţi pare rău! strigă Josephine îngrozită. Dar ce ai de gând să faci, sir? Trebuie să închiriem altă trăsură.

— Nu au nicio trăsură, îi spuse el. Şi, chiar şi aşa, nu ţi-aş pune niciodată viaţa în pericol pe drumuri primejdioase. Nu, îmi pare rău, dar nu avem altă soluţie decât să rămânem aici peste noapte.

— Dar o să mă omoare tata! ţipă ea, deloc elegant pentru o domnişoară. Şi mătuşa Winifred mă va goni. Iar bunicul o să-mi ţină morală o săptămână întreagă.

— Dar poate că e mai bine aşa, îi zise el. Chiar şi dacă mergi să vorbeşti cu mătuşa ta, probabil că oricum te vor obliga să te căsătoreşti cu ducele acela îngrozitor. Mi se frânge inima numai când mă gândesc la asta. Am eu o idee mai bună.

Speranţa încolţi în sufletul ei.

— Căsătoreşte-te cu mine, zise domnul Porterhouse. Ştii deja cât de mult ţin la tine, domnişoară. Dă-mi voie să te salvez de la o viaţă de suferinţe!

— Vai, nici nu mă gândesc, răspunse Josephine, ceva mai calmă. E o prostie. Trebuie pur şi simplu să plecăm dis-de-dimineaţă şi să sperăm că celorlalţi le va trece supărarea în vreo lună sau cam aşa ceva. Nu este un capăt de lume.

— Suntem pe drumul spre nord, zise el şi-i cuprinse palmele în mâini. Vino cu mine la Gretna Green. Acolo ne putem căsători, şi astfel scapi şi de pretendentul acela îngrozitor, şi de furia familiei tale. Nu vor mai avea ce să facă odată ce devii soţia mea.

— Tu chiar vorbeşti serios! zise ea, uluită. Eşti un om mărinimos, dar te asigur că nu e nevoie să faci un astfel de sacrificiu. Tata nu este un tiran.

— Dar reputaţia ta va fi ruinată după noaptea

aceasta, îi spuse el. Chiar nu-ţi dai seama? *Trebuie* să te căsătoreşti cu mine. Şi nu crezi că e mai bine să ne căsătorim acum, înainte să dăm ochii cu tatăl tău?

— Nicidecum! strigă Josephine, eliberându-se din strânsoarea lui. Vom petrece o noapte în acelaşi han, nimic mai mult. Tata va înţelege situaţia, cu toate că mă va certa pentru că am fost nechibzuită şi pentru că nu am avut curajul să stau de vorbă cu el în loc să dau bir cu fugiţii. Sir, te rog să te întorci în camera ta, iar eu o să mă pregătesc de culcare ca să fiu gata mâine la prima oră să pornim spre casa mătuşii mele.

— Dar toate celelalte camere sunt ocupate, îi zise el. Am crezut că ţi-ai dat seama. Am prins ultima cameră. Mi-e teamă că va trebui să rămân aici.

— Să rămâi aici? şopti Josephine uitându-se cu ochii pierduţi spre el, după care neîncrederea şi indignarea puseră stăpânire asupra ei.

Să doarmă în aceeaşi cameră cu un burlac, unul pe care de-abia dacă îl cunoştea? Ce impresie avea el despre ea? Chiar credea că ea nu înţelegea situaţia?

Când domnul Porterhouse se întoarse, încuie uşa şi băgă cheia în buzunar, panica se transformă în furie. Furie fizică şi verbală.

Iar el începu să râdă.

Şi făcu un pas spre ea.

— Draga mea, zise el, poate că până mâine-dimineaţă n-o să mai rămână nicio urmă de îndoială că singura variantă este să ne căsătorim în secret.

În clipa aceea, Josephine luă atitudine.

— Draga ta? replică ea. Spune-mi că nu am înţeles eu bine. Haide, spune-mi!

— Ce spirit înflăcărat, zise el. Mă bucur că te-ai aprins în loc să plângi. Nu-mi plac femeile plângăcioase. Hai, iubito, recunoaşte şi tu că mă preferi pe mine în locul ducelui de Mitford. Ştii prea bine că asta te aşteaptă dacă te întorci acasă sau dacă mergi mâine la mătuşa ta.

Josephine luă carafa cu apă şi o aruncă spre el. Dar nu se pricepuse niciodată la azvârlit. Carafa îl ratăcu mult şi

ateriză direct în perete, spărgându-se într-o mulţime de bucăţi.

Domnul Porterhouse îi zâmbi larg.

— Haide, zise el, de ce eşti aşa dramatică? În ultima săptămână, am fost confidentul tău. De ce nu ai şi acum încredere în mine? îşi ofer siguranţă în braţele mele. Nu are de ce să-ţi fie teamă de mine.

Josephine făcu cel mai dispreţuitor lucru pe care îl făcuse vreodată. Ţinti şi scuipă.

Lui Porterhouse îi dispăru zâmbetul de pe chip şi făcu un pas hotărât spre ea.

De-abia în clipa aceea Josephine îşi dădu seama de pericolul în care se afla. Bărbatul acela era de două ori cât ea, iar din sclipirea din ochii lui ştia exact ce voia de la ea. Ca să ajungă la uşă – la uşa aceea încuiată de la care doar el avea chei – trebuia să treacă de el.

Josephine încercă să-şi păstreze calmul şi demnitatea.

— Să ştii că o să ţip! strigă ea. Sir, dacă nu pleci în secunda asta, am să ţip cât pot eu de tare.

Domnul Porterhouse făcu un nou pas spre ea – ajungând exact în faţa ei –, începu să râdă în hohote şi o apucă cu putere de braţ.

— Să nu te apropii de mine! strigă ea, privindu-l sfidător. Şi, pentru că deja trecuse de etapa demnităţii feminine, adăugă cea mai primejdioasă ameninţare dintre toate. Sir, dacă încerci să te apropii de mine, am să te lovesc unde te doare mai tare.

— Ah, iubita mea, şopti el, privind-o cu entuziasm. Obrăznicătură mică!

După care îi prinse chipul şi îi sărută buzele.

Josephine se feri, schimonosindu-se.

— Nu! zise ea. Însă buzele lui începură să-i alunece pe bărbie, pe gât. Opreşte-te! Oh, ajutor!

El îi sărută din nou buzele, apucând-o de ceafă. Mmm! Ea simţea că se sufoca. El o ţinu lipită de el, încât, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să ducă la bun sfârşit ameninţarea de mai devreme. Cu siguranţă avea să vomite pe el dacă nu înceta.

Exact în clipa aceea se auzi o bubuitură, şi ea îşi reveni la timp cât să se vadă faţă-n faţă cu un adevărat Hercule, cu o privire arzătoare, plete în vânt şi pumni încordaţi, care reuşi să-l îngenuncheze pe domnul Porterhouse. Josephine apucă din instinct vasul de apă şi îi dădu în cap cu el.

Îl văzu împleticindu-se spre pat, după care căzu lat la podea. Şi auzi zgomotul de veselă spartă la parter, însoţit de râsete şi veselie.

*

— Domnişoară, dacă ai de gând să-ţi ataci agresorul cu genunchiul, îi zise ducele de Mitford unei tinere îmbujorate, răvăşite şi minione, este complet aberant să-l avertizezi înainte. Pentru ca atacul să aibă sorţi de izbândă, trebuie să vină pe neaşteptate.

— Sir, nu mă îndoiesc că ai dreptate, îi răspunse Josephine, uitându-se lung spre inamicul răpus. Din păcate, nu e uşor să-ţi păstrezi mintea limpede când eşti pe punctul de a fi dezonorată. O să ţin cont data viitoare.

— Data viitoare? întrebă el, uitându-se încruntat spre rochia ei sfâşiată, din care stăteau să i se reverse sânii. Oare era chelneriţa de la han, iar gentlemanul refuzase să plătească preţul stabilit? Nu părea o chelneriţă, nici la vorbă, nici la port. Domnişoară, să înţeleg că nu e prima oară când se întâmplă asta?

— Oh, nu, răspunse ea. Era doar un fel de a spune. Ce să facem cu el?

— Este soţul dumitale? o întrebă el.

— Ah, nu, zise ea. Este domnul Porterhouse, care s-a oferit să mă conducă până acasă la mătuşa mea Ermingford. Doar că acum îmi dau seamă că nu a făcut-o din politeţe şi că nu avea nici cea mai mică intenţie să mă însoţească acolo. Planul lui era să mă facă să mă căsătoresc cu el ca să-mi ia zestrea. Nu mi-a spus-o concret, dar ce alt motiv ar putea avea ca să vrea să se căsătorească cu mine?

Mitford ar fi putut să-i sugereze cel puţin câteva răspunsuri, două dintre ele gata să iasă de sub rochia ei sfâşiată. Nu îi oferi niciun răspuns, ci se aplecă deasupra domnului Porterhouse, care încă zăcea inconştient, şi îl apucă de umeri, ridicându-i capul de pe podea.

— N-a murit, îi zise el. Păcat!

— Părea atât de amabil, spuse ea cu mâhnire. Un adevărat gentleman.

— Părinţii dumitale au avut curaj să te lase pe mâna lui? o întrebă el, pălmuindu-l uşor peste obrajii palizi.

Îşi aminti că nu mai rămăsese nicio picătură de apă în cameră, ca să încerce să-l aducă pe rănit în simţiri.

Zări pata umedă de pe tapetul peretelui comun cu camera lui.

Brusc, toţi cei din crâşmă începură să cânte la un son, fals.

— Oh, nicidecum, răspunse ea. Am fugit de acasă. Adică, voiam să ajung acasă la mătuşa mea. Vreau să apelez la ea ca să mă ajute să vorbesc cu tata şi cu bunicul meu. Sunt sigură că o să-mi dea dreptate.

Domnul Porterhouse gemu uşor şi deschise ochii. Se uită pierdut spre tavan. Ducele se întrebă dacă nu cumva exista o crăpătură şi în tavanul acela, la fel ca în camera lui.

Îl apucă din nou pe după umeri.

— Hai să te ajut, prietene, zise el încruntat, fără să-i dea drumul nici măcar când bărbatul se ridică uşor şi ascultător în picioare, iar mâinile ducelui îi ajungeau undeva deasupra umerilor. Are cumva bagaje, domnişoară?

— Nu, răspunse ea. Nu i-aş fi permis să intre în camera mea dacă l-aş fi văzut cu vreun bagaj, poţi fi sigur de asta.

— Atunci, să faci bine să ieşi din camera asta, îi spuse Mitford adversarului său buimac. Din hanul ăsta. Dacă te mai văd pe aici în următorul sfert de ceas, am să te pun din nou la pământ, şi ai să te trezeşti fără niciun dinte în gură. M-ai auzit?

— Netrebnicule, mormăi bărbatul sfidător.

— Nu cred că e în stare să meargă pe picioarele lui, spuse Josephine, oarecum preocupată.

— Atunci, să se târască, răspunse ducele, fără să-şi ia privirea de la chipul palid şi chipeş de sub al lui. Are cincisprezece minute să o facă. Ba paisprezece.

— Netrebnicule, repetă bărbatul, după care i se făcu rău şi începu să vomite. Ducele se grăbi să îi dea drumul. Am să te ţin minte.

— Nu mă îndoiesc, zise Mitford. La revedere, prietene.

Josephine strâmbă din nas după ce bărbatul se târî afară din cameră.

— Măcar de ar fi folosit vasul de toaletă, spuse ea dezgustată. Trebuie să chem o menajeră să facă curăţenie.

— Unde locuieşte mătuşa dumitale? o întrebă Mitford, fără a se arăta deranjat de miros. Unde locuieşte tatăl dumitale? Mâine îmi rezerv onoarea de a te conduce acolo unde doreşti să mergi.

— Oh, chiar aşa? zise ea bucuroasă. Fără ajutorul dumitale, aş fi ţintuită aici? Ar fi trebuit să plec însoţită de o cameristă, întruna dintre trăsurile bunicului, în loc să accept ajutorul domnului Porterhouse. Dar, bineînţeles, la momentul respectiv, nu ştiam că acesta nu avea de gând să mă ajute cu adevărat. Mătuşa Ermingford locuieşte la cincisprezece kilometri distanţă, iar tata cam la douăzeci şi cinci. Te-aş ruga să mă duci acasă la mătuşa mea, sir. În mare, pentru că ea locuieşte mai aproape, şi nu vreau să-ţi răpesc prea mult timp, dar şi pentru că tata mă va certa cu siguranţă, la fel şi bunicul, şi n-o să-mi dea pace dacă merg acasă.

— Cred şi eu că te vor certa, zise ducele, ducându-şi mâinile la spate, gândindu-se în sinea lui că, dacă ar fi fost vorba despre fiica sa, i-ar fi tras o chelfăneală zdravănă.

— Da, presupun că aşa e. Îi aruncă un zâmbet timid şi îşi dădu buclele blonde pe după ureche – mai bine s-ar fi îngrijit de sânii care dădeau să-i iasă din rochie, se gândea el. Dar chiar părea un adevărat gentleman, iar planul meu era să ne întoarcem în aceeaşi zi. Păcat că i s-a stricat trăsura.

— Păcat că trăsura pare să funcţioneze perfect normal acum, răspunse sec ducele, legănându-se pe călcâie. Tocmai a ieşit pe poartă.

— Oh, spuse ea. Aşa e. S-ar părea că nu a fost vorba despre nicio stricăciune, nu-i aşa? Nici nu mi-a trecut prin minte. Şi chiar nu te deranjează să mă însoţeşti până acasă la mătuşa mea, sir? Mulţumesc pentru amabilitate.

Mitford o fixă cu privirea.

— Ar trebui să speri că n-o să dau dovadă de aceeaşi amabilitate ca domnul Porterhouse, îi zise el.

— Oh, zise ea râzând. Ştiu că dumneata nu îi semeni. El e atât de înalt şi de chipeş, încât ceva mă face să cred că s-a obişnuit să fie egoist şi arogant. Dumneata nu îi semeni deloc, sir.

Ducele continuă să se legene uşor.

— Cred că ar fi mai bine să te conduc până acasă, zise el.

— Oh, nu, spuse ea, coborând într-un final privirea ca să se acopere cât putu de bine. N-am de gând să mă întorc acasă, sir. N-ai cum să mă convingi. Prefer să fug în Londra şi să mă fac servitoare. Dacă mă întorc acasă, tata şi bunicul o să mă oblige să mă căsătoresc cu ducele de Mitford.

Ducele de Mitford se opri brusc din legănat.

— Ah, zise el.

— Şi n-am să accept în veci aşa ceva, zise ea.

capitolul 3

— Câteodată chiar cred că ar fi trebuit să o mai disciplinez pe fata asta cât a fost mică, îi zise vicontele Cheamley tatălui său, după ce citi biletul lăsat în urma ei. Tu ce crezi?

— Nu văd la ce ar fi ajutat, răspunse Lord Rutland. Jo este pur şi simplu o fată neastâmpărată. Nu are intenţii rele şi n-a făcut niciodată rău nimănui cu năzbâtiile ei. Ce zice?

întrebă el, arătând cu degetul spre bilet.

Vicontele îl citi din nou, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

— Copila asta zăpăcită a fugit la Winnie, îi zise el. Şi-a zis că a venit timpul să-i facă o vizită şi dusă a fost.

— Ţi-am spus eu că nu era acasă la familia Winthrop, tată, zise Penelope. Când am mers cu Sukey în vizită la Anna, ea şi Henrietta erau tare mâhnite că domnul Porterhouse a plecat în dimineaţa aceasta. Dar Jo nu era la ei.

— Winnie locuieşte la patruzeci de kilometri de aici, zise vicontele încruntat. Cum de i-a venit o idee ca asta? Nu e genul de călătorie pe care s-o faci într-o zi. O să aibă noroc dacă ajunge acolo înainte de lăsarea întunericului.

Contele clătină din cap.

— Jo, Jo, bombăni el. Oare chiar nu vrea să înţeleagă că acum este o domnişoară în toată firea şi că nu poate să facă tot ce-i trece prin cap? Mai ales în situaţia ei. O să trebuiască să stau serios de vorbă cu ea când ajunge acasă. Ce năzbâtie! Sper că a luat măcar o cameristă cu ea, nu?

Fiul său îl privi încruntat.

— Pun pariu că nu, răspunse el. Acum patru ani a fost ultima oară când mers călare până acasă la Winnie, şi i-am spus clar că nu scapă din mâna mea dacă repetă vreodată isprava. Ţi se pare că a ţinut cont de asta? Bineînţeles, atunci am pornit cu toţii disperaţi în căutarea ei pentru că nu s-a gândit să lase un bilet în urma ei. Nu-mi face plăcere să-mi amintesc noaptea aceea.

— Tată! se auzi vocea îngrijorată a Susannei. Ducele de Mitford ajunge mâine.

Vicontele se albi la faţă, iar contele îşi duse mâna la cap.

— Dumnezeule mare! exclamă Lord Cheamley, bătându-se peste frunte cu biletul lui Josephine. Aşa e, fata mea. Ce o fi fost în capul ei? Chiar are de gând să sosească mâine călare, toată prăfuită şi asudată, ca să-şi întâmpine mirele? Jo, Jo.

Bartholomew, care zăcea tolănit pe fotoliu, cu un picior atârnat pe un braţ al acestuia, că se obicei, părea vizibil deranjat de întreaga scenă.

— Vrei să merg după ea, tată? întrebă el.

— Poftim? Ce spui? replică acesta, mototolind hârtia în mână.

— Aş putea ajunge înainte de miezul nopţii dacă plec chiar acum, zise Bartholomew.

— Dacă vrei să-ţi rupi gâtul, mormăi bunicul său.

Vicontele căzu pe gânduri.

— Nu, zise el. Mă duc eu cu o trăsură şi o să-i duc un rând de haine decente. Dacă plec acum, sunt sigur că o să reuşesc să parcurg mare parte din drum până la lăsarea nopţii. Voi parcurge restul drumului la răsăritul soarelui şi am să mă întorc cu Jo de dimineaţă.

— Să n-o certi prea tare, îi zise contele. Să nu se întoarcă mâhnită.

— Ba bineînţeles că am s-o cert, zise vicontele, cu înverşunare. Ce fată îngrozitoare! Cel mai probabil, ducele va ajunge înaintea noastră. Să faceţi bine să-i spuneţi că sunt plecat în vizită la sora mea bolnavă şi că Jo a insistat să mă însoţească.

Bartholomew începu să râdă, urmărindu-şi piciorul pe care-l legăna.

— Poate c-o să reuşesc să ajung la drumul principal spre Londra chiar în seara asta, spuse vicontele. E la cincisprezece kilometri de Winnie. Ştiu un han bun în zonă. Cum îi zicea? Crown?

— Crown and Anchor Inn, răspunse Bartholomew.

Vicontele încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap.

— Sukey, zise el, fii drăguţă şi mergi de vorbeşte cu servitoarea să aleagă o rochie frumoasă pentru Jo şi toate cele trebuincioase. O rochie demnă de întâlnirea cu logodnicul ei. Bart, mergi la grajduri, vreau ca trăsura să fie gata de plecare în jumătate de ceas. Ce năzbâtie! Să vezi ce-i fac!

— Crezi că e posibil să fi uitat că ducele soseşte mâine? o întrebă Augusta pe sora ei mai mare.

Penelope îi aruncă o privire rece.

— Cred că Jo a decis să meargă în vizită la mătuşa Winifred tocmai pentru că ducele soseşte mâine, îi răspunse ea. Nu înţeleg ce-i în capul ei. Vrea să rămână fată bătrână? Chiar crede că există o variantă mai bună pentru ea decât un duce?

— Totuşi, spuse Augusta, dacă ar fi după mine, aş prefera să mă căsătoresc cu cineva ca domnul Porterhouse, chiar dacă e un simplu gentleman. Penny, chiar este tare chipeş! Ce păcat că a plecat deja! Nu voi mai merge cu acelaşi entuziasm în vizită la familia Winthrop.

— Sunt sigură că nici măcar nu te-ar mai recunoaşte dacă ai trece pe lângă el pe stradă, Gussie, îi zise Penelope. La urma urmei, ai doar paisprezece ani. Domnii precum domnul Porterhouse preferă doamnele mai coapte şi mai frumoase.

— Da, aşa, ca Jo, spuse sora sa oftând. Dar poate că şi ducele este un bărbat chipeş, Penny.

Jumătate de ceas mai târziu, îşi luară rămas-bun de la tatăl lor.

— Sărmanul tata, îi zise Augusta Susannei, n-a apucat să mănânce nimic înainte de plecare.

*

— Ei bine, îi spuse ducele de Mitford fetei simple, plictisitoare şi crescute la ţară pe care bunicul său i-o alesese drept mireasă, nu se cade să te oblige nimeni să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu ţi-l doreşti. Ce motive ai pentru a te împotrivi căsătoriei cu ducele de Mitford?

— Multe, îi răspunse ea, uitându-se la el, cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii mari. Este mult prea chipeş; este extrem de arogant, aşa cum te-ai putea aştepta din partea unui bărbat cu poziţia lui socială, avere şi frumuseţe; şi mai e şi libertin, zise ea, numărându-i defectele pe degete. Nu pot să-l sufăr.

Ducele îşi ţuguie buzele şi ridică din sprâncene.

— Să înţeleg că v-aţi cunoscut deja? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea, şi nici nu am de gând să o fac. Dar am auzit multe despre el. Sir, mi-e teamă că dumneata nu-i cunoşti pe aristocraţii aceştia aşa cum îi ştiu eu – se gândesc doar la binele lor. Sunt fiica unui viconte şi nepoata unui conte, aşa că nu mă las păcălită uşor. Ştiu exact ce înseamnă să fii soţia unui duce, mai ales soţia ducelui de Mitford, zise ea, rostindu-i numele cu dezgust.

— Ah, zise ducele de Mitford.

— Unchiul meu Ermingford este la fel de demn ca orice alt gentleman pe care l-am întâlnit vreodată, spuse ea, chiar dacă e un simplu domn. Bunicul s-a opus căsătoriei sale cu mătuşa mea.

— Ah! exclamă ducele. În cazul aceasta, presupun că este mai bine să te conduc acasă la domnul şi doamna Ermingford, ca să nu ajungi pe mâna ducelui acestuia libertin.

— Mulţumesc pentru amabilitate.

— Momentan, zise el, uitându-se scârbit în jur, spre tapetul îmbibat cu apă, spre cioburile împrăştiate pe covor şi spre sursa mirosului dezgustător de lângă pat, ar trebui să mergi la culcare, domnişoară. Şi să faci bine să închizi uşa cu cheia în urma ta. Vom face schimb de camere; încuietoarea de la uşa aceasta e stricată.

— Cred că ai stricat-o chiar dumneata, sir, zise ea, privindu-l admirativ, când ai dat buzna să mă salvezi, nu-i aşa? Eşti din cale-afară de viteaz, sir. Cred că un pumn precum cel pe care i l-ai dat lui Porterhouse m-ar fi nimicit.

Ducele era sigur de asta.

— Dar mă simt prost să te las să dormi aici, zise ea, strâmbând din nou din nas.

— Ia-ţi valiza, domnişoară, îi spuse el. Am să te conduc în camera alăturată, ca să-mi iau bagajul.

— Mulţumesc, zise ea, urmându-i indicaţiile şi ieşind.

Ce noapte minunată îl aştepta, îşi zise ducele de Mitford, mergând posomorât în urma ei. La parter spiritele se încinseseră din nou. Pereţii hanului aproape că se cutremurau de râsete. În spatele său auzi paşi greoi, anunţând sosirea unui nou oaspete, poate la fel de

gălăgios. Şi urma să doarmă printre cioburi de sticlă, apă vărsată şi vomă, cu uşa deschisă în calea tuturor pungaşilor.

Da, viaţa lui devenise o adevărată aventură.

Şi, printr-o coincidenţă nefericită, se părea că tocmai îşi cunoscuse viitoarea soţie, o tânără încântătoare şi sfioasă, care preferase să fugă în lume cu un netrebnic în loc să se căsătorească cu el. Ziua aceea fusese un lung şir de umilinţe.

Cu toate acestea, încercă să privească situaţia uşor amuzat. În doar câteva zile, avea să se întoarcă în Londra mai înţelept şi cu totul nevătămat. Avea să o conducă pe tânăra aceasta zăpăcită şi drăguţă acasă la mătuşa sa, după care intenţiona s-o pornească spre Rutland Park, ca să constate că logodnica lui nu era acasă – vestea avea să vină ca un şoc pentru el –, urma să se scuze şi să plece în mare grabă cu Henry, cu toate bagajele după el şi cu demnitatea nepătată.

Pe drumul de întoarcere, avea să-şi adjudece din nou toate titlurile. O astfel de aventură nu era deloc pe placul lui. Mai bine existenţa sa monotonă decât viaţa plină de lipsuri pe care o gustase cu amărăciune.

Domnişoara Middleton ridică privirea spre el şi îi zâmbi – măcar trebuia *să ridice* privirea, îşi zise el, decât să se uite de sus la el – în timp ce el dădu să deschidă uşa. În clipa aceea, ea se aruncă în braţele lui, îl prinse pe după gât – lovindu-l cu valiza în spate – şi începu să îl sărute pasional înainte ca el să apuce să se împotrivească atacului ei.

Ea intră în cameră, trăgându-l după ea, şi trânti uşa cu piciorul în urma lor. Preţ de o clipă, crezu că avea să-şi folosească genunchiul împotriva lui fără să-l avertizeze, aşa cum o făcuse cu domnul Porterhouse. Dar se părea că singura ei intenţie fusese să ascundă pasiunea lor de ochii celorlalţi.

Înainte de a decide dacă să o prindă în braţe şi să se lase purtat de această nouă experienţă alături de o femeie pasională sau dacă să se depărteze de ea şi să îi ţină

morală despre decenţă, bună-cuviinţă şi modestie feminină, ea îşi dezlipi buzele de gura lui, cu toate că rămase agăţată de gâtul lui. Ochii ei mari şi arzători – o nuanţă mai întunecată de gri decât ai lui, observă el în mod irelevant – nu îi dădeau pace.

— Oh, Dumnezeule, zise el.

— L-ai văzut? şopti ea. L-ai văzut?

— Pe cel care urca scările? întrebă el. Nu am ochii în ceafă, aşa că nu, dar cred că am recunoscut vocea hangiului.

— De fapt, nici n-ai fi avut cum să-l recunoşti, zise ea. Cum să-l recunoşti? făcu ochii şi mai mari, dacă era posibil aşa ceva. Era tata. A venit după mine şi m-a găsit, cu toate că am lăsat un bilet în care i-am zis că am plecat călare spre casa mătuşii Winifred. Te-ar fi omorât dacă te-ar fi văzut aici cu mine.

— Oh, Dumnezeule, repetă ducele.

— Dar nu te-a văzut, îi zise ea. Se uita peste umăr când l-am zărit, dar, după ce m-am lipit de tine, nu mai avea cum să mă vadă. Oh! exclamă ea, rumenă în obraji şi se grăbi să-i dea drumul. Se îmbujoră şi mai tare când observă că îi şifonase cămaşa. Îmi cer iertare, sir!

— Pentru binele dumitale, sper că Porterhouse s-a cazat sub un nume fals, îi zise Mitford.

— Sunt sigură de asta, răspunse ea. Dar să nu mai ieşi din cameră, sir. Probabil au văzut dezastrul din camera vecină, iar tata deja a tras deja concluziile de unul singur. Dacă ieşi de aici, o să te omoare. Sunt sigură.

— Dar nu pot rămâne aici, îi spuse ducele, făcând un pas spre uşă.

Ea îl apucă de braţ.

— Ba da, îi zise ea. Trebuie să rămâi aici, unde eşti în siguranţă, ca să mă ţii şi pe mine în siguranţă. Dacă te omoară pe tine, o să vină după mine. Şi o să mă certe îngrozitor.

— Poate că meriţi să te certe, îi răspunse el. Şi o să fii în siguranţă cu tatăl tău. Totul o să fie bine. Mă duc să vorbesc cu el, domnişoară.

— Nu, zise ea, privindu-l cu ochii ei mari şi rugători. O să mă ducă înapoi acasă şi o să mă oblige să mă căsătoresc cu ducele de Mitford. Soseşte mâine să mă ceară în căsătorie.

Ducele de Mitford ezită o clipă. Oh, Dumnezeule, chiar aşa era. Uneori corectitudinea nu era cea mai înţeleaptă variantă. Se uită spre podeaua goală, spre singura pernă şi spre cele două pături de pe pat. Oftă.

— Nu se cade să rămânem împreună peste noapte, zise el, fiind perfect conştient de faptul că situaţia era cu mult mai delicată. Dar ea înţelese de îndată că reuşise să îl convingă.

Se lumină la faţă şi se grăbi spre lavoar, lăsându-şi valiza acolo.

— O să dorm pe podea, îi zise ea. Sir, acesta este patul tău. Ai plătit pentru el. Şi n-am să te deranjez cu nimic. Te rog să te întinzi pe pat dacă eşti gata de culcare. Eu o să mă spăl pe faţă şi pe mâini, dacă nu te superi.

Mitford îi aruncă o privire frustrată şi nici nu se sinchisi să îi răspundă. Îşi ridică bagajul în care avea ustensilele de bărbierit şi o cămaşă curată şi îl aruncă lângă peretele de lângă pat. Se uită spre pături şi, văzând cât erau de subţiri, îşi apucă mâhnit pelerina.

Înainte ca Josephine să apuce să se întoarcă cu faţa dinspre lavoar, el deja se întinsese pe podea, învelit cu pelerina.

— Noapte bună, domnişoară, zise el, abţinându-se să nu mormăie nervos. Faptul că podeaua era tare era ceva. Dar, colac peste pupăză, mai era şi denivelată.

— Oh, zise ea, să ştii că nu este nevoie să faci asta. Nu mă deranjează să dorm pe podea. Ce drăguţ din partea ta! Eşti sigur că nu vrei măcar să iei perna? Dar te rog să iei măcar o pătură. Haina nu te acoperă în întregime, şi cu siguranţă o să fie mai frig la noapte. Aşa se întâmplă în octombrie.

Ea apăru la marginea patului, cu chipul rumen după ce se spălase, şi lăsă pătura să îi cadă pe burtă.

Disconfortul mental aproape că îl făcu să uite de cel

fizic. Îşi întinse pătura peste haină şi auzi patul care scârţâi uşor – sunetul unei tinere care se pregătea de culcare.

Dumnezeule, cumva, ajunsese să adăpostească în camera sa – în patul său – o tânără necăsătorită. Cu el în cameră. Iar tatăl ei era şi el la han, din cale-afară de supărat, fără îndoială, plănuind cum să îl nimicească pe cel care îi răpise fiica.

Doamne, Dumnezeule! De ce îl minţise spunându-i că avea să se lase frigul? Se dezveli de haină şi de pătură până la brâu. Era transpirat de parcă tocmai alergase prin junglă.

Şi se înfierbântă şi mai tare cât îşi aminti sânii aceia calzi şi mari strânşi la pieptul lui şi talia acea îngustă pe care o cuprinsese în mâinile sale, şoldurile acelea feminine. Buzele acelea moi şi arzătoare. Mirosul ei ispititor.

Ducele trase pătura tot mai jos. Nu era deloc în firea lui să-şi petreacă nopţile cu femei. Singura femeie cu care fusese vreodată era Eveline. Şi, cu toate că învăţase multe de la ea şi continuase să descopere multe alte senzaţii împreună în cei trei ani de relaţie, la urma urmei, fusese cu o singură femeie în toată viaţa sa. O femeie mult mai voluptuoasă decât fata aceea. În plus, trecuse mai bine de un an de când se despărţise de Eveline.

Se simţi de parcă ar fi trecut luni, ani întregi de când se plânsese de marea sa aventură atât de monotonă, de când nu găsise altceva mai bun de făcut decât să se joace cu degetele de la picioare.

Ce atâta aventură? Îşi zise că nu mai avea să tânjească niciodată după altceva decât o viaţă banală. Banalul era liniştitor de sigur şi de familiar. Oare cât timp i-ar fi luat să parcurgă cincisprezece kilometri dacă îşi forţa caii?

Simţi picăturile de transpiraţie care îi alunecau pe frunte. Se întrebă dacă ar fi avut vreun rost să încerce să se întoarcă pe cealaltă parte. Probabil că nu. Rămase întins pe spate.

În clipa aceea, zări din nou un chip îmbujorat şi agitat deasupra lui, şi ar fi dat orice ca podeaua să-l înghită, ca să

aterizeze în camera de sub el.

— Apropo, zise ea, numele meu este Josephine Middleton. Dar prietenii îmi spun Jo.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Middleton, pe un ton la fel de demn de parcă ar fi făcut cunoştinţă cu ea într-un cadru formal. Paul Villiers este numele meu, domnişoară, îţi stau la dispoziţie.

Ea îi oferi un zâmbet larg.

— Noapte bună, domnule Villiers, zise ea. Mulţumesc pentru amabilitate. Să sting lumânarea?

— Lumânarea? întrebă el. Oh, da, lumânarea. Da, sigur, dacă nu-ţi mai trebuie.

Întreaga încăpere se cufundă în întuneric, iar patul începu din nou să scârţâie uşor.

Ducele se dezveli până la genunchi.

Se auziră hohote de râs din crâşma de la parter, iar petrecăreţii începură să cânte în cor.

*

Bartholomew Middleton se trezi în zorii zilei, aşa cum îi stătea în obicei, ca să meargă la călărit. Intră fluierând în grajduri, iar grăjdarul se grăbi să îi pregătească armăsarul. Ar fi putut să o facă chiar el, dar, după cum îi explicase cândva bunicul său, servitorilor nu le făcea plăcere să se simtă inutili. Treaba lor era să se îngrijească de nevoile stăpânilor. Iar treaba stăpânilor era să se lase îngrijiţi.

Grăjdarul nu se lăsă prea mult aşteptat. Bartholomew păşi mândru în grajd, pregătit de plecare. Aerul de toamnă era preferatul lui. Apucă şaua, gata să încalece.

Dar se opri încruntat. Făcu un pas în spate şi se întoarse în grajd. Da, avusese dreptate. Cercetă fiecare boxă în parte.

Îi porunci grăjdarului să îi plimbe calul până avea să se întoarcă şi porni cu pas grăbit spre casă.

— Sukey, zise el, încercând să-şi trezească sora. Aceasta dormea profund, cum era şi normal la primele ore ale dimineţii. Patul din cealaltă parte a camerei – al lui

Josephine – era neatins. Trezeşte-te!

— Mmm, protestă ea, enervată, ascunzându-şi chipul în pernă. Lasă-mă în pace, Bart! Roag-o pe Jo!

— Sukey, trezeşte-te, repetă el, trăgând-o de mână. Ceva nu e în regulă.

— Lasă-mă în pace, mormăi ea.

— Ascultă-mă, chiar vrei să te iau pe sus? Ceva nu e în regulă. Jo ne-a zis că a plecat călare acasă la mătuşa Winifred, însă singurii cai care lipsesc din grajduri sunt cei pe care i-a luat tata.

— Poate s-a întors deja, îi răspunse Susanna, deschizând uşor ochii ca să arunce o privire spre patul gol din cealaltă parte a camerei.

— Ba nu s-a întors, îi zise Bartholomew. Sukey, dacă chiar s-a dus acasă la mătuşa Winifred, înseamnă că a plecat pe jos.

Susanna se întinse pe spate şi deschise larg ochii.

— Uite ce, îi zise el, Jo a plecat ieri de acasă lăsând vorbă că s-a dus la mătuşa Winifred. Dar s-a asigurat ca tata să nu primească mesajul decât spre seară. Cum altfel ar fi putut ajunge la mătuşa noastră dacă n-a plecat călare şi dacă n-a luat-o pe jos?

Susanna căzu pe gânduri şi se uită speriată la fratele ei.

— N-a plecat singură, asta este clar, îi zise fratele ei. Sukey, ştii cumva dacă Porterhouse avea deja în gând să se întoarcă la casa lui? Ai mai auzit vorbindu-se despre asta până ieri?

— Nu, îi spuse ea. A plecat în grabă. A primit de veste că sora lui e bolnavă.

— La naiba, zise Bartholomew. Pun pariu că Jo a plecat cu el. Să vezi tu ce-i fac.

Susanna se ridică brusc în şezut, cu ochii ei albaştri măriţi, cu părul blond încadrându-i frumos chipul.

— Vrei să spui că a fugit cu domnul Porterhouse? strigă ea. Nu, Bart, nu pot să cred una ca asta. Jo nu ar face niciodată aşa ceva. Este adevărat, e adesea aiurită şi impulsivă, dar nu o cred în stare să fugă. Mai ales cu

domnul Porterhouse.

— N-a fost el cel care i-a povestit toate lucrurile alea despre Mitford? întrebă Bartholomew. Ca să-i dea emoţii?

— Şi crezi c-a minţit-o? întrebă ea. Că a vrut s-o sperie atât de tare cât să fugă cu el? Oh, Bart, nu pot să cred aşa ceva. Nu când vine vorba despre Jo. Ce ne facem?

— Stai să mă gândesc, spuse fratele său, încruntat. Jo nu ar fi în stare să fugă cu un alt bărbat. Nu e chiar atât de iresponsabilă. Dar este cea mai ameţită femeie cu care am avut neşansa să fiu înfrăţit. Probabil a plecat cu el spre casa mătuşii Winifred. Şi probabil că el şi-a propus să fugă cu ea. E o nebunie ca o persoană ca Jo să aibă o astfel de zestre. Bărbaţii ca Porterhouse le pândesc pe cele ca Jo de la o poştă.

Susanna se ridică pe marginea patului.

— Şi atunci, crezi că a răpit-o? întrebă ea.

Bartholomew dădu cu pumnul în palmă.

— Cred că ăsta e planul lui, răspunse el. Chiar şi dacă nu fuge cu ea în Gretna, e compromisă. Deja e compromisă. La naiba, îl omor cu mâna mea. Şi să vezi ce-i fac lui Jo. Trebuie să mă duc după ea, Sukey. Tata şi bunicul o să moară de inimă rea dacă află.

— Pleci după ei? zise ea, prinzându-l de braţ. Şi dacă e deja prea târziu? Oh, Jo! Sărmana Jo! Probabil că nici nu şi-a dat seama că a căzut în capcana lui.

— Îmbracă-te, zise el. Repede. Vino să mă conduci şi gândeşte-te deja la ce-o să le spui bunicului şi fetelor când se trezesc. Să nu le zici adevărul – nici pomeneală. Spune-le că e aşa frumos afară, că m-am gândit să merg şi eu călare la mătuşa Winifred.

— Doar nu ai de gând să pleci fără mine, zise Susanna. Sărmana Jo! Vin şi eu cu tine.

— Fii serioasă, replică Bartholomew. Ştii prea bine că nu poţi pleca la drum, Sukey. O să ţi se facă rău.

— Ba vin cu tine, zise ea hotărâtă, aruncând pătura deoparte, îmbujorată. E mai bine dacă ne întoarcem toţi trei deodată. Este mai bine aşa pentru Jo. Oh, sărmana Jo!

— Sărmana Jo! exclamă Bartholomew exasperat. Să

vezi tu ce-i fac când pun mâna pe ea. Să vezi tu atunci sărmana Jo. Îmbracă-te, Sukey! În cincisprezece minute să fii gata. Şi să nu te aud că te plângi pe drum, te-am avertizat. Mă duc să-i scriu un bilet bunicului.

— Mergem călare? întrebă Susanna, uitându-se curajoasă spre spinarea fratelui ei. O să-mi alegi un cal liniştit?

Bartholomew dădu ochii peste cap şi plescăi din limbă.

— Va trebui să luăm caleaşca aceea veche a bunicului, îi zise el. Nu avem altă soluţie. Suke, te-aş ruga să rămâi acasă. Aş ajunge mult mai repede fără tine.

— Ba vin, zise ea, sărind din pat chiar înainte ca fratele ei să apuce să închidă uşa în urma lui.

capitolul 4

Josephine căscă somnoroasă şi se întinse. Oare unde era Betty? Betty avea un fel delicat de a o trezi. Nici nu se compara cu Bart, care obişnuia să o scuture enervant de umeri când voia să o ia cu el dimineaţa la călărit; sau cu Sukey, care o dezvelea repede ca să îngheţe de frig când se trezea înaintea ei; ori cu Penny şi Gussie, care începeau să îi urle în ureche şi să îi bată cu degetele în obraji atunci când voiau să meargă împreună să se uite după păsări şi să culeagă flori.

Betty era camerista ei. Trebuia să fie subtilă. În fiecare dimineaţă, obişnuia să tragă draperiile groase de catifea ca să lase chipul lui Josephine scăldat de razele soarelui. Bineînţeles, soarele nu strălucea întotdeauna. Dar chiar şi lumina naturală slabă reuşea să o trezească într-o clipită.

Le invidia adesea pe domnişoarele acelea legendare din Londra care aveau voie să doarmă până la prânz, după care să petreacă o jumătate de zi aranjându-se. Ce viaţă de poveste! După o săptămână aşa, şi-ar fi luat câmpii!

Dimineţile la Rutland Park erau un lux nepermis. Toată lumea trebuia să fie prezentă la micul dejun la ora nouă, iar, dacă nu ajungeai cu cel puţin zece minute mai devreme, riscai o mustrare usturătoare. Era un mit faptul că micul dejun începea la nouă. Cel mai adesea se termina la nouă.

Dar unde era Betty? Josephine adulmecă, dar nu simţi mireasma obişnuită de ciocolată.

Perna era tare. Pătura cu care era învelită era atât de subţire, că parcă nici n-ar fi fost acolo. O luă cu frig.

În clipa aceea, făcu ochii mari.

Oh, Dumnezeule! Toată povestea asta ridicolă cu ducele de Mitford, cu tatăl ei şi cu bunicul care păreau hotărâţi să o mărite cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată. Un bărbat care se părea că era înalt, blond şi cu ochii albaştri – toate lucrurile pe care nu şi le-ar fi dorit niciodată la soţul ei, ea fiind atât de micuţă. Un arogant. Un crai.

Toată povestea asta cu ezitarea ei de a se căsători şi reţinerea de a-şi dezamăgi tatăl şi bunicul. Urmată de decizia atât de neinspirată de a fugi în braţele mătuşii Winifred cu domnul Porterhouse. Oare nu avea să se înveţe niciodată minte?

Domnul Porterhouse! Josephine închise iar ochii. Dumnezeule!

Se auzi un zgomot pe jos, lângă pat, urmat de un mormăit uşor. Josephine deschise din nou ochii, uitându-se lung spre crăpătura din tavan. Oh, Dumnezeule! Şi îl mai băgase la mijloc şi pe domnul Villiers, acest curajos Hercule care mai era şi din cale-afară de amabil. Iar tatăl ei înnoptase la han, pregătit de luptă, căutând în lung şi-n lat cuplul care se adăpostise în camera aceea mizeră şi împuţită de lângă ei.

Oh, Dumnezeule mare! În ce se vârâse? Bart avea dreptate, iar Gussie şi Penny aveau şi ele dreptate când îi spuneau că nu era în stare să-şi pună mintea la contribuţie.

— Normal, obişnuia să-i spună Bart, Jo n-are creier, aşa că porneşte din start cu un dezavantaj.

Josephine se apăra cu înverşunare împotriva acestor acuzaţii – de regulă, atacându-l pe fratele său cu orice îi pica în mână.

— Norocul meu că nici ţintă nu are, zicea el mereu, cu rânjetul acela de imbecil.

Dar uneori – rareori, şi doar în mintea ei – trebuia să admită că fratele şi surorile ei aveau dreptate. Cum reuşise să se vâre singură în necazul acesta? Cu siguranţă nu s-ar fi ajuns aici dacă şi-ar fi pus mintea la contribuţie.

Sărmanul domn Villiers! Acum era obligat să-şi amâne plecarea doar ca să o conducă pe ea până acasă la mătuşa Winifred. Mai mult ca sigur că îi cauzase probleme. Totuşi, nu avea altă soluţie decât să accepte ajutorul lui. Nu se cuvenea ca o domnişoară să plece la drum neînsoţită. Chiar dacă, de regulă, nu ţinea chiar atât de mult la etichetă, până şi ea trebuia să admită că nu se cuvenea să plece singură. Totodată, era la fel de grav că plecase la drum cu un bărbat pe care nu-l cunoştea, altul decât tatăl sau fratele său.

Dar asta era singura variantă. Chiar dacă ar fi vrut să pornească la drum de una singură, nu avea niciun mijloc de transport şi nu ar fi avut cum să meargă pe jos atât, mai ales cu bagajul după ea.

Domnul Villiers era un gentleman desăvârşit. Îşi propuse să îi spună acest lucru când avea să se trezească. Şi atât de puternic. Domnul Porterhouse fusese pus la pământ de acei doi pumni ameninţători. Iar dinţii îi scrâşniseră atât de tare, că nu s-ar fi mirat să-i găsească răsfiraţi la picioarele ei. Şi cum reuşise el, domnul Villiers, să spargă uşa.

Se întrebă ce se întâmplase cu domnul Porterhouse. Spera că oprise trăsura de nenumărate ori ca să vomite. Ce bărbat mizerabil! căzuse în capcana lui. Îşi aminti cuvintele lui, chipul lui, felul în care o atinsese după ce închisese uşa de la cameră şi se înfioră.

Josephine se întoarse pe o parte şi se aplecă uşor spre marginea patului. Domnul Villiers stătea întins pe spate; reuşise să adoarmă, numai Dumnezeu ştia cum.

Cu siguranţă nu părea să se simtă în largul său. Perna improvizată părea mult mai plină de cocoloaşe decât a ei. Cu toate că încercase să se învelească cu pelerina şi cu pătura, era mai mult descoperit. Sărmanul, sigur îi era frig.

Dar continuă să îl privească şi deveni tot mai mirată. În lumina zilei nu mai părea chiar atât de mare – cu siguranţă nu era acel Hercule pe care şi-l închipuise când dăduse buzna în camera vecină. Da, nu era deloc aşa cum şi-l amintea.

Îşi sprijini capul în palmă şi începu să îl cerceteze ceva mai critic pe salvatorul ei. Era un bărbat... drăguţ. Vai, ce cuvânt neinspirat! Dar nu-i veni altceva mai bun în minte. Chiar arăta drăguţ. Avea un chip îngust. Îi crescuse puţin barba. Avea o gură simpatică. Buzele păreau să îi fie curbate într-un surâs chiar şi în somn. În rest, chipul său nu avea nimic deosebit. Era doar un chip drăguţ.

Îi plăceau cârlionţii lui. Erau bogaţi şi ciufuliţi. Genul de cârlionţi pe care orice mamă şi-ar fi dorit să îi dea deoparte de pe fruntea lui. Se întrebă dacă ar fi arătat la fel de bine dacă s-ar fi pieptănat.

Bun, poate că nu era un Hercule, dar îi plăcea de el. Era un bărbat deosebit de amabil, şi trebuia să-şi aducă aminte să îi spună asta când avea să se trezească. În orice caz, în mod cert era un bărbat puternic. Văzuse cu ochii ei ce îi făcuse domnului Porterhouse. În plus, făcuse mai mult decât să îi vadă puterea în plină acţiune. Oh, Dumnezeule, mai grav fusese faptul că îl zărise pe tatăl ei în pragul scărilor, care urma să o vadă din clipă în clipă. Dar ea se aruncase în braţele domnului Villiers. Şi îl sărutase. Oh, Dumnezeule!

Bunicul cu siguranţă că ar fi certat-o zdravăn pentru aşa ceva. Nu mai fusese niciodată sărutată. Iar acum i se întâmplase de două ori în aceeaşi zi. Prima oară cu domnul Porterhouse şi buzele lui umede – surprinzător de umede. Oricine s-ar fi aşteptat ca un bărbat atât de chipeş să sărute mai bine. Dar poate chiar fusese un sărut reuşit – poate că alte domnişoare, ceva mai experimentate, şi-ar fi dorit să fie sărutate astfel. De asemenea, nici nu ar fi avut

cum să savureze sărutul acela ştiind prea bine care erau intenţiile lui.

Şi apoi cu domnul Villiers. Desigur, ar fi fost o minciună să spună că el fusese cel care o sărutase, când era evident că ea sărise la gâtul lui. Dar nici nu mai conta. Cât despre sărut, nu-şi putea da cu părerea, căci în mintea ei nu fusese alt gând decât să aibă grijă ca tatăl ei să n-o descopere şi să nu îl omoare pe domnul Villiers, ceea ce ar fi fost complet nejustificat în situaţia de faţă.

Dar îşi aminti imediat – da, chiar ţinea minte clar – că avea un corp bine lucrat.

Poate că domnul Villiers nu era un Hercule, dar, în ochii ei, era cu siguranţă un erou. Se uită drăgăstos spre cârlionţii lui ciufuliţi şi spre chipul drăguţ. Iar el se foi chiar atunci.

Ea îi zâmbi, continuând să îşi sprijine capul într-o mână.

— Bună dimineaţa, îi zise ea. Mă bucur să văd că ai reuşit să dormi, cu toate că nu îndrăznesc să te întreb dacă ai dormit bine, pentru că sunt convinsă că nu. E foarte drăguţ din partea dumitale că ai dormit chinuit, cu toate că dumneata ai plătit camera şi implicit şi patul. Eşti un adevărat gentleman, sir.

În clipa aceea, când îi văzu expresia de pe chip, mai întâi pierdută, apoi şocată şi ulterior complet trează, îşi aminti că se dezvelise de pătură până în talie şi că noaptea, după ce se întinsese în pat, se dezbrăcase de rochia aceea ruptă. Era întinsă în pat într-o cameră mică, cu un străin, îmbrăcată doar în cămăşuţă.

Ce ofensator!

— Oh, Dumnezeule, zise ea, acoperindu-se cu pătura până-n gât, în timp ce el sări în picioare, întorcându-i spatele.

— Bună dimineaţa, domnişoară Middleton, zise, el. Sper că ai reuşit să te odihneşti.

— Ar fi urât din partea mea să mă plâng, îi răspunse ea. Da, mulţumesc, sir.

Oh, da, cămaşa şifonată cădea frumos pe umerii şi

braţele musculoase, chiar dacă de la spate îi observă talia subţire şi şoldurile înguste. Părul lui blond aluneca în bucle peste gulerul cămăşii. Se îmbujoră şi trase pătura până la gât.

De-abia atunci îşi dădu seama că se confrunta cu o adevărată dilemă. Cum avea să se îmbrace – cu rochia de schimb pe care o avea cu ea în bagaj? Dintr-odată camera i se păru şi mai mică. Ar fi trebuit să profite de faptul că se trezise înaintea lui şi să se îmbrace în grabă, în loc să stea să-l admire, visând la Feţi-Frumoşi. Oare chiar nu avea să se înveţe niciodată minte?

El rămase locului, trăgând de haina care i se agăţase de marginea patului.

— Domnişoară, te las în voie o jumătate de oră, îi spuse el, fără a se întoarce cu faţa spre ea.

— Suntem în siguranţă? îl întrebă ea. Adică, eşti sigur că domnul Porterhouse a plecat aseară? Şi tata? O să te omoare dacă pune mâna pe tine.

— Sunt sigur că domnul Porterhouse a dat bir cu fugiţii, dacă ţine la viaţa lui, răspunse el, cu mâna pe mânerul uşii. Iar tatăl dumitale n-o să-mi facă nimic, fiindcă nu mă cunoaşte. În plus, dacă chiar a pornit în căutarea ta, cel mai probabil nu a rămas peste noapte sau a plecat cum s-a crăpat de ziuă. Cred că de-abia atunci am reuşit şi eu să adorm.

— Oh, Dumnezeule, zise ea în timp ce el ieşi pe uşă, ştiam eu că nu ai reuşit să te odihneşti, sir. E numai vina mea.

Dar nu avea timp să se scuze. Sări din pat, umplu vasul cu apă, se spălă cum putu ea mai bine în graba aceea, tresărind de fiecare dată când băga mâna în apa rece, şi îşi scoase rochia cea curată din valiză. Vai, ar fi trebuit să o scoată din bagaj de cu seară, ca să nu mai fie atât de mototolită.

Betty ştia exact cum să împăturească hainele astfel încât să nu se şifoneze deloc. Din păcate, nu apucase să o roage pe Betty să-i pregătească valiza.

Se îmbrăcă şi încercă să netezească cutele. Nu mai

avea ce face, trebuia să plece spre casa mătuşii sale. Mătuşa Winifred avea să trimită un servitor după o altă valiză cu haine – asta dacă nu dădeau nas în nas cu tatăl ei înainte de vreme, bineînţeles. Dar hotărî să nu se mai gândească la asta. Deloc. Dacă avea să se întâmple, avea să se întâmple. Probabil că tatăl ei deja plecase în mare grabă spre casă.

Încercă să îşi aranjeze părul. Din păcate, de fiecare dată când îi creştea până peste umeri, începea să semene cu o mătură. Dar ea insistase să-şi lase părul lung, cu toate că Bart se întorsese de la Cambridge după o vacanţă în Londra şi le anunţase că părul scurt era la modă. Dar cui îi păsa să fie în pas cu moda?

Niciodată nu-şi bătuse capul cu aşa ceva. Betty ştia cum să-i aranjeze părul, la fel de bine cum ştia să o ajute cu orice altceva. Din păcate, Josephine nu avea aceeaşi îndemânare.

Se uită posomorâtă într-o oglindă ciobită şi murdară spre ceea ce părea a fi un cuib de păsări în capul ei, când cineva bătu la uşă, iar domnul Villiers intră din nou în cameră. Avea geanta cu el. Probabil găsise o cameră goală în care să-şi schimbe cămaşa şi să se bărbierească. Era prezentabil şi dichisit; nu ai fi zis că-şi petrecuse noaptea dormind îmbrăcat pe podea. Chiar şi cârlionţii i se aranjaseră frumos. Josephine îşi zise că îi plăcea mai mult de el cu părul ciufulit şi se îmbujoră la gândul acela.

— Mi-e teamă că nu arăt prea bine, zise ea, zâmbindu-şi în oglindă.

— Mie mi se pare că eşti drăguţă, îi răspunse el, uitându-se la ea cu coada ochiului. Domnişoară Middleton, tatăl dumitale a înnoptat aici, dar a plecat dis-de-dimineaţă. Eu tot cred că ar trebui să te conduc înapoi la Rutland Park.

— Cum de ştii unde locuiesc? îl întrebă ea, întorcându-şi privirea de la oglindă.

El începu să se legene uşor pe călcâie, aşa cum observase că-i stătea în obicei.

— Dumneata mi-ai spus aseară, zise el.

— Da? îl întrebă ea, roşie în obraji. Presupun că am

vorbit mult şi prost. Mi-e teamă că nu eram în apele mele aseară.

— E de înţeles, zise el. Domnişoară, am să merg să-ţi aduc micul dejun, după care am să te conduc până acasă. Probabil că tatăl tău va ajunge înaintea noastră, după ce o să-şi dea seama că nu ai mers acasă la mătuşa ta.

— Ba nu, interveni ea, nu poţi să faci una ca asta, pentru că atunci tata va dori să ştie unde am rămas peste noapte şi cum te-am cunoscut. Şi, chiar dacă tata n-a ajuns încă acasă, bunicul sigur e acolo. Iar bunicul chiar te va ucide. Şi nu vreau să se ajungă la aşa ceva.

— Într-adevăr, răspunse el. Nici eu nu-mi doresc una ca asta.

— Dacă nu te deranjează, te-aş ruga să mă duci acasă la mătuşa Ermingford, îi spuse ea. E o potecă lungă şi întortocheată aproape de casa ei. Dacă mă laşi la jumătatea drumului, n-o să te vadă nimeni, nici unchiul, nici mătuşa mea şi nici tata, în caz că e încă acolo. O să merg pe jos până acasă la ea, ca să am timp să încropesc o scuză bună. Iar mătuşa Winifred o să-mi ţină partea dacă se enervează tata.

Ducele scoase un oftat.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare, zise el. Vom decide după micul dejun ce e mai bine să facem.

— Ştii, îi spuse ea, nu trebuie să mergi dumneata, servitorii îţi pot aduce micul dejun în cameră. Nu ai de ce să faci toate lucrurile acestea de unul singur atunci când pleci la drum, sir. Trebuie să-ţi impui autoritatea, după cum ar spune tata. Astfel, servitorii te vor respecta cu adevărat.

— Am rezervat camera pentru o singură persoană, zise el. Ce crezi că ar spune servitorii dacă te-ar vedea pe dumneata aici?

— Oh, zise ea, nu mă gândisem la asta. Ai dreptate. Nu faci altceva decât să încerci să-mi protejezi reputaţia. Drăguţ din partea ta.

Ducele scrâşni din dinţi şi ieşi din cameră.

*

— Ştii, Sukey, spuse Bartholomew în exact acel moment, cu o urmă de iritare în glas, dacă nu te-ai fi gândit, nu s-ar fi întâmplat. Ar trebui să te gândeşti la altceva.

Susanna stătea în faţa uşii deschise a trăsurii, cu faţa spre gardul viu.

— Mă gândesc că domnul Porterhouse este chiar mai rău decât mi-am imaginat, răspunse ea încet. Mă gândesc ce faţă va face bunicul când îţi va citi biletul. Mă gândesc ce faţă va face tata când va ajunge la mătuşa Winifred şi va afla că Jo nu e acolo. Bart, mă gândesc la o mie de lucruri, şi tot degeaba.

— La naiba, zise el, nici măcar nu ai servit micul dejun înainte să plecăm. Cum de ţi s-a făcut rău?

— Nu ştiu, pur şi simplu mi s-a făcut, răspunse ea cu regret.

— Haide, continuă el, în timp ce ea înghiţi un nod încercând să îşi ţină greaţa în frâu. Urcă. O să ne oprim la Crown and Anchor să mâncăm ceva. Şi o să te poţi odihni acolo un pic.

— Să mâncăm ceva, zise Susanna cu glas pierdut. Oh, Bart, nu putem să mai aşteptăm aici măcar puţin?

— Urcă, spuse el, scoţând un sunet exasperat. Te duc înapoi şi te las la un kilometru de casă. Nici nu trebuia să te iau cu mine.

— O să fiu bine, răspunse ea, îndreptându-şi umerii şi privindu-şi fratele cu ochi hotărâţi. Jo are nevoie de mine. O să mă gândesc la Penny şi la Gussie, care sunt singure acasă, şi la bunicul căutând scuze în faţa ducelui de Mitford pentru absenţa lui Jo. O să mă gândesc la… alte lucruri.

— Gândeşte-te la ducele sau marchizul, sau prinţul, sau ce va fi pe care ţi-l va alege bunicul drept soţ, spuse Bartholomew, ajutând-o să urce înapoi în trăsură. S-a descurcat de minune pentru Jo.

— Nu vreau vreun duce sau marchiz, spuse ea. Doar pe cineva pe care să-l respect. Însă, dacă bunicul a ales pe cineva bun pentru mine, Bart, ar trebui cel puţin să-l

întâlnesc şi să ajung să-l cunosc. N-ar fi drept să condamn un bărbat prea pripit doar pentru că se aşteaptă cineva să fie arogant.

Însă se văzu nevoită să-şi încheie reflecţiile când fratele ei închise portiera.

*

Josephine îşi îndreptă din nou întreaga atenţie spre cuibul de păsări. Dar nu avea ce să-i mai facă. Dacă ar fi încercat să îşi netezească părul, i s-ar fi revărsat tot ca o cascadă şi ar fi trebuit să o ia de la capăt.

Îi plăcea de domnul Villiers. Nu era nici pe departe la fel de înalt precum domnul Porterhouse, tatăl ei, bunicul sau Bart. Nu ştia cum de îl văzuse aşa înalt cu o seară înainte. Îşi aminti acum că, atunci când îl luase de după gât – oh, Dumnezeule, oare chiar făcuse una ca asta? —, de-abia dacă se ridicase pe vârfuri. Bănuia că îi ajungea cu capul cel puţin până la umeri, poate chiar mai sus. Ce frumos ar fi să meargă pe lângă el, la plimbare. Poate că s-ar fi simţit că o femeie, nu ca un copil.

Îşi imagină cum ar fi să intre cu el în salonul mătuşii Winifred. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i poată povesti mătuşii sale despre fapta lui eroică de seara trecută. Dar nu se cuvenea să facă una ca asta. Pentru că asta ar fi însemnat să-i povestească şi că înnoptaseră împreună, chiar dacă ea dormise în pat şi el pe jos. Moment în care cineva – poate unchiul Clive sau cu siguranţă tatăl ei, dacă era şi el acolo – ar fi sărit să spună că acum era compromisă şi că era de datoria domnului Villiers să o ia de soţie. Asta dacă nu l-ar fi omorât tatăl ei înainte, bineînţeles.

Sărmanul domn Villiers! Era sigură că l-ar fi preferat oricând în detrimentul ducelui de Mitford, dar nu se cădea să-i facă una ca asta după tot ajutorul lui. În plus, poate că era deja căsătorit, logodit sau îndrăgostit. Da, acest gând o aduse cu picioarele pe pământ. Şi o şi necăji puţin.

Se auzi din nou o bătaie la uşă, şi se grăbi să o

deschidă. Îl întâmpină pe domnul Villiers cu un zâmbet larg.

— Mi-e teamă că nu am găsit altceva decât un ou şi o ceaşcă de cafea, îi zise el. Dar nu aveam cum să le spun că mai e cineva cu mine.

— Sir, eu nu vreau decât o felie de pâine, spuse ea cu mărinimie. Dar oare n-o să vadă oricum că suntem împreună când coborâm?

— Cobor eu primul, îi zise el, ca să văd de trăsură. Te rog să aştepţi zece minute, după care să cobori liniştită, şi să sperăm că nimeni nu-şi va da seama că dumneata ai fost cazată aseară în camera aceea mizerabilă.

— Prea puţin îmi pasă dacă-şi dau seama, răspunse ea. Sir, eşti sigur că nu-ţi încurc programul? Aveai ceva important de făcut astăzi?

— Nimic care să nu suporte amânare, zise el. Aşadar, pornim spre casa mătuşii dumitale?

— Da, te rog, spuse ea, grăbindu-se să îşi împacheteze rochia şi peria de păr în valijoară. Sunt gata.

Ea îl privi cum dădu cafeaua pe gât şi se ridică. În clipa aceea simţi că o ia cu ameţeală. Deschise în grabă valijoara, cotrobăind cu disperare printre haine.

— N-o mai găsesc! strigă ea, cu voce tremurândă. Nu mai e aici. Acum îmi dau seamă că a dispărut. Dumnezeule, ce mă fac?

— Ce ai pierdut? o întrebă el.

— Sunt sigură că am pus-o în bagaj, zise ea. Ţin minte că am pus-o la fundul bagajului. Ştiu sigur că mi-am zis că este oricum o prostie, pentru că mergeam doar până acasă la mătuşa Winifred. Dar mi-a fost teamă că tata o să mă oblige să mă mărit cu ducele de Mitford chiar dacă mătuşa Winifred avea să încerce să mă ajute şi m-am gândit că poate mi-ar fi fost imposibil să mă mai întorc acasă. Aşa că ştiu sigur că am luat-o la mine.

Domnul Villiers încercă să îi vorbească pe un ton calm – cu toate că ei îi era imposibil să-şi păstreze calmul. Ştia prea bine că o luase la ea.

— Ce anume ai luat la tine? o întrebă el.

— Cutia mea cu bijuterii, răspunse ea. Am luat-o cu

mine pentru siguranţă. Mi-am cheltuit deja întreaga alocaţie pe luna asta, nu mai am niciun ban. Aşa că m-am gândit să iau la mine cutiuţa cu bijuterii, pentru siguranţă.

— Şi eşti sigură că n-o mai ai? o întrebă el, uitându-se spre hainele împrăştiate şi spre valijoara goală.

— Da! răbufni ea, trântindu-se pe pat, uitându-se la el cu o privire disperată.

— Aveai la tine bijuterii de valoare? continuă el.

— Da, bijuteriile mamei mele, răspunse ea, pe care tata nu mă lasă, de regulă, să le păstrez, pentru că zice că sunt împrăştiată. Dar a acceptat să mi le dea când am împlinit optsprezece ani, pentru că am totuşi grijă de lucrurile mele de valoare. Doar că s-ar putea spune că nu am deloc grijă de ele, nu-i aşa? Oh, Dumnezeule!

— Ce altceva? întrebă el preocupat, aplecându-se asupra ei.

— Perlele pe care le-am primit de la bunicul meu, tot când am împlinit optsprezece ani, răspunse ea. Oh, şi inelul cu diamant al bunicii mele, care acum e al meu, deşi n-am degetele atât de groase cât să îmi vină.

— Altceva? întrebă el.

Ea căzu pe gânduri.

— Cerceii cu smaralde pe care mi i-a cumpărat Bart din Londra, zise ea. Lui Sukey i-a luat cercei cu rubine, iar pentru Penny şi Gussie a cumpărat unii cu safire.

Ducele o apucă uşor de umeri. Ştia că încerca să o liniştească, dar acest lucru i se părea imposibil.

— Eşti absolut sigură că ai luat-o la tine? întrebă el. Oare nu ai lăsat-o cumva pe masă, crezând că ai băgat-o deja în bagaj?

— Nu, spuse ea. Ştiu că atârna greu la fundul valizei şi că l-am avertizat pe domnul Porterhouse că aveam să-l lovesc cu ea.

— Şi presupun că i-ai spus că acolo aveai ascunsă cutiuţa cu bijuterii, nu-i aşa? zise el.

— Da. Josephine făcu ochii mari şi aproape că scotea flăcări pe nas de furie. Nemernicul ăla lipsit de inimă! urlă ea, sărind în picioare, aproape aterizând în braţele lui.

Nemernicul ăla cu inimă de piatră! E un hoţ şi... şi un... un răpitor. Mi-a furat bijuteriile.

— Mi-e teamă că da, răspunse ducele.

— Aşa deci. Începu să ia camera la pas, deloc uşor într-un spaţiu atât de îngust. Eram gata să-l dau uitării. Eram gata să consider bătaia pe care i-ai dat-o drept singura sa pedeapsă, cu toate că merita mult mai rău. Dar a întrecut măsura. Dacă chiar îşi imaginează că o să-l las să plece cu bijuteriile mele, o să fie tare dezamăgit. Oh, stai să vezi, pun eu mâna pe el. O să regrete că mi-a ieşit în cale.

— Probabil e deja în drum spre Londra cu bijuteriile furate, îi zise ducele, ceea ce înseamnă o călătorie de cel puţin două zile. Te duc degrabă acasă la mătuşa ta, căci e mai aproape decât casa ta, şi o să-i povestim şi unchiului tău despre furt.

— Poftim? spuse ea, uitându-se atât de încruntată la el, că oricine ar fi crezut că el era cel care o supărase la culme. Chiar crezi că o să pot sta liniştită acasă la mătuşa mea Ermingford în timp ce hoţomanul ăsta fuge în lumea largă cu bijuteriile mele? Sir, înseamnă că nu mă cunoşti deloc. Îţi mulţumesc pentru ajutorul acordat. Dacă nu te superi, trebuie să merg să aranjez să închiriez o trăsură cu tot cu cai.

Ducele începu să se legene pe călcâie şi se scărpină în cap.

— Ca s-o porneşti de una singură spre Londra, zise el. Domnişoară, e o nebunie. Nu-ţi pot permite să faci una ca asta.

Îşi aminti că văzuse cândva un balon cu aer cald umflându-se pentru o călătorie. Preţ de câteva clipe, observă la domnişoara Middleton o asemănare izbitoare cu acel balon, în timp ce ea inspiră zgomotos pe nas.

— *Dumneata* nu-mi poţi permite să fac una ca asta? repetă ea. Sir, ţin să-ţi reamintesc că nu e treaba dumitale să-mi porţi de grijă.

— Doar că te-am salvat dintr-o situaţie primejdioasă, răspunse el. Şi vreau să te ştiu în continuare în siguranţă.

Începu să-şi îndese lucrurile în valiză în mare grabă.

— Nu am de gând să mă duc la mătuşa mea, zise ea, şi nici nu vreau să mă întorc acasă. O să pornesc în căutarea domnului Porterhouse şi a bijuteriilor mele. Şi am să le găsesc, chiar de-ar fi să iau ţara la pas.

Ducele rămase lângă pat, privind în gol.

— Spune-mi, te rog, zise el, privind-o cum încerca în zadar să-şi închidă valijoara, ai pe cineva în Londra?

— Pe bunica mea, răspunse ea, ridicând privirea spre el. Mama bunicii mele. Şi pe mătuşa Elsie.

— Bine, zise el pe un ton hotărât. Domnişoară, ştiu deja că nu ar trebui să fac asta, dar am să te însoţesc până în Londra, căci pari gata de plecare. Şi nu cred că o să găseşti o trăsură cu cai mai rapidă decât a mea.

Ea se uită fix în ochii lui, aproape la acelaşi nivel cu ai ei, şi îi oferi un zâmbet cald.

— Chiar mă duci până în Londra? îl întrebă ea. Oh, nici nu mă îndoiam. Eşti un gentleman desăvârşit.

Ducele începu să se legene din nou. Ea observă cu bucurie că buclele lui deja începuseră să alunece rebele. Era din nou uşor ciufulit şi îi stătea bine. Era un bărbat drăguţ şi de încredere. Dar se simţi la fel de bine să ştie că haina care îi îmbrăca silueta zveltă îi ascundea muşchii impresionanţi.

— Domnişoară, îi spuse el cu blândeţe, eu cred că sunt un gentleman cu adevărat nebun.

capitolul 5

Înainte chiar de-a ieşi cu trăsura din curtea hanului, se convinse de veridicitatea propriei nebunii. Era o nebunie tristă şi care îl izbise brusc. Până atunci dusese o viaţă onestă, exemplară. Toţi prietenii îl ştiau drept un bărbat monoton – cu siguranţă nu genul de persoană care să se implice în ceva periculos sau necorespunzător.

Şi atunci ce făcea la nouă dimineaţa gonind în zare alături de o domnişoară agitată şi înverşunată, fără să fie

însoţiţi de o cameristă, de un valet ori măcar de o mătuşă?

O luau spre nord, asta făceau. O luau spre nord către o destinaţie necunoscută şi nu spre sud, spre Londra, spre bunica şi mătuşa la care şi-ar fi dorit ea să meargă.

Ieşise înaintea ei din cameră.

— Mai aşteaptă aici zece minute, îi zisese el. O să am grijă ca trăsura să fie gata la timp, ca să plecăm fără să trezim suspiciuni.

— Da, sir, îi răspunsese ea, încă îmbujorată şi neliniştită după ce îşi dăduse seama că îşi pierduse bijuteriile. Zece minute. Dar te rog să fie zece minute care să treacă repede.

El coborâse scările fără să-i iasă din minte ultima frază rostită de ea, întrebându-se dacă mireasa pe care bunicul său o alesese pentru el chiar nu avea nimic în cap. Îşi zise frustrat că aproape se căsătorise cu o fată fără minte.

Măcar era mai scundă decât el. De-abia dacă îi ajungea până la bărbie. Se consolă cu gândul acesta, cu toate că era absolut irelevant în situaţia de faţă.

Ea aşteptase şapte minute. Cu siguranţă el nu avea să se supere dacă o vedea coborând mai devreme. Din nefericire, ducele uitase că avea de-a face cu o fată fără minte. Singura lui indicaţie fusese să aştepte zece minute. Nu i se păruse necesar să insiste asupra faptului că trebuia să aibă mare grijă să iasă din han fără să atragă atenţia, să urce în trăsură în linişte şi să aştepte calmă în dreapta lui până ce aveau să se îndepărteze de han, astfel încât doar câţiva rândaşi să fie martori la fuga unei tinere domnişoare cu un bărbat necunoscut. O domnişoară şi un gentleman care nu se cazaseră la han drept soţ şi soţie.

Într-adevăr, uitase să-i menţioneze aceste lucruri. De fapt, nu i se păruse necesar. Orice tânără bine-crescută, capabilă să-şi pună mintea la contribuţie, ar fi înţeles situaţia fără alte explicaţii şi nu ar fi îndrăznit să ridice privirea din pământ.

Dumnezeule, de ce se încăpăţânase să nu-şi ia trăsura acoperită? Cu Henry, cu bagajele sale şi cu toţi

vizitiii şi valeţii? De ce n-o luase pe alt drum?

O zărise în pragul uşii de la intrare, cercetând împrejurimile cu ochii ei mari şi curioşi, iar în clipa în care îl zărise pe grăjdar, îl strigase cu vocea ei încrezătoare şi autoritară.

Ducele de Mitford închisese ochii şi se rugă în sinea lui ca niciun cunoscut să nu audă vreodată de episodul acesta.

— Am ajuns aseară cu un domn, le zisese Josephine Middleton grăjdarului-şef, celorlalţi grăjdari care lucrau în curte, tuturor servitorilor şi oaspeţilor din han, tuturor locuitorilor din sat. Un domn înalt, cu părul negru. L-aţi văzut cumva plecând?

Grăjdarul se uitase lung la ea, scărpinându-se în cap. Se foise de pe un picior pe altul.

— Oare să fie vorba despre domnu' ăla posomorât şi cu nasul pe sus care a plecat în grabă la primele ore ale dimineţii? o întrebase el.

— Oh, ciripi fata cât să se facă auzită de toată lumea, acela era tatăl meu, care mă căuta pe mine. Nu, este vorba despre un bărbat mai tânăr, care a plecat aseară.

Grăjdarul-şef nu lucrase seara trecută după ora nouă. Dar se oferise să se ducă să-l întrebe pe un anume Sam dacă ştia ceva.

Ducele de Mitford se abţinuse să nu o apuce de ceafă şi să o târască după el în trăsură. Nici nu sărise de unul singur în trăsură, gata să o lase în plata Domnului. Nu făcuse nimic din ce ar fi putut şi ar fi trebuit să facă. Stătuse liniştit lângă cai, aşteptând să devină clar pentru toată lumea că urma să fugă cu o tânără domnişoară, cu toate că venise singur cu o seară înainte.

Nu văzuse nicio altă variantă. Nu ştia cum să reacţioneze într-o situaţie jenantă şi indecentă.

Sam – un uriaş chel cu care nu şi-ar fi dorit niciodată să dea nas în nas noaptea pe o alee întunecată – ieşi din han însoţit de hangiu şi de două servitoare. Iar Sam insistase că tânărul bărbat o pornise spre nord şi nu spre sud.

Josephine Middleton se arătase sceptică. La fel şi ducele de Mitford, cu toate că nu se grăbise să spună nimic, absolut nimic. Dar Sam părea foarte convins. Şi, până la urmă, convingător. Era vorba despre domnul cu trăsura vopsită în albastru cu galben, nu?

— Da, da, răspunsese domnişoara Middleton. În albastru şi galben-deschis.

— Individu' ăla ameţit care şi-a vărsat maţele acolo în colţ, lângă grămăjoara aia de paie? zisese el, făcând semn spre cealaltă parte a curţii.

— Da, spusese domnişoara Middleton cu o sclipire triumfătoare în ochi, el e.

Sam scuipase şi îşi văzuse de treaba lui.

— A luat-o spre nord, spusese el.

Şi cine ar fi îndrăznit să pună la îndoială cuvântul şi muşchii lui Sam?

— Acum, că mă gândesc mai bine, spuse domnişoara Middleton, aşezându-se în dreapta ducelui în timp ce acesta mâna caii pe poartă, aşa aş fi făcut şi eu. Domnul Porterhouse nu este un prost, şi ar fi fost o prostie din partea lui să plece spre Londra. Aşa că a luat-o spre nord, aşa aş fi făcut şi eu. Se întoarse să le facă cu mâna hangiului, lui Sam, grăjdarului-şef, servitoarelor tăcute şi oricui s-ar fi sinchisit să-i răspundă la salut. Cu toţii se uitară cu milă la ea – le povestise despre bijuteriile care îi fuseseră furate.

— Nenorocitul ăla n-o să mai calce în veci pragul hanului nostru, o asigurase hangiul.

— Numa' dacă vrea s-o ia pe coajă, adăugase Sam cu o voce ameninţătoare.

Grăjdarul-şef îi făcu cu ochiul rânjind ducelui de Mitford, la fel şi ceilalţi grăjdari şi toţi ceilalţi servitori care îşi luaseră gândul de la munca lor; se opriseră toţi dintre treabă ca să îi conducă la plecare.

Ar fi putut la fel de bine să aibă steguleţe agăţate de trăsură şi un şir lung de clopoţei legaţi de roţi, îşi zise ducele.

Şi iată-i acum luând-o spre nord, şi nu spre sud, să îi

vadă toată lumea cum se îndreptau în goană spre Gretna Green. Aproape că aruncă o privire îngrijorată peste umăr, pregătit să dea cu ochii de o adunătură de bărbaţi cu arme, gata de atac.

— Poate că ar fi fost mai bine dacă am fi plecat mai repede, fără să atragem atenţia asupra noastră, comentă el.

— Dar atunci n-am mai fi aflat că domnul Porterhouse a luat-o spre nord şi nu spre sud, nu-i aşa? răspunse ea. Şi ne-am fi îndreptat în direcţia opusă. Sau ai avut dumneata timp să stai de vorbă cu ei?

— Mi-e teamă că nu, recunoscu el. Am presupus că plecase spre Londra.

— Dacă am fi făcut şi noi la fel, am fi bătut atâta drum şi aş fi pierdut zile întregi căutându-l în zadar. Ţi-aş fi irosit şi dumitale timpul.

— Ai dreptate, zise el.

— Dar acum, continuă ea, dacă cumva se gândeşte să ne joace feste şi să se întoarcă din drum, Sam ăla o să fie cu ochii pe el şi o să-i facă felul, nici nu mă îndoiesc. Iar trăsura lui sare în ochi. Ca să fiu sinceră, mi s-a părut destul de urâţică. Dar nu i-aş fi mărturisit-o niciodată, crezându-l un om bun. Acum însă nu mă deranjează să admit acest lucru.

— Presupun că-ţi dai seama că ai lăsat mai multe indicii în urma ta, în caz că tatăl dumitale se întoarce la han, nu-i aşa?

— Poate că e mai bine aşa, răspunse ea. Astfel, tata va fi foarte supărat pe domnul Porterhouse. Tata nu poate să sufere hoţii. Bineînţeles, va insista să mă întorc acasă şi să mă căsătoresc cu ducele acela enervant, dar poate că acesta se va sătura să aştepte după mine şi se va duce înapoi acasă la el. Sir, ar fi trebuit să-l vezi pe valetul lui.

— Chiar aşa? spuse ducele, observând că îl prinsese de braţ, iar cu mâna cealaltă se agăţase de grilajul trăsurii. Merg prea repede?

— Oh, nu, zise ea. Chiar aş vrea să mergi mai repede dacă se poate. Domnul Porterhouse a plecat cu mult

înaintea noastră. Doar că n-am mai mers niciodată cu brişca şi mă simt ca şi cum aş fi suspendată în aer. Ce interesant! Vai, te deranjează că mă ţin de dumneata?

— Nu, răspunse el. Poţi să mă iei de braţ dacă vrei. Ce era în neregulă cu valetul lui Mitford?

— Oh, pufni ea, e exact cum te-ai aştepta de la valetul unui duce, sir. Umblă cu nasul pe sus de parcă nimic nu e prea bun pentru el.

Mitford se abţinu să nu râdă. Da, îl descrisese cu exactitate pe Henry.

— Şi, dacă el e aşa, închipuie-ţi cum arată ducele, zise fata şi mai ţâfnoasă.

— Aşa e, răspunse el. Probabil se crede prea bun pentru lumea asta.

— Exact, spuse ea cu entuziasm. Iar tata şi bunicul încearcă să mă mărite cu el! Prefer să mă mărit cu o broască râioasă.

— E de apreciat, zise el. Trecură pe lângă o diligenţă care se îndrepta spre sud; în trăsură erau mai mulţi bărbaţi care începură să râdă, să fluiere şi să le facă cu mâna. Ducele aşteptă să îi vadă reacţia şi nu rămase dezamăgit. Partenera lui le zâmbi şi le răspunse la salut.

Odată şi-odată aveau să dea nas în nas cu cineva cunoscut, îşi zise el. Dumnezeule!

— Domnişoară Middleton, începu el, corect ar fi fost să stau de vorbă cu tatăl dumitale aseară. Nu pot să-mi explic de ce nu am făcut-o. Poate că s-ar fi supărat pe tine, dar măcar nu s-ar fi ajuns aici.

— Dar sunt sigură că te-ar fi omorât.

— Ba nu cred că ar fi făcut asta dacă i-aş fi explicat situaţia. Şi aţi fi fost împreună când ţi-ai dat seama că ţi-au fost furate bijuteriile, şi ar fi plecat la drum cu dumneata.

— Oh, şopti ea. El se uită cu coada ochiului spre ea şi îi zări privirea tristă. Îţi pare rău că te-ai oferit să vii cu mine, nu-i aşa?

— Nu, răspunse el. Doar că nu se cade să facem călătoria aceasta împreună.

— Dar altfel aş fi fost nevoită să mă mărit cu ducele

de Mitford, zise ea, uitându-se la el cu ochii rugători.

— Sunt sigur că tatăl tău nu te-ar fi obligat să faci una ca asta, zise el. Sau poate că nici ducele n-ar fi vrut să se căsătorească cu tine văzându-te atât de nehotărâtă. Te-ai gândit şi la varianta aceasta?

— Oh, ba da, sigur că ar fi vrut să se căsătorească cu mine, zise ea. Are fel de fel de femei la picioarele lui. Tot ce vrea de la mine e să fiu o soţie cuviincioasă. Şi să-i dau moştenitori.

Ducele se îmbujoră şi nu mai dezvoltă subiectul.

După câteva ore de mers, zări un han mai mare în zare. Se hotărî să oprească şi să schimbe caii, chiar dacă nu ar fi vrut să o facă. Până acum îşi presărase drumul cu pauze ca să folosească propriii cai pe durata întregii călătorii.

— O să oprim la han, îi zise el lui Josephine Middleton. Trebuie să schimb caii. Şi am să încerc să-i întreb despre domnul Porterhouse. Merg eu să mă interesez, ai înţeles? Te rog să nu intri în vorbă cu nimeni, domnişoară. Ştii prea bine că nu se cade să călătorim împreună cu brişca. Ar fi bine să nu-ţi reţină chipul niciunul dintre cei cu care ne întâlnim.

— E foarte drăguţ din partea dumitale că-ţi faci griji în privinţa mea, îi spuse ea. Dar dacă le-am spune că eşti soţul meu, atunci n-ar mai fi nicio problemă, nu-i aşa? Dacă nu te superi, pe durata acestei călătorii mă voi prezenta drept doamna Villiers, astfel încât nimănui să nu i se pară ciudat faptul că am plecat împreună la drum.

Ducele de Mitford ar fi început să se legene pe călcâie dacă s-ar fi putut ridica în picioare.

— Apropo, există o adevărată doamnă Villiers? îl întrebă ea. Dacă există, o să fie tare supărată pe mine că te ţin departe de ea.

— Nu, se grăbi el să spună, nu există nicio doamnă Villiers. Te rog foarte mult, adăugă el după ce o ajută să coboare din trăsură şi merse să ceară un salon privat pentru soţia sa, să nu le povesteşti nimic despre bijuteriile tale. Aş prefera să nu facem din călătoria aceasta o

vânătoare de comori.

— Ai dreptate, zise ea. Da, sir, e o idee foarte bună.

— Mă duc să-ţi comand un ceai, spuse el. O să dureze cam zece minute până schimb caii.

— Chiar aşa? zise ea, dându-şi jos mănuşile şi boneta şi începând să se plimbe prin salon. Dar te rog să fie zece minute care să treacă repede, sir.

Ducele ridică din sprâncene, coborî privirea şi ieşi din încăpere.

Domnul Porterhouse lăsase surprinzător de multe indicii în urma sa. Nu doar că oprise la han ca să schimbe caii, dar rămăsese şi câteva ore să se odihnească. Făcuse opriri în toate locurile unde ar fi fost de aşteptat să oprească pe timpul zilei. Până când întunericul deveni prea profund ca ei să mai poată zări capetele cailor şi un alt han apăru abia vizibil în zare, erau la doar patru ore în urma lui.

— E ca şi cum şi-ar imagina că am fost mai mult decât bucuroasă să-i dau la schimb bijuteriile pentru virtutea mea, spuse Josephine Middleton cu indignare. De parcă nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că aş fi putut să plec în căutarea lui. În mod cert nu şi-a pus problema că dumneata ai putea fi un adevărat gentleman şi că te vei oferi să mă ajuţi. Sunt sigură că nu şi-a imaginat că eşti aşa un cavaler, zise ea, chicotind. Unde ai învăţat să loveşti aşa, sir?

— La drept vorbind, zise el cu modestie, l-am cam luat prin surprindere. Şi m-ai ajutat şi dumneata.

— Oh, aşa e, recunoscu ea cu mândrie, dar chiar cred că te-ai fi descurcat de minune şi fără mine.

— Nu cred că e bine să ne continuăm drumul, zise el, mânând caii spre intrarea la noul han. Va trebui să rămânem aici peste noapte.

— Oh, dar am deplină încredere în abilităţile dumitale de birjar, şir, zise ea, şi nu-mi mai e teamă să stau cocoţată aici sus. Aş prefera să ne continuăm drumul şi să-l prindem din urmă pe hoţ.

Poate că se molipsise de nebunia ei, îşi zise Mitford în timp ce astâmpără caii şi coborî din brişcă, dar cu siguranţă nu era un bărbat nesocotit. Nu fusese niciodată.

— Vom înnopta la han, zise el, ajutând-o să coboare din trăsură.

Poate că nu avea ea prea multă minte, dar avusese totuşi o propunere interesantă. Ar fi fost mult mai puţin ruşinos şi primejdios pentru ei să se înregistreze la han drept soţ şi soţie, domnul şi doamna Villiers, decât ducele de Mitford şi domnişoara Middleton. Bineînţeles, singura problemă era că, deşi era vorba despre un han curat şi prezentabil, era unul destul de mic. Nu avea niciun apartament matrimonial. Şi ar fi fost tare ciudat ca domnul şi doamna Villiers să rezerve două camere separate.

După o noapte nedormită şi după o lungă zi petrecută în trăsură, ar fi dat orice să nu doarmă din nou pe podea. Dar nu părea să aibă de ales.

Data viitoare când bunicul lui avea să vină cu minunata idee de a merge la băi la Bath, poate că n-ar strica să-i sugereze o scurtă vacanţă în America sau în Brazilia. Sau chiar în China. Poate că şi acolo aveau ape termale.

*

— Exact cum mi-am imaginat, zise Bartholomew, lovind cu pumnul în palmă. Netrebnicul ăla a luat-o spre nord în loc să meargă spre casa mătuşii Winifred. Vrea să se căsătorească în secret cu Jo. Să vezi tu ce-i fac când oi pune mâna pe el. Sigur o ţine legată, că, de nu, sigur îi dădea ea motive.

— Da’ individu’ ăla a tulit-o de unu’ singur cu tot cu bijuteriile lui domnişoara aia, îi zise gigantul chel de la Crown and Anchor Inn. Şi ea a plecat după el cu ălălalt domn.

Bartholomew se uită lung la el, incapabil să înţeleagă ce-i spunea.

— Care alt domn? întrebă el. După care se lumină la faţă. Oh, tata. Tata a prins-o din urmă, nu?

— Nu, sir, zise Sam. Ăla cred că era domnul care a luat-o spre est dis-de-dimineaţă, aşa zice Walter, el era la

datorie atunci.

— Oh, Bart, trebuie să mă aşez, spuse Susanna cu voce plăpândă, sprijinindu-se de braţul lui.

— Aveţi rău de trăsură, doamnă? o întrebă Sam, preocupat. Eu zic să mâncaţi şi apoi să porniţi cu forţe noi la drum.

Susanna îi zâmbi forţat.

— Mergi înăuntru şi comandă-ţi un ceai, îi zise Bart.

Susanna făcu întocmai.

— Spune-mi, zise Bart îndreptându-şi din nou atenţia spre grăjdar, cine e individul ăsta care a plecat cu sora mea spre nord?

— Un bărbat micuţ, răspunse Sam, ridicând din umeri. Au plecat cu brişca. Nu mi se pare tocmai potrivit pentru o domnişoară, dacă mă întrebi pe mine. Dar ea era tare agitată din cauza bijuteriilor.

— Ce a fost în capul ei să-i dea tâlharului aceluia bijuteriile sale? întrebă Bartholomew încruntat. Cum îl chema pe domnul respectiv?

Sam ridică din nou din umeri.

— Mergeţi de întrebaţi înăuntru, zise el. Sir, aţi avut grijă să mânaţi trăsura cu băgare de seamă pentru domnişoara?

— Da, normal că am mânat cu grijă, răspunse Bartholomew, indignat. Ce să fac eu dacă drumul este plin de gropi? Ce vină am eu dacă i se face rău din doi în doi metri?

— Ah, spuse Sam, dar domnişoarele sunt fiinţe delicate, sir. Da’ are cine să-i poarte de grijă în trăsură?

— Nu, răspunse Bartholomew. Scoate capul pe geam şi urlă la mine când vrea să oprim. La fiecare doi metri.

— Sir, aveţi nevoie de un vizitiu priceput, zise Sam, iar Bartholomew se arătă vizibil deranjat.

— Şi ştii tu unde aş putea să găsesc aşa un vizitiu în zona asta? îl întrebă el.

— Să ştiţi că da, sir, zise Sam. Nu mi-a plăcut de individu’ ăla de seara trecută. Nu mi-ar părea deloc rău să pun eu mâna pe el, să-i arăt că nu aşa te porţi c-o

don’şoară. Şi, dacă văd gropi pe drum, am să le ocolesc. Iar doamnei n-o să i se mai facă rău, iar, de i se face, o să fii dumneata acolo lângă ea.

— Te oferi să vii cu noi? îl întrebă Bartholomew.

— Întocmai, sir, răspunse Sam.

— Aşa facem, zise Bartholomew. Eşti gata în zece minute? Şi cine naiba e bărbatul acela care a plecat cu Jo?

— Asta mai bine-l întrebaţi pe hangiu, îl sfătui Sam.

*

Era greşit că se simţea bine în compania lui. Josephine îşi netezise cutele de pe singura rochie mai drăguţă pe care o avea la ea, se spălase cu grijă şi făcuse tot posibilul să îşi aranjeze părul. Se aşează la masă cu domnul Villiers, în sala mare de la Peacock Inn, aşteptând să se servească cina.

Era greşit că se simţea bine în compania lui. Dăduse dovadă de prea multă iresponsabilitate când fugise de acasă cu un tânăr pe care de-abia dacă-l cunoştea, care o jefuise şi aproape că o dezonorase. Tatăl şi bunicul ei aveau să fie tare dezamăgiţi de ea. Numai Dumnezeu ştia ce poveste inventaseră pentru ducele de Mitford, care probabil ajunsese deja. Oare îşi făceau griji pentru ea? Oh, Dumnezeule, bineînţeles că îşi făceau griji pentru ea.

Şi acum era pe urmele primului bărbat necunoscut alături de un al doilea bărbat necunoscut, după ce petrecuse o zi întreagă cu el pe drum, într-o brişcă. Fusese văzută de o mulţime de oameni, pe care îi şi salutase înainte să-şi dea seama că nu se cuvenea ca o lady de douăzeci de ani să facă aşa ceva. Da, îi era recunoscătoare domnului Villiers pentru că nu o certase. Tatăl ei şi Bart ar fi certat-o. Bunicul i-ar fi atras atenţia că un astfel de comportament vulgar nu era permis din partea fiicei unui viconte şi, totodată, nepoată de conte.

Iar acum împărţea aceeaşi cameră cu cel de-al doilea bărbat necunoscut, pentru a doua noapte la rând, în timp ce călătorea în mare secret, sub numele de doamna Villiers.

Şi poate că ar fi durat zile întregi până să-l prindă din

urmă pe domnul Porterhouse. Nici măcar nu se gândise la asta, fiind atât de preocupată să-l ajungă din urmă şi să-şi recupereze bijuteriile.

Era greşit că se simţea bine în compania lui. Dar nu se putea abţine.

— Ai spus că te cheamă Paul? îl întrebă ea după ce se codi câteva clipe.

Domnul Villiers părea surprins. Arăta foarte bine cu părul lui cârlionţat care îi încadra frumos chipul până la gulerul hainei. Încercase să se pieptene în cameră, dar era în zadar. Buclele lui, slavă Domnului, erau la fel de rebele.

— Da, răspunse el.

Josephine simţi că îi ard obrajii.

— Te superi dacă-ţi spun Paul de faţă cu alţi oameni? întrebă ea. Ştiu că unele soţii le vorbesc soţilor lor cu domnul x sau y, dar mi se pare ceva atât de prostesc. Nu crezi că o să fim mai convingători dacă-ţi spun pur şi simplu Paul?

Ştia că avea dreptate. Ştia că aşa ar fi fost cel mai bine. Dar, mai mult decât atât, voia să se audă spunându-i pe nume.

— Presupun că ai dreptate, răspunse el, ridicând privirea spre fata care le servi supa.

— E supă de coadă de vită, Paul, îi zise ea, zâmbindu-le amândurora. Preferata mea...

— Mă bucur că-ţi place, doamnă, spuse el.

— Oh, şopti ea, apropiindu-se uşor de el odată ce chelneriţa se îndepărtă. Şi tu trebuie să faci la fel. Trebuie să-mi spui Jo. Doar în public, bineînţeles. În rest nu ţi-aş putea cere să faci asta.

El îi aruncă o privire pe care ea o interpretă drept una de încuviinţare.

Reuşise să afle mai multe lucruri despre el în timpul zilei. Avea o mamă, două surori, doi nepoţi şi o nepoţică. Sora lui mai mică era însărcinată. Bunica din partea mamei era încă în viaţă. Învăţase la Eton şi la Oxford. Călătorise în Scoţia şi în Ţara Galilor, dar nu şi pe continent, din cauza războiului. Îşi împărţea timpul între Londra şi locuinţa din

provincie. Îi plăcea să petreacă timp în aer liber şi să citească. Îi plăcea muzica, cu toate că el nu era un talent înnăscut. Simţea că îl cunoştea destul de bine, şi trecuse de-abia o zi de când făcuseră cunoştinţă. Un singur lucru nu ştia despre el, ceea ce o îngrijora destul de tare.

— Sir, începu ea, încercând să-şi facă curaj, după cum ţi-am spus în dimineaţa aceasta, finanţele mele s-au cam dus.

— Ştiu, mi-ai spus deja asta, răspunse el.

Nu îi fusese deloc uşor să afle toate lucrurile acelea despre el. Insistenţa fusese arma ei secretă.

— Nu am niciun ban la mine, zise Josephine rumenă în obraji.

— Mai bine, răspunse el. Aşa ştii sigur că n-o să-ţi mai fure nimeni nimic.

— Vă trebuie să te răsplătesc pentru ajutorul tău la un moment dat, continuă ea.

El se uită surprins la ea şi lăsă lingura din mână.

— Doamnă, te asigur să n-o să fie nevoie, zise el.

— Crezi că ai suficienţi bani la tine? întrebă ea, îmbujorându-se şi mai tare. Vreau să spun...

— Oh, şopti el şi o luă uşor de mână câteva clipe. Doamnă, nu e cazul să-ţi faci griji. N-o să ducem lipsă de nimic. Sper să-ţi recuperăm bijuteriile mâine. Şi apoi am să te conduc înapoi la Rutland Park.

Ea dădu să spună ceva, dar nu îndrăzni. Da, nu avea altă soluţie. Nu mai avea niciun rost să meargă acasă la mătuşa Winifred. Ar fi trebuit să-i dea prea multe explicaţii. Da, nu avea încotro decât să meargă acasă şi să-şi înfrunte familia de îndată ce punea mâna pe bijuterii. Însă tăcerea ei nu se datora neapărat faptului că îşi acceptase destinul, ci faptului că domnul Villiers vorbise ca şi cum asta ar fi fost singura soluţie.

Se întrebă cum ar reacţiona a doua zi dacă ar îndrăzni să îl contrazică şi să insiste să nu o ducă acasă. Se uită la tânărul slăbuţ şi simplu din faţa ei – la cârlionţii lui care îl făceau atât de chipeş – şi ceva îi spuse că poate nu ar reuşi să-l convingă.

Interesant. Întotdeauna reuşea să-i convingă pe ceilalţi să meargă pe mâna ei. Era sigură că poate chiar ar fi reuşit cumva să-i convingă pe tatăl şi pe bunicul să nu o mărite cu ducele de Mitford dacă ar fi avut curaj să stea de vorbă cu ei.

Iar în clipa aceea totul se schimbă. Urmă o mare zarvă, şi patru oaspeţi se aşezară la masa alăturată. Josephine îşi îndreptă curioasă privirea spre ei, ca să întâlnească privirea unei alte tinere zâmbitoare şi vesele.

— Jo! exclamă aceasta, aproape împiedicându-se în încercarea de a ajunge la ea. Jo Middleton! Nu te-am mai văzut de o veşnicie! Ce cauţi aici?

capitolul 6

— Caroline! strigă Josephine, întâmpinând-o cu un zâmbet pe fosta ei colegă de clasă. Se uită şi la ceilalţi oaspeţi, care se grăbiră să se ridice şi să îi răspundă la salut. Domnul şi doamna Hennessy. Warren.

Petrecuse cândva o vacanţă de vară acasă la familia Hennessy.

— Draga mea Jo, zise doamna Hennessy, luând-o de mână şi sărutând-o pe obraz. Ce mare te-ai făcut! Mă bucur să te văd.

Domnul Hennessy îi întinse mâna, iar Warren Hennessy făcu o plecăciune. Josephine observă că trecuse de etapa neplăcută cu coşuri.

Domnul Villiers se ridică şi el.

— Oh, zise ea, roşie în obraji. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Paul Villiers, spuse, găsindu-şi cu greu cuvintele. Însă, cumva, continuă: Soţul meu.

— Soţul tău? izbucni doamna Hennessy ducându-şi mâna la pieptul generos.

— Jo, te-ai căsătorit? Vai, dar nu mi-ai spus nimic, nesuferită mică, o certă Caroline.

— Recunosc că ne-am căsătorit în grabă, interveni domnul Villiers, zâmbindu-i călduros. Am cerut un permis special. Când te îndrăgosteşti, nu mai are rost să aştepţi, nu-i aşa, Josephine?

— Aşa e, zise ea. Oare el o luase primul de mână ori ea pe el? Nu mai conta, important era că acum se ţineau de mână. Şi parcă îi zâmbea. Da, îşi simţea un zâmbet pe buze. Ne-am căsătorit chiar ieri, de fapt.

— Chiar ieri! exclamă cineva – probabil Caroline.

În clipa următoare, domnul Hennessy porunci să li se aducă o sticlă de şampanie sau orice le-ar fi putut oferi cei de la han. Se aşezară toţi la o masă, grăbindu-se să facă cunoştinţă.

Iar ea încă îl ţinea de mână pe domnul Villiers.

Oh, Dumnezeule!

— Faci parte din neamul Villiers din Sussex? îl întrebă Hennessy.

— Da, dar sunt o rudă mai îndepărtată, răspunse domnul Villiers după câteva clipe de ezitare. Locuiţi în apropiere?

Se părea că familia Hennessy era în drum spre Londra – o călătorie lungă şi anevoioasă, dar nu mai aveau decât o zi de stat pe drumuri.

Şi se părea că ei, proaspeţii însurăţei, plecaseră în luna de miere, în Scoţia. Cel puţin asta le spuse domnul Villiers pe un ton amabil, zâmbindu-i soţiei sale. Între timp nu se mai ţineau de mână.

Familia Hennessy era deja pe drumuri de patru zile, dar arătau cu toţii impecabil, de parcă ar fi servit cina chiar la ei acasă. Josephine se simţi jenată de cutele rochiei sale şi de cuibul de păsări de pe cap.

— Oh, zise ea, am avut şi noi o baftă. Camerista mea şi valetul lui Paul au plecat de acasă cu bagajele noastre cu câteva zile înaintea noastră. Ar fi trebuit să ne întâlnim cu ei la han ieri şi din nou în seara asta. Dar se pare că nu au ajuns la timp. Nu i-am mai văzut de la plecare, nu-i aşa,

Paul?

Chicoti uşor isteric.

El zâmbi larg. Oh, Dumnezeule, avea un zâmbet superb, care îi transforma chipul din drăguţ în fermecător.

— Mi-e teamă că eu am rămas cu un băgăjel, iar Josephine cu o valijoară, zise el.

— Mi-e teamă că sunt o cauză pierdută fără ajutorul lui Betty, spuse ea, încercând să-şi aranjeze părul.

— Jo, stai liniştită, zise Caroline, am să ţi-o împrumut pe Lucy mâine. O mai ştii pe Lucy, nu? Şi am la mine o grămadă de haine. Te aştept la mine în cameră să-ţi alegi o rochie curată pentru mâine. Nu sunt cu mult mai mare decât tine.

— Aşa facem, zise doamna Hennessy uitându-se spre soţul ei, şi ne-ar face deosebită plăcere dacă aţi accepta să petreceţi câteva zile alături de noi la reşedinţa Hawthorn. Domnule Villiers, sunt sigur că Jo îţi poate confirma că locuim pe un teren superb. Puteţi ieşi la plimbare sau la călărit în voie.

— Şi, între timp, putem să trimitem vorbă după servitorii şi bagajele voastre rătăcite, adăugă domnul Hennessy. Mare ghinion să vi se întâmple una ca asta tocmai în luna de miere.

Domnul Villiers reuşi cumva să refuze invitaţia, spre bucuria lui Josephine. Explicaţia lui veni însoţită de o nouă strângere de mână, de un sărut şi de un zâmbet cald. Iar domnul Hennessy începu din nou să râdă, întrebându-şi soţia dacă îşi mai amintea cum era să fii proaspăt căsătorit şi să-ţi petreci tot timpul alături de persoana iubită.

— Da, Harvey, aşa e, răspunse soţia sa, dar să plece singuri fără niciun bagaj, asta e cu totul altceva.

Înainte să înceapă masa şi să se întindă la vorbă despre fel de fel de nimicuri, căzură de acord că invitaţia rămânea în picioare şi că tinerii însurăţei aveau tot dreptul să o accepte în următoarele zile dacă nu reuşeau să se sincronizeze cu trăsura cu bagaje.

Însă Josephine mai observă ceva în timp ce domnul Villiers îi sărută mâna şi se simţi nevoită să le explice

membrilor familiei Hennessy de ce nu avea verighetă.

— Bărbatul acesta prostuţ, zise ea, uitându-se cu drag în ochii lui cenuşii, era atât de nerăbdător să mă facă soţia lui, că a cumpărat inelul fără să-mi măsoare degetul. Şi îmi este mult prea mare. Aşa că trebuie să-l poarte în buzunar până găsim un bijutier care să îl facă mai mic.

— Cum aş fi putut să ştiu că ai degetele atât de subţiri? o întrebă domnul Villiers, zâmbindu-i din nou atât de frumos, că ea aproape că uită firul poveştii, şi îi cuprinse degetul cu degetele sale, ca şi cum ar fi vrut să-i dea jos inelul care nu era acolo.

Chiar pierduse firul poveştii, dar nu mai conta. Domnul Hennessy începu să râdă, Caroline oftă, iar Warren începu să tuşească mai puternic decât ar fi fost nevoie.

Şi chiar când domnul Hennessy şi domnul Villiers începură să vorbească despre politică, în timp ce ea şi Caroline depănau amintiri despre anii de şcoală, simţindu-se în largul lor, se întâmplă ceva absolut îngrozitor.

— E ora unsprezece, anunţă domnul Hennessy, uitându-se la ceasul de buzunar. E timpul să mergem la cub care. Mai ales voi doi. Sunt sigur că de-abia aşteptaţi să scăpaţi de noi, zise el, râzând cu poftă.

— Harvey! exclamă doamna Hennessy, chicotind şi ea.

Chiar şi domnul Villiers se îmbujoră uşor, observă Josephine cu coada ochiului, în timp ce el o luă de braţ.

Odată ajunşi în camera lor, totul se cufundă într-o linişte profundă. Da, totul se cufundă într-o linişte profundă în camera aceea în care trona un pat enorm.

*

— Nu cred că am spus în viaţa mea mai multe minciuni decât în seara asta, zise el, dându-şi jos haina şi aruncând-o pe marginea patului, după care îşi trecu mâna prin păr. E de-a dreptul înspăimântător.

— Sir, îmi pare atât de rău, spuse Josephine Middleton, strângându-şi palmele şi uitându-se la el cu ochii

mari şi plin de remuşcări. Dar nu mi-aş fi putut închipui niciodată că aş putea da nas în nas cu persoane cunoscute. De-abia dacă am prieteni – tata şi bunicul au ideea asta învechită cum că fetele tinere ar trebui să crească la ţară, ca să nu fie expuse pericolelor de la oraş. Dar, cum am fost la şcoală, presupun că am câteva cunoştinţe răsfirate peste tot prin ţară.

— Ei bine, zise el, presupun că nu e chiar un capăt de ţară, doar că la următoarea întâlnire cu familia Hennessy va trebui să le explici că lucrurile stau cu totul altfel.

— Aşa e, zise ea, lăsând mâinile să-i cadă pe lângă corp, încercând în zadar să-şi netezească cutele rochiei.

Foarte bine că le spusese povestea asta despre bagajele şi servitorii rătăciţi, îşi zise Mitford. În caz contrar, familia Hennessy, aflând că se căsătoriseră cu doar o zi înainte, cu siguranţă ar fi avut o altă explicaţie pentru înfăţişarea ei dezordonată. Gândul acesta îl făcu să roşească.

Le spusese fel de fel de poveşti. Majoritatea detaliilor despre nunta lor aveau să devină realitate, bineînţeles, îşi dăduse el seama în cursul zilei, cu toate că ar fi trebuit să vorbească despre ele la viitor, nu la trecut. Totul până la cel mai mic detaliu, inclusiv permisul special. Odată ce avea să se întoarcă cu domnişoara Josephine Middleton la Rutland Park, nu-i rămânea decât să se grăbească să o ia de soţie, înainte să izbucnească un scandal de proporţii pentru amândoi – spera însă ca scandalul să îi ia prin surprindere înainte de întoarcerea acasă. În aceste douăzeci şi patru de ore, fusese complet compromisă.

Dar avea să-i măsoare degetul cu atenţie. Şi avea să se asigure ca Henry şi camerista ei să sosească la timp cu bagajele în adevărata luna de miere. Era de neconceput ca el să fie atât de neglijent încât să-şi piardă propriii servitori! Singura inconsistenţă în povestea lor spusă la timpul viitor era faptul că se îndrăgostiseră nebuneşte unul de celălalt. Cum să fie îndrăgostit de această domnişoară fără minte care era în stare să toarne minciuni mai ceva ca actriţele de pe Drury Lane? Oh, Dumnezeule! Nu întâlnise niciodată

pe cineva atât de lipsit de etichetă şi de bună-cuviinţă. Ea îi zâmbi, rumenă în obraji, în timp ce îşi scotea agrafele din păr.

— Sir, de data asta am să dorm eu pe podea, zise ea. Aşa e corect, şi nu mă deranjează deloc.

— Domnişoară Middleton, o să dormi în pat, zise el, privind-o fascinat cum îşi desfăcea părul, iar buclele acelea grele îi alunecau până la talie.

Probabil că întreaga podoabă capilară cântărea cât ea. Era ceva nemaivăzut. Oare de ce şi-l ţinea prins, la cât era de frumos? Dar se grăbi să-şi astâmpere acest gând când şi-o imagină dintr-odată stând lângă el în brişcă, făcându-le cu mâna crailor ce le ieşeau în cale, cu pletele buclate în vânt.

Oh, Dumnezeule!

— De fapt, zise ea, roşie în obraji, nu avem de ce să dormim pe jos. Avem la dispoziţie un pat destul de mare; putem să dormim fiecare pe partea lui. Cred că este o prostie să dormi pe jos.

Lui Mitford nu i se păru o prostie, dar ştia că ar fi foarte inconfortabil.

— Îţi las zece minute să te pregăteşti de culcare, zise el, văzând-o cum îşi ducea mâinile la ceafă, după care se opri. Îşi luă haina de pe pat. Somn uşor! Nu-ţi face griji în privinţa mea. Mâine probabil că va fi o zi la fel de lungă şi de obositoare.

Coborî în crâşmă şi îşi comandă o halbă de bere. Speră că niciun membru al familiei Hennessy nu se gândise să coboare să-şi ia ceva de băut. Li s-ar fi părut ciudat că îşi abandonase mireasa la ora unsprezece, imediat după noaptea nunţii.

Ce situaţie ingrată! Ultimul lucru de care avea nevoie ar fi fost să dea nas în nas cu cineva cunoscut.

Rămase şocat de cât de uşor îi fusese să mintă la nevoie. Dar chiar fusese mare nevoie. Nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi reacţionat prietenii domnişoarei Middleton dacă ar fi aflat că plecase de una singură cu un bărbat care nu era soţul ei şi cu care împărţea camera la un

han.

Dumnezeule, oare chiar se ajunsese la asta? Cum se făcea că tocmai el, Paul Villiers, duce de Mitford şi câte şi mai câte alte titluri, se trezise într-o astfel de situaţie ruşinoasă? De fapt, o situaţie mai mult decât ruşinoasă.

El nu era genul de persoană imprudentă. Necuviincioasă. Impulsivă ori nesăbuită. Şi câte şi mai câte. Era un domn perfect respectabil. Cum altfel? De la vârsta de şaptesprezece ani, se procopsise cu toate acele titluri, plus cel purtat încă de la naştere, şi cu un şir lung de responsabilităţi.

O rudă îndepărtată a neamului Villiers din Sussex, într-adevăr. Dumnezeule mare, el era însuşi capul familiei, de unsprezece ani întregi. Simţise un nod în gât când domnul Hennessy îl întrebase despre asta. Acum, că se gândea mai bine, oare domnişoara Middleton nu ştia că numele de familie al ducelui de Mitford era Villiers? Nu, s-ar fi părut că nu ştia.

După o jumătate de ceas, se întoarse în camera lor. Nu fuseseră tocmai cele zece minute care să se scurgă repede, după cum zicea partenera sa de călătorie. Poate că nu făcuse bine lăsând-o singură în cameră, îşi zise el în timp ce urca treptele. Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse în ultimele douăzeci şi patru de ore. Chiar şi când intrase în camera ei cu o seară înainte nu i se păruse atât de dificil ca acum, pentru că nu avusese timp să studieze situaţia.

Dar acum avusese la dispoziţie o jumătate de oră ca să se gândească mai bine. Era pe punctul de a împărţi camera cu o tânără domnişoară nemăritată. El era un domn respectabil. Nici măcar cu Eveline nu petrecuse vreodată o noapte întreagă. Şi, oricum, fusese ceva diferit acolo. Eveline era văduvă, cu un an mai mare decât el, o femeie umblată prin lume. Amanta sa.

Dumnezeule, ce fusese în mintea lui? Ar fi trebuit să o ducă înapoi la tatăl ei cu o seară înainte. Nu îşi putea explica de ce nu o făcuse. Iar în dimineaţa aceea, după ce descoperise că domnul Porterhouse îi furase bijuteriile, ar fi

trebuit să o ducă înapoi acasă fără alte discuţii şi să ceară ajutorul cuiva – poate chiar al fratelui ei – ca să pornească împreună în căutarea hoţului.

Nu ar fi trebuit niciodată – dar niciodată! — să fi acceptat să plece singur la drum cu ea.

Acum că nu mai putea schimba acţiunile din trecut, trebuia să se trezească dis-de-dimineaţă şi să o ducă degrabă acasă. Era prea târziu să se întoarcă acasă, dar nu avea nicio altă soluţie.

Asta era singura soluţie.

Între timp, trebuia să îşi facă curaj să intre în dormitorul pe care aveau să îl împartă amândoi. Da, îşi zise el băgând cheia în broască, nu avea ce să mai facă. Măcar avusese bunul-simţ să se prefacă adormită. Era oarecum pregătit emoţional să o găsească în pat îmbrăcată cu cămaşa de noapte – dacă putea fi numită cămaşă de noapte – pe care o purtase şi în dimineaţa aceea în care îl trezise zâmbitoare, gata să-i împuie capul cu prostii. Ce-i mai plăcea să vorbească prostii. Nu-i tăcuse o clipă gura.

Dar o găsi cuibărită pe marginea patului de parcă ar fi stat să cadă. Iar pătura o acoperea până la bărbie. Stătea cu ochii închişi, dar respiraţia ei era prea tăcută şi prea liniştită ca să fie cu adevărat adormită. Pusese strategic o a doua pernă pe cealaltă margine a patului.

Mitford se uită lung la ea şi apoi la podea. Nu părea la fel de denivelată ca aceea din seara trecută, dar simţi că îl dureau oasele. Ar fi dat orice să se dezbrace de toate hainele şi să se afunde într-o cadă cu apă fierbinte şi parfumată.

Se dezbrăcă din nou de haină şi se descălţă. Din păcate, nu avea încotro decât să doarmă îmbrăcat. Nici măcar nu avea o cămaşă curată pentru a doua zi; apucă perna şi o aruncă furios pe podea. Măcar era mai bine aşa decât să doarmă cu capul pe geantă.

Dar toţi muşchii săi se împotriviră când încercă să se întindă pe podea şi să se învelească cu pelerina. Se părea că ori umerii, ori picioarele aveau să rămână neacoperite în aerul răcoros al nopţii.

Dar, la naiba, îşi zise el neobişnuit de vehement când înţelese, în cele din urmă, că nu avea cum să găsească o poziţie confortabilă pe podeaua aceea, la doar câţiva paşi îl aşteptau trei sferturi de pat confortabil şi o pătură călduroasă. Şi poate ea chiar adormise. Fusese o zi la fel de lungă şi de obositoare şi pentru ea.

Se ridică uşor, îşi împături haina şi o aşeză în mijlocul patului, după care se aşeză pe marginea patului, trăgând pătura peste el. Nu dormise niciodată pe o suprafaţă mai moale, mai caldă şi mai primitoare.

Dar nu avu timp să dezbată îndelung problema. Adormi în doar câteva minute.

Totuşi, nimic bun nu durează la nesfârşit – uneori sfârşitul vine chiar foarte repede. Sări ca ars când simţi o durere apăsătoare în ochiul stâng. Doar că nu era vorba despre orice tip de durere, îşi zise el, venindu-şi în simţiri, ci de una provocată de un pumn de femeie.

Se părea că posesoarea pumnului încă dormea dusă. Se întoarse pe partea ei cu faţa la el – dar el când se mutase spre mijlocul patului cu faţa la ea? —, şi, după multe foieli şi mişcări agitate, descoperise că umărul lui era mai cald şi mai confortabil decât perna ei, aşa că hotărâse să-şi sprijine capul pe el. Josephine mormăi ceva în somn, după care braţul şi mâna care îl loviseră îl cuprinseră pe după talie. Fata se cufundă din nou într-un somn adânc. Haina împăturită era încă întinsă între ei.

Oh, Dumnezeule! Dumnezeule mare! Părul ei îi gâdila uşor nasul. Iar în cele zece minute lungi în care rămăsese singură în cameră probabil se spălase şi se dăduse cu o cremă delicată. O cremă frumos mirositoare. Ceva deosebit.

Ducele de Mitford nu ştia prea multe despre miresmele feminine. Eveline folosise întotdeauna acelaşi parfum intens şi dulceag, dar nu-i plăcuse niciodată în mod deosebit, doar că nu avusese neobrăzarea să îi mărturisească acest lucru.

Domnişoara Middleton mirosea foarte bine. Şi îi simţi respiraţia caldă pe gât. Şi el unde să-şi pună braţul? Îi

atârna ciudat pe braţul ei, pe lângă corp. Îşi odihni uşor palma pe talia ei – o talie subţire şi delicată. Dumnezeule, cămaşa aceea subţire era singura care îl despărţea de pielea ei.

— Tată, nu vreau să mă căsătoresc cu el, zise ea cutezătoare, făcându-l pe ducele de Mitford să tresară cu răsuflarea tăiată.

Josephine continuă să mormăie ceva în somn, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Mi-a căzut inelul, bolborosi ea, după care se linişti din nou.

Ce situaţie! Dacă ar fi încercat să se mişte, mai mult ca sigur că ar fi trezit-o, iar ea ar fi putut să creadă că încerca să profite de ea. Dacă nu se muta, risca însă ca ea să se trezească înaintea lui şi să presupună că el a tras-o la pieptul lui.

Oh, Dumnezeule, ce era de făcut? Ducele de Mitford ar fi dat orice în clipa aceea să fi avut mai multă experienţă de viaţă. Bineînţeles, nici nu se mai punea problema să mai închidă un ochi în noaptea aceea. Poate mai târziu, odată ce avea să fie sigur că ea dormea profund, urma să reuşească să se strecoare din nou pe marginea patului şi pe podea.

— Ce drăguţ, îi şopti ea la gât. Oftă din tot sufletul, făcându-l să se înfioare. Ce drăguţ!

Şi, cu toate că ducele de Mitford nu s-ar fi aşteptat să închidă un ochi toată noaptea, adormi profund.

*

Chiar era mult mai confortabil să călătoreşti la adăpost în vechea trăsură decât sus, mânând caii, îşi zise Bartholomew. Iar călătoria părea mai lină. Nu că s-ar fi datorat iscusinţei vizitiului, bineînţeles. Se ştia prea bine că drumul spre nord era într-o stare mai bună decât cel pe care merseseră ei de dimineaţă.

Cum, necum, lui Sukey nu i se mai făcu rău. Sam era de părere că se simţea mai bine pentru că luase micul

dejun. Ea credea că asta se datora drumului mai lin. Bartholomew îi zise că cel mai probabil se obişnuise cu legănatul trăsurii.

Iar Sam se dovedi a fi un fel de tiran. Oprise să schimbe caii cu mult înainte ca Bartholomew să considere necesar.

— Micuţa lady trebuie să bea un ceai şi să se împrospăteze puţin, răspunse noul vizitiu pe un ton ferm atunci când stăpânul său se împotrivi opririi.

Aşa că Susanna se răsfăţă cu ceai şi prăjituri în timp ce fratele său de-abia dacă-şi mai stăpânea nervii. Iar Sam opri la un han să înnopteze cu mult înainte să se întunece bine.

— Nu e nimeni pe drum, protestă Bartholomew. Şi e o noapte senină, cu lună şi o mulţime de stele.

— Micuţa lady are nevoie să mănânce de cină şi să se odihnească, răspunse Sam. Şi cine ar fi cutezat să se ia la harţă cu uriaşul acela? Cu siguranţă nu Susanna, care părea destul de obosită, cu toate că nu se plânsese deloc. Domnu' ăla n-o să fugă cu bijuteriile, adăugă el cu un rânjet viclean. Şi nici ălălalt domn cu domnişoara. Ştim exact pe unde au luat-o.

Chiar aşa. Mai mulţi oameni le spuseseră despre trăsura vopsită în albastru şi galben mânată de domnul cel chipeş şi despre brişca în care călătoreau un domn şi o doamnă.

— O să-i prindem din urmă mâine, cel târziu poimâine, zise Sam încrezător.

Dar cine naiba era Paul Villiers? Şi ce naiba făcea Jo cu el?

*

Josephine se trezi cu câteva minute înainte să se audă ciocănitul la uşă. Se trezise simţindu-se bine, doar uşor ameţită, fără chef să se ridice din pat. Îşi zise să nu uite să o întrebe pe Betty cu ce săpun îi spălase aşternuturile. O mireasmă ca de mosc. Ce drăguţ!

— Ce drăguţ, se auzi ea mormăind, după care începu să îşi aducă aminte că nu era acasă la ea, ci într-un han, în patul pe care domnul Villiers îl plătise pentru ea.

Şi îşi mai dădu seama că se cuibărise la pieptul domnului Villiers, că adormise cu capul pe umărul lui, cu nasul la gâtul lui, apucându-l pe după talie şi cu piciorul lipit de al lui – doar că pătura sau Dumnezeu ştie ce se strânsese între ei.

Deschise ochii şi îi închise din nou, de teamă că *genele* ei aveau să-l gâdile pe gât şi să-l trezească. Îi era şi teamă să respire, dar îşi dădu repede seama că nu putea să stea fără să respire. El îşi întinsese braţul peste al ei, prinzând-o de umăr.

Braţul lui se odihnea pe braţul ei. Ceea ce însemna că braţul ei îl atacase primul. Ea era singura vinovată pentru această situaţie ruşinoasă. Ce ruşinoasă? Cutremurătoare. Tatăl ei avea să-i omoare pe amândoi. Bunicul avea să-i ţină predică o lună întreagă. Chiar şi Bart ar fi fost şocat se vadă aşa.

Oh, Dumnezeule mare, oh! Cum de se vârâse singură în necazul ăsta? Nu mai avea nicio cale de scăpare. Dacă ar fi încercat vreodată să-şi imagineze cel mai sumbru scenariu în care s-ar fi putut vârî vreodată, nu şi-ar fi închipuit niciodată aşa ceva. În cel mai sumbru scenariu ar fi fost obligată să se mărite cu ducele acela arogant.

Avea noroc, mare noroc, că domnul Villiers era un bărbat atât de inimos. Dacă n-ar fi fost aşa un bărbat bun, s-ar fi trezit într-o adevărată capcană. Ar fi fost mai rău ca moartea.

Din fericire, nu se simţea deloc în primejdie. Într-adevăr, încercă să se calmeze şi să nu se mai gândească la tatăl, la bunicul ei şi la Bart, şi funcţionă. Se simţea chiar în siguranţă. Ştia deja că umerii şi braţele domnului Villiers erau musculoase. Şi acum îşi odihnea capul pe muşchii aceia. Totuşi, umărul lui era atât de confortabil. Nu i-ar fi fost frică nici dacă o armată întreagă de domni Porterhouse ar fi dat buzna în camera lor. Se simţea liniştită, fericită, în siguranţă.

Paul. Ce nume frumos. Dacă ar fi întrebat-o cineva acum două zile care era numele ei preferat de bărbat, ar fi spus Justin, Nicholas, Christopher sau Robert. Niciodată Paul. Paul ar fi fost undeva la coada listei. Dar doar pentru că nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte numele acela. Dacă i l-ar fi sugerat cineva, cu siguranţă l-ar fi trecut printre primele.

Îi plăcea tare mult zâmbetul lui. Nu, nu doar zâmbetul social, cu toate că şi acela era drăguţ, ci acela pe care îl folosea când era cu adevărat amuzat, acela care îi trăgea colţul drept al gurii mai sus decât colţul stâng şi care îi făcea ochii să danseze. Era cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată.

Paul.

Josephine făcu ochii mari când îşi dădu seama că era pe punctul de a adormi din nou. Oh, Dumnezeule, trebuia să aibă mare grijă să nu adoarmă la loc. Avea ceva foarte important de făcut. Trebuia să găsească o modalitate prin care să se strecoare din această îmbrăţişare, căci, dacă el se trezea şi-o găsea astfel, putea crede că avea de-a face cu o femeie uşoară. Se dezlipi uşor de umărul lui şi încercă să-şi tragă braţul de sub al lui.

— Mm, se plânse el, iar ea se opri în aer.

Îşi mută mâna de pe umărul ei până pe gât şi începu să îi maseze uşor ceafa. Josephine se înfioră de plăcere şi tresări puternic. Simţi că i se taie răsuflarea.

Dar el nu se trezi. Totuşi, mai trebuia să facă ceva înainte să se dezlipească de tot de el. Nu se putea abţine, la fel cum nu se putuse să nu respire câteva minute mai devreme. Ridică uşor degetele şi îşi trecu mâna prin cârlionţii lui. Tocmai îi prinsese o buclă printre degete, când auzi bătaia aceea la uşă.

Cineva ciocăni din nou la uşă, uşor.

Dar Josephine sări ca arsă şi aproape căzu de pe marginea patului. Iar domnul Villiers sări sus de tot – ar fi putut să jure că plutise câteva clipe în aer – şi ateriză în picioare lângă pat.

Măcar nu avea să ştie niciodată că s-ar fi trezit în

braţele ei dacă n-ar fi fost acea bătaie în uşă, îşi zise ea. El se uită spre ea – Doamne, cât era de adorabilă – şi se duse să răspundă la uşă.

Câteva clipe mai târziu, domnul Villiers fu invitat să probeze una dintre cămăşile lui Warren Hennessy – oare era atât de evident că dormise îmbrăcat? se întrebă Josephine –, iar ea rămase pe mâinile iscusite ale cameristei lui Caroline. Iar Lucy, care aruncă o privire curioasă spre patul nefăcut, o felicită pentru căsătoria ei din urmă cu două zile.

Oh, Dumnezeule!

capitolul 7

— Ar fi trebuit să-l iau aseară deoparte pe domnul Hennessy şi să-i explic întreaga situaţie. Ai fi putut să pleci cu el şi cu familia lui, şi eu aş fi putut să pornesc singur în căutarea domnului Porterhouse.

— Şi ce părere crezi că ar fi avut despre faptul că am ajuns până aici împreună? îl întrebă ea.

— Poate că aş fi reuşit cumva să găsesc o explicaţie, răspunse el, să-i spun că ne-am cunoscut ieri dimineaţă după ce ţi-ai dat seama că ţi-ai pierdut bijuteriile şi că am acceptat să te ajut să-l găseşti pe hoţ. Probabil ar fi părut un gest necugetat, dar nu neapărat necuviincios. Ce rău îmi pare că nu m-am gândit la asta mai devreme!

— Dar, dacă ai fi făcut asta, m-ar fi trimis înapoi acasă, zise ea. Îl prinse din nou de mâneca hainei în timp ce el mână calul ca să evite o groapă în drum. Şi poate că aş fi ajuns acasă înainte de sosirea ducelui de Mitford şi m-aş fi văzut nevoită să mă mărit cu el.

— Şi ce-i aşa rău în asta? întrebă el. Nici măcar nu-l cunoşti. Poate că nu e deloc bărbatul îngrozitor pe care ţi-l imaginezi tu. Poate că e un om bun.

— Cum ar putea fi un om bun? îl întrebă ea. Nu mai ştii ce ţi-am povestit despre valetul lui?

— Ah, da, spuse el. Valetul lui. Dacă el e arogant, asta sigur înseamnă că şi stăpânul lui e la fel. Da, am uitat de el.

— Şi, în plus, prefer să călătoresc cu tine decât cu familia Hennessy.

— Doamnă, pentru numele lui Dumnezeu, răbufni el, aşa ceva nu se cade. Mă doare sufletul când mă gândesc la ultimele zile şi la toate lucrurile necuviincioase pe care le-am făcut. Şi câte minciuni am spus!

Se uită la el cu privirea aceea pe care nu putea să o sufere – cu ochii ei mari şi rugători.

— Ţi-am făcut o mulţime de probleme, nu-i aşa? întrebă ea. Nu vrei să-ţi mai pierzi timpul cu mine. Poate că ar trebui să mă las la mila domnului Hennessy. Am fost foarte egoistă faţă de tine.

Mitford îşi duse mâna la cap.

— Nu e vorba despre asta, zise el. Dacă eşti atât de necugetată încât să pleci la drum cu un necunoscut, atunci prefer de o mie de ori să fiu eu acela. Şi e prea târziu acum să le spunem adevărul membrilor familiei Hennessy. Ar rămâne cu toţii şocaţi.

— Ai dreptate, zise ea, fără să se dezlipească de braţul lui. Ai dreptate. Aşadar, eşti dispus să ne continuăm călătoria, sir? Eşti un om atât de bun!

— Bunătatea mea nu are nicio legătură cu situaţia asta, zise el pătimaş. E nebunie curată la mijloc.

Ea îi zâmbi frumos, dar el refuză să se uite la ea. Rămase cu privirea aţintită asupra drumului. Dumnezeule, mama lui avea să-şi piardă minţile văzând ce soţie îi alesese bunicul său.

Serviseră micul dejun alături de familia Hennessy, făgăduindu-le că aveau să onoreze invitaţia la reşedinţa Hawthorn dacă nu avea să-şi recupereze bagajele prea curând. Chicotiseră îmbujoraţi când domnul Hennessy insistase că arătau amândoi de parcă le-ar mai fi prins bine alte câteva ore de somn.

— Sau poate că nici n-ar trebui să mai spun *alte*, adăugase el, iar toţi cei de la masă se făcuseră roşii în obraji, mai puţin domnul Hennessy şi soţia acestuia.

Reuşiseră să plece de la han mult mai târziu decât plănuise Mitford. Dar se părea că o tânără mireasă şi soţul ei nu aveau niciun motiv să se grăbească altundeva decât spre patul matrimonial, aşa că nu-şi putea ieşi din rol. Şi, bineînţeles, stătuseră şi după camerista lui Caroline, care se apucase să scurteze rochia mult prea lungă împrumutată de Josephine.

Iar la plecare se văzuse nevoit să o ia în cealaltă direcţie decât cea la care se gândise cu o seară înainte. Familia Hennessy insistase să iasă în curte să îşi ia rămas-bun, şi ar fi fost tare ciudat să o ia spre sud ca să-şi continue drumul spre luna de miere din Scoţia.

Pe de altă parte, ar fi putut pretinde că pornesc spre sud în căutarea bagajelor rătăcite. La naiba, de ce nu se gândise la asta mai devreme? Oh, Dumnezeule, ar fi fost altă poveste dacă ar fi avut experienţă în arta minciunii!

Continuară să urmeze indiciile lăsate de domnul Porterhouse până ajunseră brusc la o fundătură, după-amiaza târziu. Ajunseră la un han, iar cei de acolo îşi amintiră imediat de trăsura cu albastru şi galben şi de tânărul înalt, brunet şi chipeş. Trecuse pe acolo în dimineaţa aceea, ca să schimbe caii. La următorul han nimeni nu recunoscu descrierea, însă un vizitiu amabil le spuse că văzuse o trăsură vopsită în negru şi galben cu un cuplu mai în vârstă, care o luase spre sud.

Nici la următorul han nu aflară noutăţi, nici măcar despre trăsura care se îndrepta spre sud.

— Dar ne-ar fi ieşit în cale dacă s-ar fi întors din drum, zise Josephine încruntată, muşcându-şi uşor obrazul. N-am de gând să-l las să fugă în lume cu bijuteriile mele. Dacă îşi închipuie că o s-o renunţ la luptă, se înşală amarnic.

Ce cuvinte îndrăzneţe! Dar ce mai e de făcut atunci când bărbatul pe care îl pândeşti dispare de pe faţa pământului cu tot cu trăsura sa?

— Trebuie să ne întoarcem la hanul unde a fost văzut ultima oară, zise ducele. Nu are rost să ne continuăm drumul spre nord. Nu avem cum să ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului şi n-o să avem unde să înnoptăm.

Domnişoară Middleton, începu el pe un ton hotărât, mâine o să pornim spre casa ta. Nu ar fi trebuit să permit să ajungem până aici. E nebunie curată. Trebuie să te duc acasă la tatăl tău.

— Oh, nu, nici nu mă gândesc! se împotrivi ea. Sir, nu mă întorc în veci acasă fără bijuteriile mele. Şi, dacă nu vrei să mă mai ajuţi, o să continui drumul de una singură. Nu am nevoie de tine.

— Ba ai nevoie de mine, zise el. Ai uitat că nu ai niciun ban la tine?

— Oh! răbufni ea. Ce urât din partea ta să-mi scoţi ochii cu asta. De parcă eu n-aş şti. Ţi-am spus deja că o să-ţi înapoiez toţi banii. N-o să pătimeşti de pe urma mea, sir, stai liniştit!

— Nu e vorba despre asta, zise el. Mi-e mult mai teamă să nu fiu acuzat de răpire.

— Oh, vorbeşti prostii, spuse ea. Chiar crezi că nu ţi-aş lua apărarea? Trebuie să ne continuăm drumul. Ştiu că bijuteriile mele nu sunt atât de valoroase, bunicul a insistat întotdeauna ca bijuteriile de familie cu adevărat valoroase să fie ţinute sub cheie – sub propria lui cheie. Dar e o chestiune de principiu. Mă doare inima când mă gândesc că individul ăla are pe mână bijuteriile mamei mele, inelul bunicii şi că strâmbă din nas de cât de micuţi sunt cerceii cu smarald pe care i-am primit de la Bart.

— N-o să mă opresc până nu-l prind pe domnul Porterhouse şi n-o să dau de urma bijuteriilor tale, zise el. Dar nu avem cum să-l facem să apară de nicăieri, domnişoară Middleton. Şi, dacă ne continuăm drumul împreună, prefăcându-ne că suntem soţ şi soţie, reputaţia ta va avea şi mai mult de suferit. Trebuie să te duc înapoi acasă. Şi chiar cred că acolo putem să aflăm mai multe indicii. Poate că familia la care a locuit acolo are mai multe informaţii despre el.

— Familia Winthrop? întrebă ea. Dar nu vreau să mă întorc acasă. Doar n-ai de gând să mă obligi, nu-i aşa?

— Ba da, răspunse el.

— Oh, zise ea pe un ton acuzator. Şi chiar am crezut

că eşti un om bun.

Rămase lângă el cu umerii căzuţi şi cu privirea în pământ. De ce se simţea el atât de vinovat că hotărâse într-un final să facă ceea ce trebuia? Se abţinu cu greu să nu o ia în braţe şi să nu o strângă la pieptul său – acolo unde se cuibărise noaptea trecută –, şoptindu-i dulcegării la ureche.

Chiar o luase razna? Nu pusese niciodată mâna aşa pe o tânără şi nici nu-i şoptise la ureche. Nici în public, nici în intimitate. Era cel mai necuviincios lucru posibil. Şi se gândea să facă asta acum, stând cocoţat în brişcă, în plină stradă, în văzul lumii? Gândul acela îi dădu fiori. Ducele de Mitford nu ţinu bine frâiele şi rămase cu privirea aţintită asupra drumului.

Calculase greşit. Întunericul – un întuneric gros şi sumbru – îi înconjură de îndată ce ajunseră la primul han unde nu aflaseră nimic despre Porterhouse. Nu aveau încotro decât să rămână acolo peste noapte.

Josephine îşi servi cina într-o linişte plină de tristeţe, iar Mitford continuă să se uite la ea cu coada ochiului, ros de remuşcări. Dar nu ar fi ştiut să spună dacă se simţea vinovat pentru că acceptase să ia parte la farsa asta ori pentru că încerca să încheie toată povestea înainte ca ea să fie complet compromisă.

Se simţea ca un monstru, ca un tiran.

Dar, Dumnezeule! Dumnezeule mare! De-abia dacă reuşea să înţeleagă ce se întâmplase în ultimele două zile. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la un astfel de comportament din partea sa. Salvase o tânără la nevoie şi, la nici zece minute, avusese ocazia de a o da tatălui ei, vie şi nevătămată.

Şi ce făcuse el? Ei bine, nici măcar nu voia să se gândească la felul în care acţionase.

Cu câteva zile în urmă, îşi dorise să aibă parte de o aventură înainte să se arunce într-o căsătorie monotonă. Oh, Dumnezeule!

Nu avea încotro decât să se căsătorească cu fata asta nebună, care prefera compania unui bărbat necunoscut

decât a familiei Hennessy. Se uită încruntat spre fata necăjită din faţa lui. Şi încercă să-şi scoată din minte amintirea capului ei pe umărul lui şi a cămăşii aceleia subţiri, bariera dintre mâna lui şi corpul ei. Şi a felului în care se agăţase încrezătoare de braţul lui pe tot parcursul zilei.

Avea să sufere din cauza nechibzuinţei sale. Totul începuse din clipa în care hotărâse să fugă din calea unei căsătorii nedorite. Sărmana domnişoară Middleton! Aproape că o compătimea. Momentul acela în care îl implorase să nu o ducă înapoi la tatăl ei îi pecetluise soarta. Acum nu avea încotro decât să se căsătorească cu ducele acesta care o făcuse să fugă de acasă.

Ce minunăţie de căsnicie îi aştepta! Nu vedea cum ar fi reuşit vreodată să o facă să se potrivească stilului de viaţă cu care fusese el obişnuit. Nu întâlnise niciodată o persoană mai nepotrivită pentru a fi ducesă – pentru a fi ducesa lui.

Josephine începu să caşte şi nu încercă nicicum să se stăpânească, aşa cum ar fi făcut o domnişoară bine-crescută. Nu-şi ridică privirea din farfurie, ci împunse un cartof, fără tragere de inimă. Mitford nu-şi putu suprima un zâmbet. Dumnezeule, bunicul său îi spusese că era vorba despre o tânără de douăzeci de ani, dar cum era posibil aşa ceva? Părea un copil, un copil nevinovat. Doar că nu arăta ca un copil.

— Hai să mergem în cameră, zise el. Se vede că eşti obosită.

Ea nu se împotrivi, ci aşteptă ca el să se ridice şi să îi tragă scaunul. Porni înaintea lui, în timp ce el îi puse uşor mâna pe spate.

Şi normal că o zi obositoare nu se putea încheia altfel decât într-un dezastru, îşi zise Mitford. Doar se întâmplase cu o seară înainte, de ce nu şi acum? Nimic nu-l mai putea surprinde.

La masa de lângă uşă zări un domn tânăr şi elegant care se uită admirativ şi amuzat spre domnişoara Middleton şi chiar mai amuzat spre duce. Îşi ridică paharul cu vin şi îi

făcu complice cu ochiul ducelui de Mitford.

Nimeni altul decât Sir Thomas Burgess, unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Mitford trecu pe lângă el fără să-i răspundă la salut sau la gest, ca şi cum nici măcar nu-l văzuse. O conduse pe Josephine în tăcere pe scări, deschise uşa şi păşiră împreună în cameră.

— Sunt sigur că eşti obosită, zise el. A fost o zi lungă şi agitată pentru tine. Mergi la culcare, şi ai să vezi că mâine-dimineaţă lucrurile nu vor mai părea atât de negre.

— Nu-i adevărat, zise ea, fără să ridice privirea din podea. Toată lumea are dreptate în privinţa mea. Toată lumea zice că n-am nimic în minte. M-am încăpăţânat să nu vorbesc deschis cu tata, deşi sunt sigură că m-ar fi ascultat. Şi am avut încredere în domnul Porterhouse, deşi n-ar fi trebuit. Şi am luat bijuteriile la mine, cu toate că ar fi trebuit să le las în siguranţă acasă. Şi te-am târât şi pe tine în povestea asta, te-am obligat să o iei spre nord cu mine pentru că ai fost prea amabil să mă refuzi. Şi totul a fost în zadar. Nu i-am dat de urmă lui Porterhouse şi nici n-am recuperat bijuteriile.

— Pun eu mâna pe el, îi zise ducele. Îţi promit.

Ea se uită spre el cu o privire tristă.

— De ce ai face asta? întrebă ea. De ce te preocupă problemele mele?

O întrebare bună, îşi zise ducele. Îi zâmbi şi o bătu uşor pe umăr.

— Pentru că nici mie nu-mi place să irosesc două zile, răspunse el. Mergi la culcare! Trebuie să te odihneşti. Eu merg până jos.

— Domnule Villiers? spuse ea.

El se opri din drum şi se întoarse curios cu faţa spre ea.

— Îmi pare rău că m-am supărat pe tine, zise ea. Am greşit. Eşti un om bun, nu ai făcut altceva decât să mă ajuţi.

El îi zâmbi oarecum amuzat. Şi-ar fi dorit să fi numărat de câte ori îi spusese asta de când se cunoscuseră

şi până în acel moment.

Îl găsi pe Sir Thomas Burgess tot în sala de mese, savurându-şi porţia de friptură cu legume fierte. Ducele de Mitford se aşeză la masă cu el.

— Tom, s-ar părea că vara ta în Scoţia s-a întins până în toamnă, zise el. Ai hotărât în sfârşit să te întorci acasă?

Prietenul său luă o îmbucătură din friptură. Nu se grăbi să înghită, uitându-se spre duce cu acelaşi rânjet de mai devreme.

— S-ar părea că m-am întors la ţanc, spuse el în cele din urmă. Tind să cred că vine sfârşitul lumii, dacă ar fi să mă iau după ce mi-a fost dat să văd mai devreme. Paul, şmechere. Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea da nas în nas cu tine într-un han uitat de lume, însoţind o domnişorică.

Ducele se rezemă pe spătarul scaunului şi oftă din tot sufletul.

— Nu e genul acela de domnişorică, zise el.

— Ah, spuse Sir Thomas, începând să râdă. Scuze, prietene! Înseamnă că lumina asta slabă mi-a jucat feste. Să înţeleg că era mătuşa ta octogenară, Paul?

— Nu, răspunse ducele. Nu e vorba nici despre mătuşa mea, Tom. Presupun că nu-i chip să încerc să te conving să uiţi că m-ai văzut în compania ei, nu-i aşa?

Prietenul său îşi duse mâna în dreptul inimii.

— Buzele îmi sunt pecetluite, zise el. Te reţin cumva din braţele domnişoarei tale, Mitford? Şi se poartă frumos când te cuibăreşti în braţele ei? Sunt cât se poate de gelos. Nopţile petrecute de unul singur în astfel de hanuri sunt dureros de lungi şi de plictisitoare, nu-i aşa?

— Uite ce e, Tom, începu Mitford, neliniştit. Nu e ce crezi tu. E o lady.

Sir Thomas îşi lăsă mâncarea deoparte. Se întinse în scaun, rânjind.

— Mitford, poznaşule, zise el. Ştiam eu că ascunzi ceva. Ştiam eu că o să te dezmeticeşti şi tu odată şi-odată. Dar chiar cu o lady? Vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios, răspunse ducele. Şi te-aş ruga

să nu-mi mai spui „Mitford”, Burgess. Vrei să-mi spui mai bine „Villiers”?

Prietenul său se uită lung la el, după care începu din nou să rânjească.

— Hai că sunt şi eu cam încet la minte, nu-i aşa? Dar înţeleg mesajul până la urmă, Mit... — adică Villiers. Călătoreşti pe ascuns spre nord cu o tânără despre care pretinzi că ar fi o lady. Presupun că spre nord te îndrepţi, nu-i aşa?

Ducele încuviinţă.

— Cumva în drum spre Gretna? întrebă acesta.

— Oh, Dumnezeule, pufni Mitford.

— Aşa deci! exclamă Sir Thomas, îndreptându-şi din nou atenţia spre farfuria cu mâncare. Am ghicit, aşa-i? Dar îţi spun sincer că nu înţeleg de ce simţi nevoia să te căsătoreşti pe ascuns cu această domnişoară când o mulţime de alte domnişoare încearcă de ani în şir să pună mâna pe tine şi ştiu cel puţin zece baroni şi conţi care ar da orice ca să te aibă drept ginere. Înseamnă că fata e deja promisă altcuiva, nu-i aşa?

— Oh, Dumnezeule, zise ducele. Ai fost întotdeauna de tot râsul la farse şi ghicitori, Tom. Uite ce, uită că m-ai văzut aici, bine? Ne vedem în curând în Londra şi aştept să-mi povesteşti despre Scoţia.

— Şi tu să faci bine să-mi povesteşti ce am ratat în viaţa ta, zise Sir Thomas, închinând din nou un pahar în cinstea prietenului său, făcându-i cu ochiul. Gretna Green. Mit... Scuze, Villiers, ascultă la mine! Nimeni n-o să mai îndrăznească să zică despre tine că eşti un individ plictisitor după isprava asta. N-o să se mai vorbească despre altceva un an întreg. Du-te şi te bucură de domnişorica ta. Ah, apropo, bună alegere! Este foarte frumoasă.

Ducele se ridică de la masă.

— Noapte bună, Tom, zise el. Aş prefera ca... aş prefera ca domnişoara... aş prefera ca ea să nu ştie că am dat peste cineva cunoscut. S-ar putea să se simtă jenată.

Prietenul său îi făcu din nou cu ochiul.

— Dacă e să ne vedem la micul dejun, zise el, am să

mă prefac că nu te cunosc, Paul. Nu te-am văzut în viaţa mea. Presupun că v-aţi cazat sub numele de doamna şi domnul Villiers, nu-i aşa?

— Da, răspunse ducele îmbujorat.

— Mitford, spuse Sir Thomas, ducând paharul la gură, bine ai venit printre bărbaţii adevăraţi! Nu-ţi face griji în privinţa mea. Şi nu-ţi bate capul cu faptul că mi s-a stricat trăsura în după-amiaza aceasta şi că, cel mai probabil, voi fi nevoit să rămân câteva zile bune în hanul aceasta uitat de lume. Nu-ţi face griji în privinţa mea! Doamna Villiers te aşteaptă.

Ducele de Mitford ridică privirea şi plecă. Când trecu pe lângă bar, hangiul îl strigă şi îl întrebă dacă mai era curios să afle despre trăsura cu albastru şi galben.

— Da, răspunse ducele.

— Bărbatul acela, zise hangiul făcându-i semn spre un fermier voinic care tocmai dădea pe gât o halbă de bere, mi-a zis că un domn brunet într-o trăsura ca aceea pe care ai descris-o dumneata a pierdut o roată de la trăsură în dimineaţa asta şi s-a ciocnit de o turmă de vaci care traversa poteca. Aproape că a omorât o vacă.

Mitford se uită cu coada ochiului spre fermier.

— Şi în ce direcţie a plecat? îl întrebă el pe hangiu.

Bărbatul îi făcu semn spre est.

— Probabil s-a dus acasă la baron, zise el. Sir, vă spun sincer că toţii domnii pe care i-am întâlnit astăzi erau în drum spre casa baronului.

— Ce baron? întrebă ducele nedumerit.

— Lord Parleigh, sir, răspunse hangiul. Deerview Park e la vreo zece kilometri distanţă. Baronul primeşte întotdeauna musafiri.

— Mulţumesc, zise ducele, întinzându-i o monedă.

*

Josephine întinse cu grijă rochia împrumutată pe spătarul scaunului. Trebuia să o poarte şi a doua zi. Nu avea încotro. Se spălă şi îşi pieptănă părul. Ştia că nu avea

de ce să se grăbească. Domnul Villiers nu avea să se întoarcă prea curând.

Trebuia să vină repede cu un plan. Domnul Villiers intenţiona să o ducă înapoi acasă. Şi îi studiase prea bine expresia de pe chip în timp ca să ştie că vorbea serios şi că nu avea să se răzgândească uşor.

Bărbaţii ăştia! Erau toţi la fel. Se încăpăţânau să facă întotdeauna cum credeau ei că e mai potrivit pentru binele unei lady. Nu s-ar fi gândit niciodată să se consulte şi cu respectivele lady. Oh, nu, ei pur şi simplu luau decizii pe cont propriu. De parcă ele, femeile, ar fi fost copii fără minte.

Domnul Villiers era la fel de rău ca toţi ceilalţi. Chiar dacă fizicul său nu ar fi intimidat nicio femeie şi, deşi era amabil, drăguţ, cu zâmbetul acela frumos şi cu cârlionţii aceia neastâmpăraţi, era un gentleman fără doar şi poate. Ceea ce însemna că era un asupritor pentru o lady, prin definiţie.

Ştia deja ce era mai bine pentru ea şi punea propriile lui dorinţe mai presus de ale ei.

Josephine îşi aruncă peria în valijoară după ce o trecu prin păr de douăzeci de ori – Betty obişnuia să-i spună că trebuia să o facă de cel puţin cincizeci de ori, dar cine avea timp să se pieptene o noapte întreagă? Era peste măsură de supărată şi îndurerată.

Totodată, se simţea şi puţin vinovată. La urma urmei, domnul Villiers îşi irosise două zile din viaţă pe toanele ei şi avea să-şi piardă alte două zile ca să o ducă înapoi acasă – unde mai mult ca sigur avea să fie căsăpit de tatăl ei şi muştruluit zdravăn de bunicul ei.

Josephine căscă. Dacă urma să se întoarcă acasă cu el, nu avea să-şi mai recupereze niciodată bijuteriile.

Iar ticălosul acela avea să scape nepedepsit. Nu era bine. Oh, nu era deloc bine aşa.

Căscă din nou cu gura până la urechi. Trebuia să meargă la culcare. Nu avea ce să mai facă acum. Avea să se gândească a doua zi. Avea să vină cu un plan. Nu se simţea înfrântă, cu toate că se întristase mai devreme. Nu,

nu era chip să fie învinsă.

Dar, după ce se întinse pe pat, cu braţele pe lângă corp, cu ochii în tavan, nu reuşi să se liniştească. Unde avea să doarmă domnul Villiers? Probabil pe podea dacă ar fi ştiut ce se alesese seara trecută de tentativele lor de-a împărţi patul.

Dar nu merita să doarmă pe podea, îşi zise ea simţindu-se vinovată după toate lucrurile răutăcioase pe care le gândise despre el în ultima jumătate de oră.

Nu, ar fi dat orice să nu fie o bătaie de cap pentru el. Ea era cea care merita întregul disconfort. Şi, dacă tot o aştepta o noapte albă, măcar să doarmă pe podea, astfel încât domnul Villiers să poată dormi în pat.

Aşa că se întinse pe podea, lângă pat, cu pelerina împăturită sub ea, cu o pernă sub cap şi învelită cu o pătură subţire. Nu era absolut deloc confortabil. Dar refuză să se compătimească. Odată domnul Villiers întors în cameră, ea avea să se prefacă adormită şi nu avea să scoată un sunet toată noaptea.

După alte câteva minute, podeaua nu i se mai păru chiar atât de inconfortabilă. Era extrem de obosită. Se întoarse pe o parte şi se cuibări sub pătura călduroasă.

Şi, brusc, era din nou copil şi fusese neastâmpărată şi se ascunsese în dulăpiorul înalt din camera ei. Iar tatăl ei o găsi acolo, dar nu se supără pe ea pentru că se bucură să vadă că era vie şi nevătămată. Iar ea îi mărturisi că spărsese o vază scumpă din sufragerie, o vază care nu putea fi înlocuită. Dar, în loc să o certe şi să o pedepsească, el o ridică în braţe şi o alintă spunându-i că ea era mult mai importantă decât orice vază de pe lumea asta.

Simţi lacrimi în ochi, pentru că el era mereu atât de drăgăstos şi drăguţ cu ea, iar ea nu făcea altceva decât să îl supere. Dar nu se putu abţine şi se cuibări în braţele lui, agăţându-se de gâtul lui când el încercă să o lase jos.

— Paul, zise ea, dormeam aşa bine. Nu vreau să dormi tu pe podea. Dormi tu în pat.

Era atât de aproape de chipul lui şi îl ţinea pe după gât. Iar el o ţinea în braţe, cu un braţ în jurul umerilor şi cu

celălalt sub genunchi.

— Şşştt, şopti el. Culcă-te!

— Nu te culca pe jos, zise ea. Mă simt vinovată. Dormi în pat, Paul. E loc suficient.

— Şşştt, şopti el, zâmbindu-i cu ochii lui cenuşii frumoşi. Dormi, nu-ţi face griji în privinţa mea, spuse el, şi o sărută pe frunte.

Josephine îi dădu drumul şi închise ochii. Se întinse în pat, iar el o înveli cu pătura. Era domnul Villiers, nu tatăl ei. Şi îi spusese Paul. Oh, Dumnezeule! El o ridicase de jos, o culcase pe pat şi o învelise. Şi o sărutase pe frunte.

Ştia diferenţa dintre vis şi realitate, dar realitatea nu putea fi mai mult decât un vis. Continuă să respire profund, cu ochii închişi. Şi îl ascultă în tăcere pe domnul Villiers cum păşi uşor prin cameră până ajunse la patul improvizat pe jos pe care îl pregătise pentru ea însăşi.

Dar nu se trezi. Cât timp dormea, avea tot dreptul din lume să se simtă mai bine în compania lui decât s-ar fi simţit alături de familia Hennessy.

capitolul 8

Ducele se trezi dintr-un vis chinuit în care visă zeci de alte scenarii despre cum ar fi trebuit să acţioneze în ultimele zile care ar fi fost de o mie de ori mai bune decât cum procedase în realitate. Din păcate, odată treaz, nu-i mai veni niciun scenariu în minte. Pentru că se trezi cu o durere înfiorătoare de cap.

Josephine Middleton îngenunche pe podea lângă el, cu părul ciufulit care îi atârna pe umeri până spre talie. Se uita îmbujorată la el, vorbindu-i.

— ... O prostie, o auzi el spunând. Când am fi încăput amândoi în pat.

— Mulţumesc, doamnă, zise el, dar am dormit bine pe podea.

Oare cum se făcea că nopţile albe culminau cu un

somn profund spre zori? Şi cum se făcea că ea era mereu acolo?

— Mi-a venit o idee extraordinară, zise ea. Nu ştiu cum de nu ne-am gândit la asta mai devreme.

Mitford închise ochii, încercând a se preface că încă visa. Podeaua părea aproape confortabilă.

— Domnul Porterhouse a dispărut undeva între hanul acesta şi celălalt, corect?

— Da, bolborosi el.

— Şi nu avea cum să dispară în neant, corect? continuă ea.

— Nu, şopti el, încercând în zadar să încerce să adoarmă la loc.

— Ştim sigur că nu s-a întors din drum, că ne-ar fi ieşit în cale, zise ea. Corect?

— Corect, răspunse el.

— Ceea ce înseamnă că a luat-o pe alt drum, continuă ea, uitându-se triumfătoare la el.

— Aşa e, spuse ducele.

— Atunci, e simplu. Trebuie să o luăm pe fiecare drum de aici şi până la celălalt han până dăm de cineva care să ne ajute cu mai multe detalii. Bineînţeles, trebuie să ne uităm şi în stânga, şi în dreapta.

Ducele se resemnă cu ideea că era nevoit să se trezească şi, fiind vorba despre o nouă zi, îi fu brusc extrem de recunoscător fermierului aceluia beat care îl adusese la han cu o seară înainte. Dumnezeule mare, asta ar fi însemnat să petreacă săptămâni întregi încercând să exploreze fiecare drum de ţară de pe ultimii zece kilometri. Făcu ochii mari.

— Te-ai trezit din cauza mea? întrebă Josephine Middleton, întâmpinându-l cu un zâmbet larg şi timid.

— Nu, răspunse el. M-aş fi trezit de mult, dar n-am vrut să te deranjez pe tine.

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa mea. Eu mă trezesc mereu devreme.

Ducele încercă să-şi imagineze dimineţile viitorului său. Lui Henry şi tusei lui discrete când aducea apa pentru

bărbierit aveau să le ia locul ducesa, care avea să se aşeze lângă el în pat, nerăbdătoare să-i povestească despre minunata idee care îi venise noaptea în somn.

— Şi dacă nu dăm de el nici după această expediţie, zise ea cu mărinimie, ai acordul meu să mă duci acasă. Nu ţi se pare corect aşa?

— Ştiu deja unde s-a dus, zise el, mutându-se pe o parte, moment în care toate oasele şi toţi muşchii din corp îi dădură de înţeles că podeaua nu fusese, totuşi, prea confortabilă.

Îşi trecu mâna prin păr şi îşi zise să nu uite să se tundă de îndată ce ajungeau într-un loc civilizat. Josephine tăcu de data asta. Se apropie de el, în genunchi, cu ochii ei mari şi cu palmele împreunate. Se înfioră ştiind-o atât de aproape şi încercă să-şi scoată din minte amintirea de noaptea trecută când o luase în braţe şi o întinsese pe pat, fiind aproape incredibil de nesăbuit încât să se întindă lângă ea când ea se agăţase atât de doritoare de gâtul lui. Dumnezeule!

— E în drum spre casa lui Lord Parleigh, zise el. E la zece kilometri de aici. A fost zărit de un fermier; se pare că s-a ciocnit de câteva văcuţe. Şi pentru că locuinţa lui Lord Parleigh vine în continuarea drumului şi cum se pare că acesta organizează adesea petreceri, se prea poate ca omul nostru să fi pornit spre el.

— Atunci înseamnă că l-am prins, conchise ea, încântată. În sfârşit. Ah, să vezi ce-i fac când pun mâna pe el.

— Nu te sfătuiesc să faci asta, se grăbi Mitford să o liniştească. O să te pună imediat la pământ.

— Sir, dacă crezi că mă poţi convinge să mă întorc acasă înseamnă că nu mă cunoşti deloc.

— Dar cred că încep să te cunosc mai bine, domnişoară Middleton, zise el, uitându-se mâhnit spre cămaşa împrumutată.

Ar fi trebuit să doarmă într-una dintre cămăşile şifonate. S-ar fi putut schimba în timp ce ea dormea. Din păcate, se părea că în ultimele două zile reuşise să-şi

piardă de tot capul.

— Te rog să mă duci la el, zise ea, ca să-mi recuperez bijuteriile şi ca să-l pun la punct, după care mă poţi duce înapoi acasă, cum ştiu că arzi de nerăbdare să faci, şi te poţi întoarce la viaţa ta.

— Nu te-aş sfătui să faci nici asta, zise Mitford. Cred că ar fi mult mai bine să te duc acasă şi să-i spun tatălui tău unde se ascunde Porterhouse. Dacă participă la petrecerea organizată de Lord Parleigh, mă gândesc că o să rămână cel puţin o săptămână acolo.

— Vrei să-mi spui că te aştepţi să plec acasă acum, când sunt la mică distanţă de domnul Porterhouse? îl întrebă Josephine privindu-l şocată. Ce prostie!

Mitford rămase cu ochii închişi câteva clipe. Greşise, ar fi trebuit să o ducă acasă şi de-abia atunci să-i povestească despre Porterhouse. Oh, Dumnezeule, era complet depăşit de situaţie.

— Mi-a venit acum o idee şi mai bună, zise Josephine Middleton, iar el deja ştia că avea să fie o idee incredibil de nebună. Trebuie să acceptăm invitaţia familiei Hennessy şi să mergem la reşedinţa Hawthorn. E destul de aproape de aici. Şi, odată ajunşi acolo, putem să tragem o fugă şi până la domnul Porterhouse. O să-l luăm prin surprindere, nu crezi?

Ducele de Mitford oftă în sinea sa. Se ridică – cum de nu se gândise mai devreme să facă asta în loc să rămână lângă o tânără care se aşezase ghemuită lângă el?

— Dumnezeule, zise el, ducându-şi mâna la cap. Chiar vrei să mergem la familia Hennessy şi să continuăm să ne prefacem că suntem soţ şi soţie? zise el, după care se întrebă furios cum să pună piciorul lui de duce în prag şi să o ia pe sus până la Rutland Park.

— Eu aş zice că am reuşit să-i păcălim foarte bine seara trecută, răspunse ea, făcându-l pe duce să roşească.

— Ei bine, zise el, înşfăcându-şi haina şi geanta, deja e clar că mi-am pierdut minţile, ce rost ar mai avea să încerc acum să-mi vin în simţiri?

— Ştiam eu că o să asculţi de mine, zise ea, sărind

fericită în picioare. Eşti atât de bun cu mine! Ştiu că sunt în siguranţă alături de tine şi că o să mă ajuţi să-mi recapăt bijuteriile. Iar dacă domnul Porterhouse încearcă ceva, ei bine, îi vii tu de hac, zise ea zâmbitoare.

Ducele de Mitford se opri cu mâna pe mânerul uşii şi se uită cu coada ochiului spre tânăra aceea micuţă şi spre claia ei de păr ciufulit. O fetiţă nevinovată şi fără minte care petrecuse o a treia noapte consecutiv cu el şi care îi zâmbea credulă, uitându-se la el de parcă ar fi fost un fel de Hercule.

Nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că, fără factorul-surpriză şi fără ajutorul unei tinere furioase care să-l izbească în cap cu o carafă cu apă, Porterhouse l-ar fi doborât la pământ dacă ar fi pus vreodată mâna pe el.

Ieşi din cameră şi oftă îndurerat. Oare la ce să se mai aştepte de acum încolo? Dacă ar fi reuşit vreodată să plece de aici şi să se întoarcă în Londra, probabil ar fi ajuns la spitalul de nebuni. Doar că, bineînţeles, destinul său era să ajungă la altar cu o altă posibilă viitoare pacientă. Într-un fel, era mai bine aşa – măcar să facă cu toţii parte dintr-o familie de nebuni. Cu siguranţă aveau să iasă nişte odrasle cel puţin interesante.

*

Sir Thomas Burgess se trezi târziu. Nici nu mai conta, căci oricum nu-şi putea continua drumul până nu îşi repara trăsura. Dar regretă că îl ratase pe prietenul său Mitford la micul dejun. I-ar fi făcut deosebită plăcere să rămână la masa lui, prefăcându-se că nu îl recunoaşte, ca să o studieze mai îndeaproape pe viitoarea mireasă a lui Paul. Cine şi l-ar fi închipuit pe Mitford la drum pe ascuns şi singur în compania unei tinere domnişoare? Cine s-ar fi gândit că aveau să se căsătorească în mare secret în Gretna Green? Sir Thomas rămase în curte, încercând să se adăpostească de aerul rece al dimineţii, cu un rânjet pe chip, în timp ce grăjdarii se îngrijeau de caii săi. Dacă nu i-ar fi văzut cu ochii lui, nu ar fi crezut niciodată. Mitford nu

făcuse niciodată în viaţa lui ceva riscant sau necugetat. Niciodată. Chiar şi amanta aceea pe care o avusese câţiva ani fusese o femeie respectabilă.

Oare cine era fetişcana aia? Era tare curios. Dar tot avea să afle, odată şi-odată. Dar de ce să se căsătorească pe ascuns? Era ceva de-a dreptul absurd.

Începu să râdă, imaginându-şi că exista la mijloc şi un tată fioros pe urmele lor, cu o puşcă într-o mână şi cu un hanger între dinţi.

Se uită lung şi amuzat spre trăsura uşor ponosită care intră în curte, mânată de cel mai atipic vizitiu pe care-i văzuse vreodată. Un vizitiu care părea potrivit într-un ring de box, nicidecum la frâiele unei trăsuri.

Sir Thomas o privi cu interes pe tânăra frumoasă cu păr blond pe care vizitiul o ajută să coboare din trăsură. O zeiţă subţirică cu un chip alb ca spuma laptelui şi cu părul auriu ca spicele de grâu.

— Mergeţi înăuntru de serviţi un ceai şi nişte prăjituri, îi zise uriaşul chel pe un ton atât de drăgăstos, încât Sir Thomas se întrebă amuzat dacă nu cumva era vorba despre tatăl ei.

— Dar de-abia dacă am pornit la drum, protestă un tânăr înalt şi agitat, cu păr blond, ţâşnind din trăsură în urma domnişoarei. Sam, în ritmul ăsta n-o să-i prindem niciodată din urmă. Sir Thomas continuă să o privească în timp ce tânăra traversă poteca, întâmpinându-i cu ochii ei mari şi albaştri, înainte să coboare privirea şi să intre degrabă în han. Ah, era atât de încântătoare! Dar fu trezit din visare de tânărul blond care se apropie să-i vorbească.

— Sir, mă scuzaţi, zise el, călătoriţi cumva spre sud?

— Da, vin din sud, răspunse Sir Thomas. Ieri am ajuns aici.

— Oare nu v-a ieşit cumva în cale o brişcă mânată de un gentleman însoţit de o tânără domnişoară? întrebă băiatul blond.

Sir Thomas căzu pe gânduri şi clătină din cap.

— Rareori se întâmplă să-ţi iasă în cale vreo brişcă prin părţile astea, zise el. Şi mai ales cu o tânără

domnişoară drept pasager.

Tânărul se arătă vizibil dezamăgit.

— Este vorba despre cineva cunoscut? întrebă Sir Thomas din politeţe.

— Sora mea, răspunse tânărul. Şi un anume domn Paul Villiers.

Sir Thomas îşi ţuguie buzele şi se uită lung la el.

— Cum arată? îl întrebă el.

— Nu ştiu cum arată acest Villiers, spuse el. Şi se pare că nimeni n-a ştiut să-mi spună. Toată lumea mi-a zis că e un bărbat perfect normal. Sora mea este mică de statură şi are părul blond. Este foarte important să o găsesc în cel mai scurt timp.

Sir Thomas ridică surprins din sprâncene.

— A fost cumva răpită? întrebă el.

— Nu chiar, răspunse tânărul roşu în obraji. Sir, nu este cazul să vă mai dau şi alte detalii. I-aţi văzut sau nu? Dacă nu i-aţi văzut, vreau să merg să întreb la han.

Sir Thomas Burgess chiar era un prieten apropiat al ducelui de Mitford. Continuă să se uite lung spre tânărul care aştepta nerăbdător în faţa lui.

— Nu am văzut brişca în cauză, zise el. Din acest motiv v-am şi zis că nu mai devreme. Dar i-am văzut pe cei doi. Au înnoptat aici la han. Domnişoara era micuţă şi cu părul blond. Şi i-am auzit vorbind la cină. Nu am tras cu urechea, dar stăteam la masa vecină, şi era de unul singur, i-a spus, hmm, cum spuneaţi că îl cheamă? Vil...

— Villiers, zise Bartholomew şi se lumină la faţă. Sunt tot aici?

— Nu, răspunse Sir Thomas. I-am auzit spunând că voiau să plece devreme. Şi îmi amintesc unde anume plănuiau să meargă pentru că şi eu tot într-acolo mă îndrept. Presupun că ar fi trebuit să mă prezint, mai ales că trăsura mea s-a stricat pe drum, dar nu am vrut să-i deranjez.

— Deci încotro merg? întrebă Bartholomew nerăbdător.

— Spre casa lui Lord Parleigh, zise Sir Thomas.

Deerview Park. E la zece kilometri est de aici. Se duceau la o petrecere. Lord Parleigh m-a invitat şi pe mine acum câteva săptămâni când ne-am întâlnim în timp ce eu eram în drum spre Londra. Aşa că am hotărât să trec şi eu câteva zile pe acolo.

— Sunteţi sigur că într-acolo se îndreaptă sora mea şi Villiers? întrebă Bartholomew.

Sir Thomas ridică din umeri.

— Asta i-am auzit spunând aseară, zise el. La momentul respectiv, păreau destul de hotărâţi.

— Cum ajung acolo? întrebă Bartholomew.

— E foarte uşor, răspunse Sir Thomas, dacă nu vă deranjează să mă luaţi şi pe mine cu dumneavoastră. Mi s-a stricat trăsura. M-aş bucura să vă ghidez spre destinaţie ca să nu fiu nevoit să pierd mai multe zile aici.

— Mă bucur că ne putem fi de ajutor unul celuilalt, zise tânărul. Sir, aş vrea să plecăm de îndată ce sora mea termină de mâncat. O să fiţi gata? Aş fi vrut să fim deja plecaţi, însă vizitiul nostru insistă cu încăpăţânare ca Susanna să nu sară peste nicio masă. Ştiţi, are rău de drum, zise el, zâmbind iritat. Iar Sam nu este genul de tiran cu care să te iei la harţă.

Sir Thomas îşi puse mănuşile de piele în timp ce tânărul intră degrabă în han. Nu era deloc mândru de minciuna sa. Fratele iubitei lui Paul părea un băiat bun, iar domnişoara cu rău de drum avea să parcurgă kilometri întregi în direcţia greşită. Dar prietenia sa cu Mitford era pe primul plan. În felul acesta, se asigura că fratele era pe o pistă greşită, iar dacă Mitford se mişca mai repede, avea să fie căsătorit cu acte în regulă cu domnişoara lui înainte ca fratele acesteia să-şi dea seama de greşeala făcută şi să o prindă din urmă.

Spera ca fratele fetei să nu se gândească să verifice cele auzite întrebând vreun angajat al hanului care să-l fi văzut pe Mitford luând-o spre nord în dimineaţa aceea.

Dar Bartholomew şi Susanna se întoarseră în curte în mai puţin de zece minute, dornici să-şi continue călătoria. Sir Thomas se prezentă şi află astfel o informaţie

interesantă despre viitoarea mireasă a lui Mitford. Era vorba despre o anume domnişoară Middleton.

Şi dacă i se păruse că domnişoara Middleton a lui Mitford era drăguţă, această nouă domnişoară Middleton – sora ei – i se păru, de departe, cea mai frumoasă fiinţă pe care o întâlnise vreodată. Ea îi zâmbi timid şi recunoscătoare, iar el se aşeză în faţa ei, simţindu-se groaznic de vinovat.

Bartholomew nu-şi făcu nici cea mai mică problemă când Sir Thomas îi explică lui Sam pe unde să o ia; hangiul îi confirmase şi el că domnul şi doamna Villiers o luaseră spre est, îndreptându-se spre locuinţa lui Lord Parleigh.

Domnul şi doamna Villiers! Nu îi împărtăşise acest detaliu Susannei. Porni la drum hotărât să-l omoare pe acel bărbat perfect normal. Şi să-i facă de petrecanie lui Jo.

*

Întâmplarea făcea ca familia Hennessy să locuiască în aceeaşi direcţie cu Lord Parleigh. Reşedinţa Hawthorn era la doar şase kilometri de Deerview Park.

Josephine răsuflă uşurată. Ardea de nerăbdare să doarmă într-o casă normală şi să mănânce o cină copioasă. Şi îi simpatiza pe membrii familiei Hennessy, cu toate că domnul Hennessy avea un obicei ciudat de a face tot felul de remarci deplasate, râzând apoi pe seama lor. Bunicul ei îl considera vulgar. Dar era un om bun. Totodată, era bucuroasă că avea să o revadă pe Caroline şi că avea să se bucure de serviciile cameristei sale. Şi poate că prietena sa avea să-i împrumute o nouă rochie şi să se îngrijească şi ca hainele ei să fie spălate şi călcate.

Visa la o baie caldă şi ardea cu nerăbdare să se spele pe păr. Trecuseră deja trei zile în care nu se putuse dezbrăca.

Se aşeză lângă domnul Villiers, agăţându-se ca de obicei de braţul acestuia, în timp ce goneau pe poteci mai înguste şi mai curbate decât drumul pe care umblaseră în celelalte două zile. Era fericită şi se simţea vinovată că era

fericită.

— Chiar crezi că domnul Hennessy o să trimită pe cineva în căutarea bagajelor noastre rătăcite? îl întrebă ea. Dar sunt sigură că se vor bucura să ne revadă, nu crezi? Şi poate că ne vor caza în două camere alăturate în loc de una singură, ca să nu te mai simţi obligat să dormi pe podea, ca noaptea trecută, cu toate că ai fi putut să alegi să nu o faci. Dormeam chiar foarte bine înainte să mă ridici de pe jos, zise ea, îmbujorându-se la amintirea acelei nopţi.

— Vreau să rămâi la familia Hennessy, unde vei fi în siguranţă, în timp ce eu voi merge acasă la Lord Parleigh. Sunt sigur că omul nostru va rămâne şocat să mă găsească acolo. Şi mă aştept să-mi dea de bunăvoie bijuteriile, ca să evite un scandal, iar eu ţi le voi înapoia.

— Dar sunt bijuteriile mele, zise ea. Eu trebuie să le recuperez.

— Şi o să le recuperezi, zise el. De la mine. Sau crezi că şi eu încerc să te las fără ele?

— Nu, sir. Am încredere deplină în tine, zise ea, fără să îi vadă expresia uluită de pe chip. Era prea ocupată să se agaţe cu înverşunare de braţul lui cu ambele mâini – se părea că braţul său era mult mai rezistent şi mai sigur decât mânerul de susţinere din dreapta ei – în timp ce cotiră periculos pe drumul de ţară. Oricum, planul tău nu are nicio logică. Ne-am căsătorit de-abia acum trei zile.

— Poftim? zise el.

— Familia Hennessy crede că ne-am căsătorit acum trei zile, îi spuse ea. Cum îţi imaginezi că ar reacţiona dacă eu aş rămâne la ei câteva zile, în timp ce tu pleci la o petrecere? Ar trebui să inventăm o ceartă groaznică, şi m-aş simţi obligată să plâng zi şi noapte şi să refuz să mănânc.

— Şi ai fi dispusă să faci una ca asta? o întrebă el încruntat.

— Sigur, zise ea. Doar suntem îndrăgostiţi până peste cap, nu-i aşa? Nu aş avea cum să mă cert cu tine şi să ne despărţim la trei zile de la nuntă fără să am o cădere nervoasă.

— Să te desparţi de mine? întrebă el şi mai încruntat. Le-am putea spune că vreau să-i fac o scurtă vizită unei... unei vechi cunoştinţe. Timp în care tu vei rămâne alături de fosta ta colegă de şcoală. De ce ţi se pare atât de ciudat?

— Pentru că suntem proaspăt căsătoriţi şi îndrăgostiţi nebuneşte, zise ea. Nu aş putea să petrec o oră departe de tine fără să izbucnesc în lacrimi. Vin şi eu cu tine.

— Dar n-o să creezi probleme, bine? replică Mitford, uitându-se neîncrezător spre ea.

Şi îşi dădu imediat seama că îşi răcea gura de pomană. Normal că avea să facă numai belele.

Dintr-odată trase tare de hăţurile cailor, reuşind să evite cu îndemânare o cireadă de vaci care apăru brusc în calea lor – poate aceeaşi cireadă care îl oprise din drum pe domnul Porterhouse.

Josephine se prinse şi mai tare de el şi se cuibări în braţele lui, aşteptându-se în orice clipă la un impact mortal, gata să piară alături de partenerul ei.

— Te rog să mă ierţi, zise el. Nu eram atent la drum. Eşti bine?

— Da, răspunse Josephine, uitându-se la el cu coada ochiului, sunt bine şi m-am speriat prosteşte. Ştiam că o să ai grijă de mine. Doar că nu sunt obişnuită să călătoresc cu brişca. Deşi cred că ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum, nu?

Îi zâmbi şi simţi un fior mai rece decât aerul răcoros de octombrie, iar vuietul care îi răsună în urechi nu era nici el din cauza vântului.

— Eşti în siguranţă, îi zise el în timp ce totul începu să se întunece în jurul ei.

Îl credea, chiar dacă senzaţia care o încerca se asemăna foarte tare cu starea de leşin pe care i-o descrisese prietena ei – ea nu leşinase niciodată. Era în siguranţă, ştia asta, căci trăsura se opri brusc, iar văcuţele îşi continuară drumul fără să pară deranjate de dezastrul pe care tocmai îl evitaseră. Căci însuşi domnul Villiers mâna trăsura, iar el nu ar fi permis niciodată să se producă un accident, nu-i aşa? Cum să nu fie în siguranţă când el îşi

pusese braţul în jurul ei, îndemnând-o să-şi sprijine capul de umărul lui?

— Cred că o să leşin, îi zise ea, destul de uimită, iar vocea ei se auzi de undeva de departe. Nu am leşinat în viaţa mea. Ce-o să crezi despre mine?

— Nimic rău, răspunse el, desfăcându-i nodul de la bonetă. Nu eram atent la drum. Iar eu sunt întotdeauna atent la drum.

Da, îşi zise Josephine începând uşor, uşor să-şi vină în simţiri, poate că acum trei nopţi nu ar fi putut spune cu mâna pe inimă dacă domnul Villiers îi răspunsese la sărut, căci ea sărise la buzele lui, şi oricum nu fusese un sărut în toată regula, ci mai mult o încercare de a se feri de tatăl ei. Iar sărutul de noaptea trecută nu fusese un sărut în adevăratul sens al cuvântului. O sărutase pe frunte. Dar acum putea să spună cu mâna pe inimă că el chiar o sărutase, pentru că ea nu îl provocase în niciun fel. Era undeva departe, cu capul pe umărul lui.

Dar o sărutase cu adevărat. De fapt, o săruta cu adevărat. Căci el se apropie uşor de ea, vorbindu-i atât de frumos că nici măcar nu se obosi să asculte exact ce-i spunea, până ce buzele lui îi ajunseră la tâmple şi apoi se opriră – oh, da, cu siguranţă nu era într-atât de adormită încât să nu-şi amintească – pe buzele ei. La fel de drăgăstos şi de mângâietor precum cuvintele pe care i le şopti.

Poate că nu era un sărut adevărat, dar, cum nu fusese niciodată sărutată cu adevărat, nu ar fi ştiut cum să-l descrie. Căci îi atinse buzele cu buzele lui, dar continua să îi şoptească vorbe dulci.

Dar ea hotărî să îl interpreteze ca pe un sărut. Fusese sărutată. De domnul Villiers. Şi ar fi dat orice să o sărute din nou, dar s-ar fi simţit obligată să leşine din nou dacă s-ar fi aşteptat la asta din partea lui, şi deja se înfioră la gândul că leşinase pentru prima oară în viaţa ei.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Oh, da, răspunse ea, îndreptându-şi spatele şi scăpându-şi boneta pe jos. Nu am leşinat, nici vorbă de aşa ceva. Nu am văzut negru în faţa ochilor, cum înţeleg că se

întâmplă atunci când leşini. Am avut un moment de panică, pentru că nu sunt obişnuită să merg cu brişca. Îmi vine să intru în pământ de ruşine.

— În regulă, ştiu că nu ai leşinat, zise el, sărind din trăsură ca să îi recupereze boneta. Şi că eu nu am fost tocmai nechibzuit.

Se uită spre ea şi îi zâmbi – acel zâmbet extraordinar care îi schimba trăsăturile, făcându-l adorabil. „Oh, Dumnezeule”, îşi zise Josephine, apucând boneta şi punându-şi-o pe cap. Nu era un bărbat înalt, nici prea musculos şi nici din cale afară de chipeş. Unele fete – multe dintre prietenele ei – nici măcar nu s-ar fi uitat de două ori în direcţia lui.

Dar era drăguţ. Atât de drăguţ.

Nu înţelegea de ce atât de multe tinere domnişoare tânjeau după bărbaţi înalţi, bruneţi şi chipeşi. Ca domnul Porterhouse, spre exemplu. Domnul Porterhouse o lăsa rece, cu tot cu prototipul lui de frumuseţe masculină.

Domnul Villiers ar fi fost oricând alegerea ei, de departe.

Doar că nu avea voie să îşi dorească aşa ceva sau să-i dea lui de înţeles că îşi dorea aşa ceva. Căci el deja se purtase atât de frumos cu ea, iar ea nu făcuse altceva decât să-i dea bătăi de cap, încât probabil că aştepta cu nerăbdare să scape de ea.

Însă avea să caute pe cineva asemenea domnului Villiers. Dacă tatăl ei avea să-i permită vreodată să se căsătorească cu cineva după scandalul cu ducele de Mitford, avea să aleagă pe cineva care să îi semene domnului Villiers.

Doar că, îşi zise ea încercând să-şi ghicească viitorul, nu exista nimeni care să îi semene domnului Villiers. Pentru că exista un singur domn Villiers.

„Oh, Dumnezeule”, îşi zise ea din nou, încercând să nu se mai gândească la el. Nu avea niciun rost.

— Ai dreptate, îi spuse el, suntem mult prea îndrăgostiţi unul de celălalt şi suntem căsătoriţi de prea puţină vreme ca să petrecem atât de mult timp despărţiţi.

Nu că o vizită de doar câteva ore ar fi o perioadă lungă de timp. Dar se prea poate ca membrilor familiei Hennessy să li se pară ciudat dacă nu mă însoţeşti acasă la Parleigh, mai ales dacă se presupune că îl cunosc. Va trebui să inventezi o scuză bună pentru faptul că nu poţi veni cu mine.

— Dar am de gând să merg cu tine, îi zise ea pe un ton hotărâtor. E vorba despre bijuteriile mele, iar domnul Porterhouse este inamicul meu.

Mitford oftă resemnat.

— Domnişoară Middleton, zise el, Parleigh dă o petrecere la el acasă. E foarte posibil să dai nas în nas cu cineva cunoscut, iar reputaţia ta să fie compromisă pentru totdeauna. Trebuie să mă laşi să merg de unul singur. Nu-ţi pun la îndoială curajul, doar că, în situaţia de faţă, trebuie să dăm dovadă de discreţie, nu de curaj.

— Oh, zise ea, căzând pe gânduri. Exact asta ar zice şi bunicul.

— Poţi să spui că eşti obosită după drum, spuse el.

— Dar ştii şi tu ce ar spune domnul Hennessy despre asta, răspunse ea.

Se uitară unul la altul, rumeni în obraji.

— Poate că le-aş putea spune că am rămas însărcinată şi că am greţuri, sugeră ea.

El se uită înspăimântat la ea.

— După numai trei zile? întrebă el. Cred că durează ceva mai mult, nu?

— Nu ştiu, spuse ea. Dar, da, cred că ar dura puţin mai mult înainte să mi se facă rău. În plus de asta, nu vreau să inventez nicio scuză. Vreau să merg cu tine.

— Ei bine, nu poţi să vii cu mine, i-o tăie el. Nu-ţi dau voie.

Josephine nu mai zise nimic, dar numai pentru moment. Nu era nici pe departe la fel de obosită şi de furioasă ca seara trecută. Era adevărat că bărbaţii erau nişte tirani care credeau că e de datoria lor să îşi chinuiască femeile. Doar că femeile ştiau cum să le controleze mintea. Nu pătimise niciodată de pe urma faptului că era femeie. Cel mai adesea reuşea să obţină ce-şi dorea când se

încăpăţâna să o facă.

— Să nu uiţi să-mi spui Jo când ajungem la reşedinţa Hawthorn, bine? zise ea zâmbitoare.

— Joe este nume de bărbat, îi răspunse el. Un nume de servitor. O să-ţi spun Josephine.

— Oh, zise ea. Atunci e bine că Paul e doar Paul şi că nu avem cum să ne certăm din cauza asta.

Nu-i plăcea să i se spună Josephine. Aşa îi spuneau tatăl ei sau bunicul când îi supărase cu ceva şi când nu voiau s-o alinte. Iar bunica ei care locuia în Londra obişnuia şi ea să îi spună Josephine, mereu pe un ton iritat.

Dar pe buzele domnului Villiers numele ei suna feminin, demn şi matur. Poate că nu avea rost să îl contrazică. Mai ales când aveau alte subiecte mult mai importante de dezbătut.

Îşi îndreptă privirea spre drum cu zâmbetul pe buze şi se agăţă din nou de braţul lui.

capitolul 9

Probabil că se grăbise cineva să îi anunţe pe cei din familia Hennessy că aveau să aibă musafiri, pentru că stăpânul casei şi doamna sa îi întâmpinară în pragul uşii pe ducele de Mitford şi pe partenera lui de călătorie. Paul îi zări cu coada ochiului în timp ce o ajută pe Josephine să coboare din brişcă.

Iar pentru ca farsa aceea să pară cât mai reală, îşi zise el cu o disperare soră cu nebunia, trebuia să îşi joace cât mai bine rolul. Îi zâmbi cu căldură lui Josephine şi o trase uşor spre el, după care o sărută scurt pe buze. Deloc necuviincios, bineînţeles, ci pur şi simplu un gest perfect normal din partea unui soţ proaspăt căsătorit care se credea singur cu soţia sa.

Asta, bineînţeles, dacă soţul în cauză nu era tocmai ducele de Mitford. În cazul lui, mai mult ca sigur că normele sociale nu îi permiteau în public altceva decât să îşi ţină de

mână soţia. Iar ducele de Mitford nu ar fi îndrăznit în veci să se apropie atât de o tânără domnişoară şi să o sărute pe buze. În veci. Ar fi fost de neconceput.

Dar unde rămăsese uitat ducele de Mitford? Paul Villiers se pare că îl pierduse la han, cam tot atunci când începuse să se joace cu degetele de la picioare.

Şi, oricum, îşi zise el în timp ce domnişoara Middleton se îmbujoră puternic, ce ştia el despre obiceiurile unui cuplu de trei zile? Dar pesemne că şi ea era o actriţă la fel de bună ca el dacă roşise la comandă. Nu urma să aibă nicio clipă de respiro odată ce aveau să fie căsătoriţi cu adevărat.

El îi zâmbi şi îşi frecă uşor nasul de al ei înainte să se prefacă surprins de apariţia gazdelor, care coborâseră treptele ca să îi întâmpine în curte.

— Ah, zise el, întinzându-le mâna, vă rog să mă iertaţi! Nu am ştiut că eraţi acolo.

I se păru alarmant să descopere la vârsta de douăzeci şi opt de ani că îi era atât de uşor să mintă. Oricât ar fi încercat, nu reuşea să-şi amintească dacă mai minţise vreodată în viaţa lui în afară de poveştile inventate în ultimele două zile. Şi cum se făcea că o luase de mână pe domnişoara Middleton?

Domnul Hennessy începu să râdă şi îi strânse mâna cu căldură.

— Mai că îmi pare rău că ne-aţi văzut, zise el.

— Poftim? interveni doamna Hennessy, îmbrăţişând-o pe Josephine şi aruncând o privire în urma ei. Tot fără bagaje? Să nu-mi spuneţi că tot nu aţi reuşit să vă sincronizaţi cu servitorii voştri?

— Paul crede că le-a spus, din greşeală, să plece spre Londra, zise Josephine, toată un zâmbet. Nu-i aşa, Paul?

Chiar aşa? De ce ar fi făcut ceva atât de nefiresc? Aşteptă continuarea ei cu mare interes. Dar ea ridică din sprâncene şi îl privi curioasă, dându-i de înţeles că el trebuia să vină cu explicaţia.

— Aşa e, zise el râzând. Dar, Josephine, chiar simţeai nevoia să le spui şi dumnealor asta, să intru în pământ de

ruşine? Ştiţi, planul iniţial era să mergem la Londra după nuntă, pentru că soţia mea are o bunică acolo şi alte câteva rude. Dar în ultima clipă mi-am zis că vreau să-mi petrec luna de miere doar cu ea. Aşa că m-am hotărât să o duc în Scoţia. Din păcate, am uitat să le spun şi servitorilor noştri despre schimbarea de plan. Mi-e teamă că iubirea mi-a înceţoşat gândurile.

Ştia că, dacă reuşea să îi păcălească spunând o astfel de poveste cusută cu aţă albă, ar fi putut să le zică orice.

Dar cum de se vârâse singur în situaţia asta? Cum se făcea că viaţa lui luase întorsătura aceea bizară? Plecase la drum de atâtea ori, iar de data aceasta, la hanul acela, singura diferenţă fusese că renunţase la titlurile sale nobiliare. Îşi vedea liniştit de treaba lui, fără să deranjeze pe nimeni. Ba chiar se retrăsese din crâşmă, pentru că atmosfera era destul de agitată pentru gustul lui. Comportamentul lui fusese perfect demn. Pur şi simplu şi-ar fi dorit o mică aventură. Atâta tot.

Şi, iată-l acum, trei zile mai târziu, zâmbindu-i ca un tâmpit unei domnişoare drăgălaşe, dar fără minte, poposind pe capul unei familii primitoare. Dacă s-ar fi oprit la timp, până acum s-ar fi putut întoarce în Londra, ca să-şi caute o soţie potrivită pentru rangul său.

— Paul, zise domnişoara Middleton, într-o şoaptă care se voia a fi neauzită, cu o privire atât de duioasă, încât orice neştiutor ar fi confundat surâsul ei şiret cu zâmbetul unei tinere proaspăt căsătorite, mă bucur că nu m-ai dus la bunica mea, chiar dacă am rămas fără cameristă şi fără haine.

Doamna Hennessy îşi duse mâna în dreptul inimii.

— Şi eu mă bucur la fel de tare, spuse ea. Ce frumos o să fie să găzduim doi porumbei îndrăgostiţi la reşedinţa Hawthorn, nu-i aşa, Harvey?

— Nu rămânem mai mult de două zile, se grăbi Mitford să spună. Tocmai mi-am amintit că o cunoştinţă de-a mea locuieşte destul de aproape de aici – Parleigh, poate îl cunoaşteţi, sir. Mă simt obligat să trec să-l salut. Şi cred că ar fi o ocazie ideală pentru Josephine să meargă la

cumpărături cu dumneavoastră şi fiica dumneavoastră. Sper că nu vă supăraţi dacă vă rog să îi ţineţi mâine companie până mă întorc eu de la Parleigh.

Făcu o plecăciune şi îi zâmbi doamnei Hennessy, evitând să se uite spre Josephine, care-l privea cu reproş.

Nu apucă să se împotrivească însă, căci exact în clipa aceea domnişoara Caroline Hennessy ţâşni pe uşa de la intrare şi coborî treptele în grabă, chiuind, iar Josephine începu şi ea să ţipe de bucurie, doamna Hennessy începu să vorbească despre ale ei, iar domnul Hennessy pufni în hohote de râs.

Ducele rămase o clipă în curte, legănându-se pe călcâie, întrebându-se care viaţă era adevărată şi care era un vis: cea monotonă şi simandicoasă de odinioară ori cea capricioasă din prezent. În orice caz, se trezi dintr-odată râzând copios la unison cu gazda sa; chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee de ce râdea.

*

Încă de prima oară când se văzuse nevoit să oprească trăsura, Sam îi oferise un sfat bun. Să privească drept spre linia orizontului, îi spusese el Susannei, ca să nu bage de seamă felul în care se legăna trăsura.

Sam se purtă foarte frumos cu ea, fiind mult mai înţelegător decât Bart. Susanna încercă din răsputeri să nu deranjeze pe nimeni; bineînţeles că ştia şi ea prea bine că timpul nu era în favoarea lor, nu era nevoie ca Bart să continue să îi reamintească acest lucru. Dacă voiau să ajungă la Jo înainte ca aceasta să fie compromisă pe vecie – dacă nu era deja prea târziu pentru asta orice întârziere avea să îi coste scump.

Dar nu avea cum să se protejeze de stomacul ei sensibil. Ar fi vrut să intre în pământ de ruşine la prima oprire în dimineaţa aceea, pentru că domnul acela chipeş, cu păr castaniu, care se oferise să îi ajute să o găsească pe Jo se uitase îngrijorat spre ea, dorindu-şi să o poată ajuta cu ceva. Ea nici măcar nu se simţise în stare să îi răspundă,

dar se agăţase recunoscătoare de braţul lui după ce acesta ţâşnise din trăsură ca să o ajute să coboare. După care trecuse în goană pe lângă el. Fusese ceva de-a dreptul umilitor.

Iar acum simţi din nou că i se face rău.

— Bart, zise ea cu vocea slăbită, uitându-se la el cu ochii ei mari şi rugători, ducându-şi imediat mâna la gură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Suke, răbufni el, exasperat, după care scoase capul pe geam că să-i strige lui Sam să oprească.

Sam, uriaşul acela, opri de îndată, grăbindu-se să deschidă uşa ca să intre aer curat.

— Haide, micuţă lady, zise el cu blândeţe, apucând-o cu mâinile lui mari de talia subţire ca să o ajute să coboare, înainte ca Sir Thomas să apuce să facă vreo mişcare.

Susanna trase adânc aer în piept, ducându-şi dosul palmelor la obrajii reci şi umezi.

— Doamnă, Deerview Park e la mai puţin de doi kilometri de aici, dacă te ajută cu ceva să ştii, zise Sir Thomas, încercând să o liniştească.

Fata îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mă simt atât de prost, zise ea. Dar, dacă o să reuşim să o prindem din urmă pe sora mea, nimic nu va fi în zadar. Sir, a fost foarte drăguţ din partea ta că te-ai oferit să ne ghidezi.

Privirea ei îl tulbură, dar făcu o plecăciune scurtă în faţa ei. Susanna îşi aminti că unii domni preferau să nu primească laude.

— Sper că n-o să rămâi dezamăgită, zise el. Se prea poate să fi înţeles greşit sau să se fi răzgândit.

— Villiers, zise Bartholomew, coborând şi el din trăsură. Cine crezi că e acest Villiers?

Sir Thomas nu zise nimic.

— Cred că mă simt mai bine, spuse Susanna, uitându-se spre Sam, care se îngrijea de cai.

— Dă-mi voie să te ajut, zise Sir Thomas şi o apucă de talie ca să o ajute să urce în trăsură.

Susanna dădu uitării răul de drum pentru următorii

doi kilometri. Încercă din răsputeri să nu roşească, pentru a nu-i lăsa pe Bart şi pe domnul chipeş din faţa ei să vadă cât era de agitată. Bart ar fi făcut glume pe seama ei.

Şi uită complet atât de starea de rău, cât şi de jenă de îndată ce ajunseră la Deerview Park, unde fură poftiţi într-un salon, în aşteptarea lui Lord Parleigh. Ardea de nerăbdare să o vadă pe Jo. Îi păsa prea puţin de ce făcuse sora ei, de cine era acest domn Villiers şi de motivul pentru care Jo alesese să plece la drum cu el pretinzând că e doamna Villiers. De îndată ce aveau să se reîntâlnească, totul urma să se rezolve de la sine.

Însă, cu toate că Lord Parleigh se arătă bucuros să îşi primească cei trei oaspeţi, nu îi întâmpină cu veşti bune. Nu auzise în viaţa lui de domnul Villiers şi de Jo.

— Îmi pare groaznic de rău, le zise Sir Thomas Burgess, uitându-se neliniştit spre Bart şi apropiindu-se de Susanna ca să îi sărute mâna. S-ar părea că v-am făcut să vă abateţi din drum degeaba.

— Sir, nu e vina dumitale, zise Susanna.

Ştia că îi părea rău, dar nu era vina lui. Încercase să le fie de ajutor.

— Ne-au păcălit, spuse el, luând salonul la pas. Probabil şi-au continuat drumul spre nord. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Villiers, zise Lord Parleigh, frecându-şi bărbia. Villiers. Îmi sună cunoscut. Dar nu cred că l-am invitat la petrecere, mi-aş fi amintit. Burgess, tu i-ai auzit spunând că erau în drum spre casa mea?

— Probabil s-au răzgândit, răspunse Sir Thomas. Chiar vă cer iertare.

Susanna îi zâmbi, cu toate că de-abia mai reuşea să-şi adune gândurile. Oare nu aveau să o prindă niciodată din urmă? Şi cine era bărbatul acesta îngrozitor care fugise cu ea?

— Dar hangiul de la Swan Inn mi-a spus acelaşi lucru, zise Bartholomew încruntat. Şi el mi-a zis că Villiers a plecat spre Lord Parleigh.

Susanna observă cu coada ochiului că Sir Thomas

făcu ochii mari. Se bucura. Asta însemna că nu era el singurul care fusese păcălit.

— Middleton, zise Lord Parleigh mărinimos, în cazul acesta, te invit să mai rămâi câteva zile aici alături de sora dumitale, înainte să vă întoarceţi acasă. Ştiţi, îmi face mereu deosebită plăcere să am musafiri. Am şi acum câţiva oaspeţi. O companie selectă, vă asigur.

Susanna îl urmă pe Bartholomew cu privirea. Ar fi dat orice să se odihnească măcar câteva zile într-o casă adevărată, să se trezească dimineaţa fără teama de a porni din nou la drum.

— Nu putem rămâne aici, Bart, zise ea, simţindu-şi lacrimile în ochi. Trebuie s-o găsim pe sărmana Jo.

— Lady Hedgeton e şi ea aici, zise Lord Parleigh, de parcă nu ar fi fost întrerupt. Sir Crawley Fabian şi domnişoara Fabian – o frumuseţe fără cusur –, domnul Seymour, Lady Dorothy Brough, domnul Porterhouse, doamna Hope şi cele două fiice ale sale...

— Porterhouse? zise Bartholomew sărind ca ars, iar Susanna simţi că o ia cu ameţeală.

— Ce băiat chipeş, replică Lord Parleigh. Îl cunoaşteţi?

Susanna întâlni privirea furioasă a fratelui său.

— E aici? întrebă ea.

— A fost, o corectă Lord Parleigh. A plecat puţin mai devreme, s-a dus să-şi viziteze o mătuşă. Dar se întoarce mâine. Domnişoară, permiteţi-mi să vă conving pe dumneavoastră şi pe fratele dumneavoastră să mă onoraţi cu prezenţa câteva zile.

— Sigur, se grăbi Susanna să spună, uitându-se spre fratele ei. Bine, Bart?

— Poate că mai fi rău să rămânem, zise el încruntat şi îi mulţumi lui Lord Parleigh pentru invitaţie.

Dar unde era Jo? Oare chiar păţise ceva? Oh, Dumnezeule, unde era Jo?

Întâlni privirea curioasă şi serioasă a lui Sir Thomas Burgess şi îi zâmbi cât putu ea de senin.

— Minunat! zise Lord Parleigh, încântat.

*

— Ar fi trebuit să mă prefac că sunt cobză de răcit, zise ducele de Mitford ceva mai târziu în seara aceea, băgându-şi mâinile în cămaşa de noapte împrumutată, ca să primim camere separate. La urma urmei, sunt atât de îndrăgostit de tine, că nu aş vrea nici în ruptul capului să îţi dau răceala mea.

— Dar asta ar fi însemnat să strănuţi, să-ţi sufli în permanenţă nasul, să vorbeşti cu glas răguşit şi să te trezeşti cu nasul şi cu ochii roşii, răspunse ea. Josephine nu umbla prea mult prin dormitorul lor, observă el, pentru că evident cămaşa ei de noapte era cu câţiva centimetri buni prea lungă pentru ea. În plus, continuă ea, suntem căsătoriţi de doar trei zile şi am promis să te iubesc la bine şi la greu, aşa că normal ar fi să îmi doresc să te vindec de răceala asta teribilă, nu?

— Spuneam pur şi simplu ce ar fi trebuit să fac, zise el exasperat.

Se uită pe fereastră în negura nopţii. Doar că ochii lui se fixară pe reflexia ei din fereastră, silueta aceea minionă într-o cămaşă de noapte atât de voluminoasă. Nu mai avea părul ciufulit; una dintre cameriste i-l împletise după ce ieşise de la baie. Îi plăcea mult mai mult când umbla cu pletele în vânt, dar şi aşa aranjată arăta foarte drăguţ. Ochii ei păreau şi mai mari fără claia aceea de păr, şi avea chip de zână.

— Şi ai reuşit să scapi de mine mâine, ca să mergi în căutarea domnului Porterhouse, zise ea. O zări stând în picioare în mijlocul camerei, aproape de picioarele patului. Ştii prea bine că voiam să vin cu tine.

— Iar tu ştii prea bine că nu aveam de gând să te las să faci una ca asta, răspunse el.

— Dar nu eşti nici fratele, nici tatăl meu, zise ea, cu nasul pe sus, sfidătoare.

— Aşa e, spuse el, dar pentru următoarele zile sunt soţul tău, nu-i aşa?

— Ce prostie, zise ea. În plus, cu ce bani să merg eu

la cumpărături?

— O să-mi trimiţi mie nota de plată, bineînţeles.

— Dar nu am nevoie de haine noi, zise ea, ridicând faldurile cămăşii de noapte împrumutate ca să facă un pas spre pat. Iar tata mi-a dat deja o parte din alocaţia pe luna viitoare. Şi Sukey mi-a dat alocaţia ei pe luna asta pentru că mi-a spus că nu are nevoie de ea. Dar va trebui să-ţi dau banii înapoi, bineînţeles. Sir, să ştii c-o să-mi ia un an să-ţi înapoiez banii.

— Dacă vrei să te prefaci că eşti soţia mea, zise el, va trebui să te prefaci până la capăt. Eu voi plăti pentru cumpărăturile tale. Ar fi bătător la ochi dacă nu aş face asta.

— Înţeleg că trebuie să ne mai şi prefacem, zise ea. Dar banii sunt o chestiune reală. Sir, poate că nu ai foarte mulţi bani. Poate că o să ajungi un cerşetor până reuşesc eu să-mi recuperez bijuteriile şi să mă întorc acasă.

Se aşează pe marginea patului, părând neobişnuit de deznădăjduită.

— N-am să ajung un cerşetor, zise el, întorcându-se de la fereastră cu faţa spre ea. Şi ai nevoie de haine noi. Nu vreau ca lumea să spună că nu mă îngrijesc de înfăţişarea soţiei mele.

— Oh, Dumnezeule, zise ea, eşti foarte amabil. Dar, lăsând la o parte chestiunea cumpărăturilor, nu vreau să mergi de unul singur la domnul Porterhouse. Poate o să-ţi facă ceva rău, şi o să trăiesc cu regretul acesta toată viaţa. Ce mă fac dacă te omoară?

El îi zâmbi şi făcu un pas spre ea.

— Atunci, am să mor pentru o cauză nobilă, răspunse el, şi o să rămâi în urma mea să-mi jeleşti moartea şi să le povesteşti nepoţilor tăi despre cavalerul curajos care şi-a dat viaţa încercând să-ţi recupereze bijuteriile.

— Oh, şopti ea, sărind în picioare, împiedicându-se de tivul cămăşii de noapte şi prăbuşindu-se în braţele lui. Nu vreau să mori. Te rog să mă ierţi.

— Nu vrei să mor? întrebă el. Şi vrei să te iert?

Nu purta nimic pe sub cămaşa de noapte. Cămaşa de

noapte părea decentă de la distanţă. Dar dacă ar fi fost să pui mâna pe ea... de fapt, pe tânăra aceea gingaşă care o purta, mintea şi trupul izbucneau în zvâcniri indecente.

Ducele de Mitford zâmbi prosteşte şi fără niciun motiv anume, poate doar pentru că singura variantă ar fi fost să o roage să se dezlipească de el sau să se dezlipească el de ea, iar ambele posibilităţi păreau nepoliticoase sau ar fi părut nepoliticoase dacă s-ar fi gândit la ele pe îndelete.

— Nu vreau să păţeşti ceva, zise ea, apucându-l de umeri. Nu din cauza mea. Şi nu pentru bijuteriile mele. Sunt doar bijuterii vechi, la urma urmei. Pot să le dau uitării. O să învăţ să trăiesc fără ele. Nu vreau să ţi se întâmple ceva din cauza mea.

— N-am să păţesc nimic, îi răspunse el. Palmele lui se odihneau pe talia ei, dar degetele mari, neavând unde altundeva să poposească, o împungeau uşor sub sâni. Iar el simţi, inevitabil, că începea să îi clocotească sângele în vene. Şi se simţi cumva obligat să îşi coboare uşor privirea şi să îşi plimbe buzele pe gâtul ei. Doamnă, te asigur că sunt perfect capabil să-mi port singur de grijă.

În clipa aceea, simţi că mâna îi coborî fără voia lui pe spatele ei, sub talie, ca să o aducă mai aproape de el.

— Promiţi? zise ea, trecându-şi degetele prin părul lui. Se uită adânc în ochii lui, cu ochii ei mari şi tulburaţi. Promite-mi că n-o să păţeşti nimic. Promite-mi că ai să uiţi de bijuteriile mele şi de domnul Porterhouse.

Ducele de Mitford uită – din nou – că era însuşi ducele de Mitford. Uită complet de educaţia strictă pe care o primise, de anii de studiu şi disciplină care îl făcuseră să devină atât de autodisciplinat şi de responsabil. Uită că singura sa interacţiune amoroasă cu sexul opus se reducea la o relaţie cu o văduvă respectabilă şi că nu interacţionase în vreun fel cu domnişoare necăsătorite.

Uită că simplul gând de a fi singur într-o cameră cu o tânără l-ar fi făcut să îşi iasă din minţi cu o săptămână în urmă. Cu doar o săptămână în urmă, abia dacă şi-ar fi putut imagina să strângă un trup de femeie atât de aproape la pieptul său, singurele bariere dintre ei doi fiind cămăşile de

noapte.

Uită de tot, mai puţin acel instinct masculin înnăscut de a răvăşi un trup de femeie înmiresmat şi doritor. Îşi apropie capul de al lui Josephine Middleton şi o sărută.

Era la fel de delicioasă precum arăta şi se simţea. O savură uşor cu buzele, descoperind că setea lui pentru ea nu mai putea fi satisfăcută de buzele sale, aşa că o dezmierdă cu limba.

Era atât de caldă şi de umedă. Simţi vinul dulceag pe care îl băuse la cină. O simţi atât de înfierbântată şi de doritoare în braţele sale. Şi atât de micuţă. Iar el se simţi mare, masculin şi protector.

Îşi simţi sângele zvâcnindu-i în tâmple în timp ce se gândea la patul mare şi moale din spatele ei.

Căldura ei, felul acela minunat în care îşi arcui spatele ca să-i primească sărutul îi dădu de înţeles că şi ea era la fel de doritoare. Şi de deschisă. Şi de disponibilă. La urma urmei, era mireasa lui.

Nu-i aşa că era mireasa lui? Dumnezeule!

Din fericire, sau din nefericire, depinde dacă erai de partea celor cuviincioase sau a iubirii carnale, Mitford simţi că gândurile îi erau invadate şi de altceva decât de dorinţă. Undeva acolo, într-un colţişor nu foarte activ al minţii sale, se ascundeau moralitatea şi inteligenţa. Şi vinovăţia, ruşinea şi îndoiala. Şi adevărul.

Oh, Dumnezeule, cum de ajunsese aici? Oare chiar era posibil ca ducele de Mitford de odinioară, atât de anost şi de respectabil, să fie singur într-o cameră cu o tânără, strângând-o la pieptul lui, trecându-şi degetele prin părul ei, sărutând-o pătimaş? În timp ce erau amândoi îmbrăcaţi în straie de noapte? Era oare posibil aşa ceva?

Da. Chiar asta se întâmpla.

Ce Dumnezeului să îi mai spună odată ce avea să o împingă din braţele lui, cum ar fi trebuit să facă de la bun început? Nu reuşi să găsească un răspuns, aşa că prelungi îmbrăţişarea.

— Nu avem de ce să facem asta, zise el în cele din urmă. Membrii familiei Hennessy nu sunt aici cu noi ca să-i

convingem de iubirea noastră necondiţionată. Mi-e teamă că ne-am făcut un obicei din a trăi în minciuna asta.

— Oh, da, zise ea, cu glas pierdut, împreunându-şi palmele. Sir, te rog să mă ierţi! M-am speriat foarte tare la gândul că ai putea păţi ceva din cauza mea. Dacă nu aş fi fost atât de prostuţă să cred că domnul Porterhouse e un om bun, lăsându-mă păcălită de cuvintele lui duioase, de privirea serioasă şi sinceră, nu aş fi plecat de acasă cu el şi nu ar fi avut niciodată ocazia de a-mi fura bijuteriile. Totodată, dacă aş fi rămas, aş fi fost obligată să mă întâlnesc cu ducele de Mitford şi să îi accept cererea în căsătorie, pentru că nu aş fi avut cum să-l refuz ştiind prea bine că i-aş fi dezamăgit pe tata şi pe bunicul dacă aş fi făcut-o. Totuşi, probabil că acum sunt şi mai dezamăgiţi de mine pentru că am dispărut de pe faţa pământului, lăsând în urma mea doar un bilet în care le-am spus că m-am dus în vizită la mătuşa Winifred, nu-i aşa?

Era roşie în obraji şi vorbea cu glas speriat.

Ducele de Mitford îşi duse mâinile la spate şi începu să se legene pe călcâie.

— E târziu, trebuie să mergem la culcare, zise el, dar îşi regretă imediat cuvintele. O să dorm pe jos.

— Oh, spuse ea, dar nu e nevoie să faci asta. Serios. Este un pat atât de mare. Şi, dacă e să doarmă cineva pe jos, insist să fiu eu aceea. Măcar atât pot face şi eu ca să-ţi mulţumesc pentru bunătatea de care ai dat dovadă.

Ducele de Mitford avu parte de un somn ceva mai odihnitor, poate pentru că de data aceasta dormi pe covor sau poate pentru că trupul său începuse să se obişnuiască de-acum cu condiţiile vitrege.

Oricum, ar fi preferat de o mie de ori să doarmă pe un pat de cuie decât în patul acela mare în care se odihnea o tânără a cărei prezenţă prea aproape de el ar fi stârnit în adâncul lui lucruri prea tulburătoare şi deloc familiare.

capitolul 10

Croitoreasa din sat nu avea şiruri întregi de rochii elegante din care să alegi. De fapt, nu avea nici măcar un şir de rochii elegante şi, de altfel, nimic elegant. Josephine îşi cumpără o rochie simplă de lână de zi cu zi şi o şi mai simplă rochie de seară din mătase, cu toate că ambele rochii trebuiau scurtate destul de mult înainte să le poată purta.

Însă tocmai simplitatea veşmintelor acelora, pentru care doamna Hennessy îşi ceru scuze în repetate rânduri, o făcu pe Josephine să se simtă mai bine. I-ar fi părut rău să îi trimită domnului Villiers nota de plata pentru mai multe rochii frumoase.

Dar cumpărăturile nu se opriră acolo, bineînţeles. Doamna Hennessy începu să scotocească încântată printre desuuri şi cămăşi de noapte, în timp ce Caroline se uită la panglici, dantele şi evantaie. Josephine se duse la fereastră.

Probabil că el ajunsese deja la Lord Parleigh. Probabil era deja faţă-n faţă cu domnul Porterhouse, cerându-i să-i dea bijuteriile. Probabil că deja îl luase la bătaie cu pumnii lui puternici. Chiar în clipa aceasta. Chiar atunci.

Dar dacă domnul Porterhouse nu avea să se lase doborât la fel de uşor ca la han? Domnul Villiers avusese atunci avantajul atacului-surpriză şi îl ajutase şi ea puţin când azvârlise cu carafa de apă spre atacatorul ei. Cu toate că, mai mult ca sigur, domnul Villiers s-ar fi descurcat la fel de bine şi fără ajutorul ei.

Însă de data aceasta avea să fie la fel? Ce s-ar întâmpla dacă domnul Porterhouse i-ar ţine piept? I-ar putea sparge nasul. L-ar putea omorî. Chiar pe loc. Chiar în clipa aceea, domnul Villiers ar putea să zacă mort acasă la Lord Parleigh în salon sau în grădină. Şi toate acestea din cauza bijuteriilor ei. Şi, mai rău, din cauză că fugise ca o proastă cu domnul Porterhouse, când alternativă ar fi fost să stea de vorbă cu tatăl ei.

Bineînţeles, avea şi el vina lui. Rămăsese şocată de felul în care reuşise să întoarcă situaţia astfel încât să se ducă de unul singur la Deerview Park ca să-i apere onoare

şi să-i recupereze bijuteriile. Era de-a dreptul şocată.

Dar, chiar şi aşa, nu merita să moară. Şi ea ar trăi toată viaţa cu sentimentul acela de vinovăţie dacă el avea să păţească ceva.

— Draga mea, ce părere ai despre cămaşa asta de noapte din mătase? o întrebă doamna Hennessy. Este atât de plăcută la atingere. Crezi că domnului Villiers i-ar plăcea?

Caroline se îmbujoră şi îşi îndreptă atenţia spre panglici.

— Oh, zise Josephine, jenată. Da, dar aproape că a venit iarna. Cred că ar fi mai bine să o cumpăr pe cea din flanel.

— Ţi-e teamă să nu ţi se facă frig noaptea? întrebă doamna Hennessy, schimbând priviri atotştiutoare cu croitoreasa.

Nu. Nu, nu-i era deloc teamă de frig. Se simţise ca şi cum cineva aprinsese o flacără arzătoare în sufletul ei noaptea trecută când se speriase atât de tare la gândul că domnul Villiers ar putea păţi ceva rău, încât se aruncase în braţele lui, obligându-l să o sărute. După care îşi pierduse cu totul capul, dând dovadă de un comportament atât de indecent, încât bunicul i-ar fi putut ţine morală o lună întreagă fără să se oprească nici măcar ca să-şi tragă răsuflarea.

Nimeni nu îi spusese vreodată că unii bărbaţi sărutau în felul acela. Sau că unele femei puteau să sărute şi ele la fel. Domnul Villiers avea probabil multă experienţă. Dar probabil că o credea deja o mare uşuratică pentru că îi permisese să o sărute astfel. Îşi deschisese buzele fără să se simtă deloc forţată.

Oh, Dumnezeule! Ce naiba era în capul ei? Acum mai puţin de o săptămână, era acasă cu tatăl ei, cu bunicul, cu Bart şi cu fetele, în aşteptarea ducelui de Mitford, care venea să o ceară în căsătorie. Era vina lui, ce bărbat îngrozitor! De ce nu se putea mulţumi cu toate femeile din viaţa sa, de ce se încăpăţânase să se căsătorească fix cu ea? Îl ura din tot sufletul. Acum mai mult ca niciodată.

Oare încă o aştepta? Oare tatăl ei reuşise să inventeze o poveste convingătoare şi îl rugase să îşi aştepte în continuare mireasa? Oh, mai mult ca sigur că nu era posibil aşa ceva. Mai mult ca sigur nu trecuse prin toată povestea asta degeaba.

Dintr-odată, ceva îi atrase atenţia. Se uita în gol pe fereastră când observă ceva cu coada ochiului şi făcu ochii mari. Ţâşni din magazin chiar în timp ce doamna Hennessy venea spre ea, să îi arate o pereche de dresuri de mătase.

— Opreşte-te, ticălosule! porunci ea, gonind pe stradă spre domnul acela înalt şi chipeş.

El se întoarse destul de surprins şi ridică din sprâncene când o văzu, după care făcu o plecăciune elegantă în faţa ei.

— Domnişoară Middleton, zise domnul Porterhouse cu zâmbetul lui cuceritor. Ce coincidenţă plăcută!

— Plăcută zici? răspunse ea, proptindu-şi mâinile în şolduri. Ce ai făcut cu bijuteriile mele?

El ridică din nou din sprâncene, privind-o nedumerit.

— Bijuteriile tale? spuse el.

— Da, bijuteriile mele, repetă ea. Sir, unde sunt bijuteriile mele?

— Domnişoară, zise el, întâmpinându-i privirea indignată cu un zâmbet cald, cred că glumeşti. De unde să ştiu eu unde ţi-ai lăsat bijuteriile? Le-ai pierdut cumva? Aruncă o privire în spatele ei şi clătină uşor din cap. Da, aşa este, domnişoară Middleton. Stai prin apropiere?

Josephine întoarse privirea şi le zări în spatele ei pe doamna Hennessy cea zâmbitoare şi pe Caroline cea îmbujorată. Ce altceva ar fi putut să facă decât să le zâmbească şi să le facă cunoştinţă?

— Sir, se pare că nu ai aflat vestea cea mare, zise doamna Hennessy după ce se încheiară toate explicaţiile, prezentările şi plecăciunile. Josephine rămase o clipă cu ochii închişi. Probabil s-a întâmplat după ce ai plecat de la rudele tale, familia Winthrop. Draga noastră Jo s-a căsătorit cu domnul Villiers, şi sunt chiar acum în luna de miere.

Domnul Porterhouse ridică imediat din sprâncene,

după care se apropie să îi sărute mâna lui Josephine.

— Luna de miere? întrebă el. Să înţeleg că sunteţi proaspăt căsătorită, domnişoară Midd... doamnă Villiers?

— Da, ne-am căsătorit acum patru zile, zise ea, uitându-se sfidătoare în ochii lui, unde zări o sclipire de amuzament.

— Acum patru zile, repetă el, fără să îi lase mâna. Ah, ce bărbat norocos! Ştiţi, doamnă Hennessy, pe mine m-a refuzat domnişoara Josephine.

Doamna Hennessy începu să râdă, iar Caroline se îmbujoră şi mai puternic.

— Sper să ne revedem în curând, zise domnul Porterhouse, dându-i în sfârşit drumul la mână, după care făcu o plecăciune adâncă în faţa celor trei doamne. Eu am să rămân câteva zile la Lord Parleigh. Sunt nerăbdător să-mi cunosc adversarul şi să descopăr cu ce e el mai bun decât mine.

Îi aruncă un surâs răutăcios, iar Josephine rămase neajutorată în urma lui, privindu-l cum îşi vede în continuare liniştit de drum.

Singura consolare în povestea aceea frustrantă era că acum îşi putea scoate din minte imaginea domnului Villiers zăcând mort undeva în locuinţa lui Parleigh.

Da, şi o mai consola un gând. Că urma să aibă satisfacţia de a-l informa pe domnul Villiers – acel domn atât de amabil şi de tiran – că ea vorbise prima cu domnul Porterhouse. Nu că reuşise să îl oprească din drum, bineînţeles. Dar dacă doamna Hennessy şi Caroline nu ar fi ieşit după ea din magazin, chiar l-ar fi pus la punct. Până l-ar fi văzut tremurând în faţa ei.

Oh, ce ticălos chipeş şi viclean!

— Ce tânăr drăguţ şi fermecător, zise doamna Hennessy.

— Chiar te-a cerut în căsătorie şi l-ai refuzat, Jo? o întrebă Caroline. Cum ai putut face una ca asta? Eu cred că aş muri dacă m-ar cere de soţie.

*

Tom Burgess se uită la el de parcă ar fi văzut o fantomă şi de parcă l-ar fi împuşcat cineva direct în cap, îşi zise ducele de Mitford. E adevărat, şi el fu surprins să îl găsească pe Tom acasă la Lord Parleigh, când îl credea în drum spre Londra.

De fapt, Tom îi spusese că i se stricase trăsura.

Salonul primitor de la Deerview Park nu era tocmai ticsit cu oaspeţi, observă ducele după ce majordomul îl pofti se între. Dar nu era nici gol. Îl zări pe Tom, pe o doamnă subţirică cu păr închis la culoare, un tânăr blond şi o domnişoară de o frumuseţe încântătoare, cu părul auriu. Bărbatul cu o înfăţişare impunătoare care se ridică şi se grăbi să îl întâmpine de îndată ce intră în cameră era mai mult ca sigur însuşi Lord Parleigh.

— Ah, zise acesta, strângându-i mâna, mă bucur de cunoştinţă. Tu trebuie să fii...?

Majordomul nu îi anunţase venirea.

— Mitford! strigă Sir Thomas Burgess, sărind în picioare şi traversând camera în grabă, de parcă tocmai ar fi descoperit că prietenul pe care îl crezuse mort era, de fapt, în viaţă. Cât mă bucur să te văd! Ce cauţi aici?

Ducele îl privi încruntat. La naiba! Nu mai avea nicio şansă să treacă neobservat. Oare Tom uitase deja că ar fi trebuit să se poarte ca şi cum nu l-ar fi cunoscut?

— Ah, da, Mitford, zise Lord Parleigh, zâmbindu-i larg, cu o privire uşor nedumerită. Ne-am cunoscut la întrecerea de cai, nu-i aşa? Mă bucur că ai acceptat invitaţia mea, prietene. Cât stai, o săptămână, două? Minunat, minunat!

— *Ducele* de Mitford, adăugă Sir Thomas, uitându-se spre duce cu o privire menită să îi transmită un mesaj secret, dar complet indescifrabil.

— Ah, ducele, zise Lord Parleigh, bătându-l pe umăr şi întorcându-se spre ceilalţi oaspeţi. Minunat, prietene! Vino, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Lady Dorothy Brough, cu domnişoara Susanna Middleton şi cu fratele acesteia, domnul Bartholomew Middleton.

Lady Dorothy făcu o amplă plecăciune, aruncându-i

genul acela de privire îmbietoare cu care Mitford era deja obişnuit din partea domnişoarelor necăsătorite de orice vârstă. Frumuseţea blondă şi fratele ei rămaseră nemişcaţi, neştiind cum să reacţioneze.

Iar Mitford simţi că îi întâmpină cu aceeaşi privire împietrită. Oh, Dumnezeule mare!

— Excelenţă, zise în cele din urmă fata cu părul blond, făcând o plecăciune jenată.

Fratele ei păru să îşi găsească şi el glasul.

— Tu eşti Mitford? întrebă el prosteşte. Cum de nu eşti la Rutland Park?

Ducele îi salută cu o scurtă mişcare din cap. Şi reveni la vechiul sine ca şi cum ar fi fost un rol pe care îl cam uitase.

— De acolo vin, mormăi el. Am... am vorbit cu bunicul vostru. Mi-a spus că tatăl vostru şi domnişoara Middleton nu erau acasă. Aşa că am stabilit să mă întorc cu altă ocazie.

Sora lui Josephine se uită la el cu ochii mari şi albaştri, palidă în obraji.

— Ce a mai zis bunicul? întrebă ea.

Mitford făcu o nouă plecăciune.

— Mi-a explicat că mătuşa voastră nu se simte bine şi că tatăl şi sora voastră s-au dus să se îngrijească de ea.

Privi fascinat cum atât fratele, cât şi sora lui se agăţară de minciuna perfectă pe care le-o oferise el, confirmându-i cu multă convingere că mătuşa lor era pe patul de moarte. Fata îl privi cu nişte ochi atât de mari, că păreau gata să îi iasă din orbite.

— Să înţeleg că vă cunoaşteţi? întrebă Lord Parleigh, frecându-şi mâinile mulţumit. Minunat, minunat!

Oh, Dumnezeule, îşi zise Mitford, luând loc, la invitaţia gazdei sale, ca să participe la discuţia plăcută şi fără substanţă dintre ceilalţi oaspeţi. Ce situaţie! Toţi cei prezenţi îl ştiau acum drept ducele de Mitford, în timp ce familia care locuia la doar câţiva kilometri distanţă îl ştia drept domnul Villiers; fratele şi sora domnişoarei Middleton porniseră disperaţi în căutarea ei, fără să ştie că aceasta se

afla la doar o mică depărtare de ei şi, fără îndoială, neavând habar că îşi asumase identitatea de doamna Villiers; Tom stătea încruntat, uitându-se când la el, când la fraţii Middleton, părând gata să îl dea de gol; iar Porterhouse nu era de găsit.

Şi, bineînţeles, fraţii Middleton îl cunoşteau foarte bine pe Porterhouse. Dar oare ştiau că el o ajutase pe sora lor să fugă de acasă? Oare ştiau despre bijuteriile pierdute?

Şi ce s-ar fi ales de el dacă şi tatăl lor şi-ar fi făcut brusc apariţia, cu o secure în fiecare mână?

Şi dacă ar fi apărut şi bunicul de nicăieri?

Lady Dorothy nu îl scăpă din ochi, fluturându-şi genele asemenea tuturor celorlalte femei care îi ieşeau în cale. Se întrebă curios dacă s-ar fi sinchisit să o mai facă dacă s-ar fi prezentat drept domnul Paul Villiers.

— Jo este foarte apropiată de mătuşa noastră, zise Susanna Middleton, privindu-l cu ochii ei albaştri, iar obrajii ei palizi prinseră brusc culoare. Este foarte sufletistă.

— Şi cuviincioasă, adăugă Bartholomew Middleton, dar avu decenţa de a arăta de parcă bar fi strâns lavaliera de gât.

Lui Mitford îi veni brusc în minte imaginea domnişoarei Josephine Middleton în braţele sale, noaptea trecută.

Oh, Dumnezeule!

— Dă-mi voie să te conduc, zise Lord Parleigh, când Mitford se ridică, gata de plecare. Le explicase deja că se cazase la Swan Inn şi că, dintr-un motiv sau altul, prefera să rămână acolo decât să vină la Deerview Park. O ciudăţenie de duce, mai mult ca sigur. Cel puţin, asta le spusese Tom.

— Hai să te conduc până la grajduri, zise Tom Burgess, sărind în picioare.

— Porterhouse? zise Lord Parleigh în timp ce coborau treptele de la intrare. Da, a venit şi el aici. Momentan e plecat în vizită la o mătuşă, dar o să se întoarcă mai târziu. Ce băiat chipeş! Toate femeile sunt înnebunite după el, ce băiat norocos! Îl cunoşti, Mitford? E un tânăr popular. Şi

fraţii Middleton îl cunosc. Te mai aşteptăm pe la noi. Vino la balul de poimâine! Domnişoarele o să fie încântate să se lupte pentru un duce, zise el, râzând copios.

Mitford făcu o plecăciune.

— Cu siguranţă am să mă întorc, spuse el. Doar că îmi pare rău să îţi spun, Parleigh, că nu intenţionez să mai rămân încă două zile.

— Paul, îi şopti Sir Thomas după ce se îndepărtară de gazda lor, ai înnebunit? De-abia am reuşit să îi opresc pe fraţii Middleton să afle că tu eşti acel Villiers care a fugit în lume cu sora lor. Apropo, unde ţi-ai lăsat miresica? Şi de ce nu eşti deja în drum spre Gretna?

— Pentru că nu mai merg în Gretna, răspunse ducele. Oh, Dumnezeule, ce încurcătură! Şi cum se face că fratele şi sora ei au ajuns tocmai aici?

— Eu i-am adus aici, răspunse Sir Thomas, exasperat, încercând să-i împiedic să te prindă din urmă. Unde ai lăsat-o pe fată, Paul?

Mitford îşi frecă bărbia.

— La reşedinţa Hawthorn, la câţiva kilometri de aici, răspunse el. A rămas acasă la prietenii ei, familia Hennessy. Oh, Dumnezeule, ce naiba mă fac? Ar fi trebuit să-l iau deoparte de fratele ei imediat ce s-a prezentat. Şi ar fi trebuit să-i explic întreaga situaţie.

— Adică vrei să te trezeşti cu nasul spart, cu ochii umflaţi şi cu oasele rupte? îl întrebă prietenul său, nedumerit. După ce ai fugit cu sora lui, petrecând ziua în trăsură, iar noaptea călărind-o pe ea în pat? Şi acum vrei să-i explici fratelui ei situaţia? Prietene, e timpul să revii la realitate şi să înveţi să-ţi păzeşti spatele.

— Călărind-o. Cei doi se opriră la câţiva paşi de grajduri, iar ducele de Mitford îşi duse mâinile la spate, începând să se legene pe călcâie. Oh, dar vezi tu, Tom, nu am făcut deloc asta. Pur şi simplu, încerc să o ajut să-şi recapete bijuteriile. Dacă nu m-aş fi oferit s-o ajut, ar fi fost în stare să o ia singură la goană.

— Bijuteriile, zise Sir Thomas uitându-se complet pierdut la el.

— Porterhouse i le-a furat, zise ducele.

— Porterhouse, repetă prietenul său încruntat. Da, de-abia după ce au auzit că a venit şi el în vizită la Lord Parleigh domnişoara Middleton şi fratele ei au hotărât să rămână şi ei. De ce simt că încă ai multe să-mi spui?

— Dumnezeule, zise Mitford. Tom, privesc în faţa mea ori în urma mea? Nici măcar nu-mi mai dau seama. Este cea mai nepotrivită femeie pe care am avut vreodată nenorocul să o cunosc. Urma să o cer în căsătorie.

Sir Thomas Burgess se uită lung la el.

— Urma? întrebă el. Vrei să spui că îţi imaginezi că există vreo cale de a evita acest lucru?

— Dumnezeule, zise Mitford. Nu. Îşi duse mâinile la cap, disperat. Tom, nu ştiu cum aş putea să o învăţ să fie o ducesă adecvată. Nu are nici cea mai mică idee despre ce înseamnă o purtare cuviincioasă.

Sir Thomas începu să zâmbească larg.

— În mod ciudat, zise el, cu toate că nu am înţeles absolut nimic din tot ce s-a întâmplat aici în ultimul ceas, încep să văd o urmă de speranţă în tine, Paul, prietene. Şi exact la timp. Ai de gând să te întorci, aşa-i?

— Mâine, răspunse ducele. Vreau să dau de Porterhouse – asta dacă nu a aflat deja despre comitetul de primire şi a dat bir cu fugiţii.

— Atunci, ne vedem mâine, spuse prietenul său. Dar, ascultă la mine, Paul! Sper să existe o explicaţie pentru situaţia asta. Nu te-aş fi crezut niciodată în stare de aşa ceva. Cu toate că povestea asta e şi îngrijorătoare. N-o cunosc pe micuţa lady, dar sora ei este cât se poate de îngrijorată.

— Oh, Dumnezeule, zise ducele de Mitford, nu am nevoie de predici acum, Tom. Dacă aş şti cum să ieşim cu toţii teferi şi nevătămaţi din povestea asta, aşa aş face. Dar nu pot s-o părăsesc pe făptura aia fără minte. O cred în stare să încerce să îi ţină singură piept lui Porterhouse şi să piară de mâna lui. Şi ce s-ar alege atunci de sora ei? Şi, oricum, ce te interesează pe tine ce se alege de fata aceea? Am crezut că te interesează doar un anumit gen de

femei.

— Mitford, crede-mă, zise Sir Thomas, dacă e vorba despre o femeie cu păr auriu, ochi mari şi albaştri şi o inimă curată, se schimbă situaţia. Poate c-o să ajungem cumnaţi, prietene.

Nu avea rost să-şi bată capul cu asta, îşi zise ducele de Mitford, grăbindu-se spre grajduri. Nu când părea tot mai puţin probabil să scape întreg în următoarele zile. Porterhouse şi bărbaţii din familia Middleton aveau să se întreacă pentru a hotărî cine să îl ia primul la pumni.

Şi, înainte ca ei toţi să-l prindă din urmă, avea să petreacă o nouă noapte acasă la familia Hennessy.

Pe podea. Cu Josephine Middleton în pat. A cincea lor noapte împreună.

Gândul acela îi trimise fiori reci pe şira spinării. Sau poate nu chiar atât de reci.

*

— Paul. Josephine scoase capul pe fereastra trăsurii de îndată ce intrară pe porţile înalte, traversând poteca lungă care ducea spre reşedinţa Hawthorn. Nu băgă de seamă zâmbetul amuzat al doamnei Hennessy şi privirea oarecum invidioasă a lui Caroline. Îl zări pe Paul în curte cu domnul Hennessy. Paul.

Se abţinu cu greu până ce vizitiul coborî treptele, dar apoi sări imediat din trăsură, pornind în goană spre el, cu nerăbdarea citindu-i-se pe chip. Nu i se păru deloc ciudat că ducele îşi deschise braţele să o întâmpine şi deloc indecent când ea se aruncă în braţele lui, întinzându-şi gâtul să îl sărute. La drept vorbind, ea nu ţinuse niciodată prea mult la etichetă.

— Paul, se grăbi ea să spună, agăţându-se de gâtul lui. N-ai să ghiceşti niciodată ce s-a întâmplat.

— Chiar aşa? zise el, strângând-o uşor de talie. Ţi-ai terminat cumpărăturile?

Domnul Hennessy începu să râdă copios.

— Livy, îi zise el soţiei sale, care de-abia atunci cobora

din trăsură, tu nu vii să mă întâmpini la fel de drăgăstos?

— Oh, Harvey! spuse ea, râzând şi uitându-se la tinerii însurăţei cu drag. Ce prostii spui şi tu!

— Ne-am întâlnit cu domnul Porterhouse în Ammanford, zise Josephine, ţinându-se de gulerul hainei lui. A fost tare politicos şi fermecător şi mi-a zis că nu ştie nimic despre acele bijuterii.

— Un tânăr foarte galant, zise doamna Hennessy. S-a dus să petreacă vreo câteva zile la Lord Parleigh, Harvey. Probabil că ai să-l cunoşti la bal. Ai trimis vorbă la Park?

— Nu, Livy, răspunse el, până la urmă am hotărât să merg singur călare până acolo, dacă tot mi-am terminat treburile pe dimineaţa asta. Dar am să-i spun că avem musafiri, şi sunt sigur că Parleigh o să-i invite şi pe ei.

— Oh, Jo, zise Caroline, bătând bucuroasă din palme, înseamnă că ai să vii cu noi la balul de la Deerview Park. Balurile organizate de Lord Parleigh sunt întotdeauna extraordinare, să ştii. Are întotdeauna o mulţime de oaspeţi. Tată, domnul Porterhouse trebuie să fie cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Tatăl ei începu să râdă şi o luă pe după umeri.

— Cred că prezenţa noastră aici este în plus, zise el. Hai, puişor, vino să-mi arăţi ce ţi-ai cumpărat şi să-mi spui la ce note de plată ar trebui să mă aştept.

— Oh, da, zise ducele de Mitford, dezlipindu-se de Josephine.

— Oh, să mă scuzaţi, spuse Josephine, lăsându-şi braţele pe lângă corp.

Dar familia Hennessy părea hotărâtă să îi lase în pace.

— Hai să mergem să vorbim, zise Mitford, oferindu-i braţul şi îndreptându-se spre pajiştea amplă. Ţi-a zis ceva Porterhouse, te-a jignit cumva?

— Nenorocitul ăla! răbufni Jo. De îndată ce i-am zis să-mi dea bijuteriile înapoi, s-a uitat nedumerit şi preocupat la mine. Iar când doamna Hennessy şi Caroline au ieşit din magazin, s-a arătat la fel de amabil şi de fermecător ca pe vremea când era în vizită la familia Winthrop –

Dumnezeule, adică săptămâna trecută? Nici nu mă mir că l-am considerat un bărbat respectabil. Dar ce crezi că are de gând să facă, sir? Oare o să dea din nou bir cu fugiţii, acum că ştie că suntem pe urmele lui?

Mitford oftă resemnat.

— Nu ştiu ce să spun, zise el. În locul lui, eu aş rămâne acolo şi aş continua să pretind că nu ştiu nimic despre bijuteriile tale. Dacă ar fugi acum, ar fi ca şi cum şi-ar recunoaşte vinovăţia. Şi nu avem nicio dovadă că el ţi-a furat bijuteriile.

— Dar sunt sigură că sunt la el, spuse ea, oprindu-se cu faţa spre el. Ştiu sigur că am ascuns cutia cu bijuterii în bagaj, la fel cum ştiu că a dispărut peste noapte. Cine altcineva ar fi putut să le ia?

— Tu ştii asta, zise el, iar eu te cred. Dar, la urma urmei, nu avem nicio dovadă.

— Ei bine, răspunse ea îmbufnată, am să merg chiar acum la Deerview Park ca să îl pun la punct pe domnul Porterhouse. Şi am să le spun tuturor oaspeţilor ce mi-a făcut. Ca să-l fac de ruşine.

— Ba n-ai să faci nimic, încercă Mitford să o calmeze. Nu se cuvine ca o tânără să plece călare la drum, neînsoţită. Iar eu nu am de gând să vin cu tine. Nu când fratele şi sora ta sunt acolo.

Josephine se uită la el cu gura căscată, fără să-şi găsească cuvintele.

— Se pare că sunt de ceva timp pe urmele tale, zise Mitford, ducându-şi mâinile la spate şi legănându-se uşor pe călcâie. Un prieten de-al meu a încercat să mă ajute, crezând că îi trimite în direcţie opusă. Aşa că i-a condus spre Deerview Park, iar ei au hotărât să rămână peste noapte după ce au auzit că Porterhouse se numără şi el printre oaspeţi.

— Oh, Dumnezeule, zise Josephine tulburată. Bart şi Sukey?

— Am înţeles de la ei că sunt şi pe urmele domnului Paul Villiers, continuă Mitford. Nu am avut încotro decât să-mi asum o altă identitate şi să pretind că m-am cazat la un

han, nu aici. Aşa că, vezi tu, nu te pot însoţi acasă la Lord Parleigh fără ca toţi să-şi dea seama că e ceva ciudat la mijloc.

— Bart şi Sukey, zise Josephine. Bart e la fel de priceput la a-mi ţine morală ca bunicul, atunci când îi dau o scuză bună să se poarte ca fratele meu mai mare. Iar Sukey se mâhneşte la fel ca tata de fiecare dată când consideră că am făcut ceva necuviincios. Oh, Dumnezeule, ce rămâne de făcut acum?

— Ar fi trebuit să îl iau deoparte pe fratele tău şi să îi explic întreaga situaţie, răspunse ducele de Mitford. Şi am fi scăpat de scandalul acesta teribil care te ameninţă.

— Ai înnebunit? spuse ea, uitându-se la el de parcă nu-i venea să creadă că tocmai zisese una ca asta. Bart e în stare să mă omoare. Şi să te omoare şi pe tine, iar tu nu meriţi asta. Trebuie să avem grijă să nu ne găsească. Asta e clar.

— În plus, zise el oftând, cum am putea să mărturisim acum adevărul după ce am acceptat ospitalitatea familiei Hennessy. Un astfel de scandal ţi-ar distruge reputaţia pentru totdeauna.

— Nu mai contează, spuse Josephine, pentru că, dacă Bart dă de mine, o să mă oblige să mă întorc acasă şi n-am să-mi recapăt niciodată bijuteriile.

Ducele de Mitford se scărpină în cap şi începu să se legene uşor pe călcâie.

— Mâine trebuie neapărat să dau de urma lui Porterhouse şi să îl oblig să-ţi restituie bijuteriile, zise el. După care, domnişoară Middleton, am să te duc de îndată acasă.

Ea dădu să protesteze.

— Nu are niciun rost să încerci să te împotriveşti, zise el. Ştii prea bine că nu poţi merge acasă la Lord Parleigh, căci vei da nas în nas cu fratele şi cu sora ta.

Josephine nu mai spuse nimic. Ducele de Mitford se încruntă, uitându-se fix în ochii ei.

— Am o idee, zise el.

Ea se lumină imediat la faţă.

— Ce?

— Trebuie să te las aici, zise el gânditor. O să spun că s-a îmbolnăvit cineva. Sau că sora mea urmează să nască. Mă gândesc eu la ceva. Ceva suficient de convingător pentru familia Hennessy. Odată plecat, am să-ţi recuperez bijuteriile, am să i le trimit fratelui tău şi am să plec de tot. După care tu va trebui să primeşti cumva de veste că fratele şi sora ta sunt la Deerview Park şi vei merge să te întâlneşti cu ei. Va trebui să îi convingi cumva să nu sufle nicio vorbă despre noi. Şi tot calvarul acesta va lua sfârşit.

— Dar normal ar fi să merg cu tine dacă eşti chemat de urgenţă acasă, spuse ea. Suntem proaspăt căsătoriţi şi până peste cap de îndrăgostiţi.

— Dar nu aş risca niciodată să te iau cu mine în brişcă într-o cursă infernală spre Londra, zise el. Mâine-dimineaţă am să primesc o scrisoare din partea cumnatului meu.

— Dar trebuie să vin cu tine, aşa se cade, spuse Josephine. Este vorba despre cumnata mea, şi nu mi-e teamă de o brişcă care goneşte spre Londra. Mă rog, nu când mâni tu caii.

Ducele de Mitford începu să se legene din nou pe călcâie.

— Doamnă, zise el, chiar trebuie să-ţi reamintesc că nu suntem cu adevărat căsătoriţi? Şi, dacă vrei, poţi să spui că ţi-e teamă să pleci în grabă la drum. Iar eu pot să insist că nu vreau să-ţi pun viaţa în pericol. La urma urmei, îmi datorezi supunere.

— Dar tocmai mi-ai spus să nu uit că nu sunt soţia ta în realitate, zise ea. Sir, nu îţi datorez nimic, continuă ea, uitându-se fix în ochii lui şi îmbujorându-se. În afară de foarte mulţi bani, adăugă ea. Paul, am cumpărat câteva rochii oribile şi o grămadă de alte accesorii.

— Nu-mi eşti datoare cu nimic, spuse el, mângâindu-i obrazul. Te rog doar să mă laşi să te scot din încurcătura asta în care am intrat împreună. Ştiu că ai vrea să-i ţii singură piept lui Porterhouse şi ştiu că nu-ţi lipseşte curajul, dar trebuie să rămâi aici cu doamna Hennessy şi cu fiica ei, continuând să-ţi joci rolul de soţie devotată.

Josephine strâmbă din nas.

— Poate ne vine o altă idee mai bună până mâine, zise ea, luminându-se la faţă. Da, poate chiar o să ne vină o altă idee. Cu toate că, bineînţeles, ar fi mult mai bine pentru tine să urmăm planul tău. Astfel, până mâine vei putea să scapi de mine şi să te întorci la viaţa ta. Ştiu că asta vrei.

El continuă să îi mângâie obrazul, bărbia.

— Încotro te îndreptai când ne-am întâlnit? îl întrebă ea.

— Undeva unde nu-mi doream cu adevărat să merg, răspunse el, să fac cunoştinţă cu o persoană pe care nu-mi doream să o cunosc.

— Cu o domnişoară? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Mergeai să îi ceri mâna în căsătorie? îl întrebă ea. Poate că nu e o fată rea. Sunt sigură că e tare dezamăgită că nu ai ajuns la ea.

— Mă îndoiesc, răspunse el zâmbind.

— Eu nu. Îi puse mâna pe piept, dar şi-o retrase repede. Eu aş fi tare dezamăgită, zise ea, roşind puternic.

— Chiar aşa? spuse el. Dar nu eşti dezamăgită că nu l-ai întâlnit pe propriul tău pretendent.

— Asta e altceva, zise ea. El e arogant şi chipeş. Şi un afemeiat.

— Şi cine ţi-a spus ţie toate aceste lucruri? o întrebă el.

— Domnul Porterhouse, răspunse ea. Domnul Porterhouse îl cunoaşte bine.

— Ah, zise el. Atunci, putem să ne încredem în spusele lui.

— Da, zise Josephine, cu o privire îngândurată. De ce ar fi inventat aşa ceva?

Ducele ridică din sprâncene.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Josephine. Crezi că m-a minţit? Chiar crezi că ducele ar putea fi un om bun? Refuz să cred una ca asta. Să nu uităm de valetul lui.

— Exact, răspunse ducele. Cum aş putea să omit

această dovadă de necontestat despre caracterul depravat al Excelenţei Sale?

— Exact, spuse ea, vizibil afectată şi gânditoare.

Se întinse, din obişnuinţă, spre el, gata să fie sărutată. Iar ducele, care o ţinea uşor de bărbie, nu avea cum să refuze o astfel de invitaţie, deşi nu fusese făcută în mod conştient. O sărută, plimbându-şi limba pe buzele ei. Dar se retrase din îmbrăţişarea aceea. Avea chipul îmbujorat când privi în sus.

— Probabil că cei din casă ne pot vedea, zise el. Era necesar să îi facem să creadă că purtăm o discuţie între doi îndrăgostiţi.

— Da, bineînţeles, răspunse Josephine, roşind şi ea.

capitolul 11

Domnului Porterhouse i se păruse oarecum amuzant să dea de Josephine Middleton în Ammanford. Rămăsese surprins, bineînţeles, dar şi amuzat. Nu se aşteptase ca fata să pornească pe urmele lui. În primul rând, nu părea a avea mijloacele necesare pentru a face acest lucru, după ce o părăsise la han. De asemenea, se aşteptase ca fetei să-i fie mult prea teamă să îl urmărească, fiind o domnişoară plăpândă care ştia acum prea bine ce aşteptări avea el de la ea. În plus, îşi zisese că, dacă chiar s-ar fi hotărât să plece în căutarea lui, ar fi pornit spre Londra, aceasta părând destinaţia lui.

Cu toate acestea, se părea că domnişoara Josephine Middleton era o tânără mult mai interesantă decât îşi imaginase el. Găsise o modalitate prin care să pornească pe urmele lui şi chiar făcuse acest lucru ajungând în apropiere de Deerview Park în aceeaşi zi cu el.

Ce femeie de toată isprava!

Modalitatea prin care tânăra reuşise să plece la drum îl amuza chiar mai tare. Făcuse rost în două clipite de un soţ, un anumit domn Villiers. Domnul Porterhouse nu

cunoştea niciun bărbat cu numele acela. Dar nu putea fi altul decât cel care o salvase la han. Acel munte de om care dăduse buzna prin uşa închisă şi care reuşise să îi vină de hac, cu toate că el avea toate atributele necesare ca să ţină piept oricărui adversar. Bineînţeles, la momentul respectiv, fusese luat prin surprindere. Iar domnişorica aceea aprigă îi dăduse şi ea o mână de ajutor salvatorului.

Domnul Porterhouse era doar puţin tulburat la gândul că adversarul curajos de la han era în clipa aceea cu domnişoara Middleton şi că venise, cel mai probabil, ca să îi recapete bijuteriile. Cu toate că probabil şi el ar fi rămas la fel de dezamăgit să le vadă. În definitiv, nu avea motive întemeiate să se teamă. Se descotorosise deja de cutie, iar bijuteriile erau la adăpost în bagajul lui.

Nu aveau cum să îi dovedească vinovăţia. În plus, până şi uriaşul acela barbar s-ar fi gândit de două ori înainte să îl atace la Deerview Park, în timpul unei petreceri.

Şi, bineînţeles, avea şi el o armă importantă, o informaţie preţioasă pe care domnişoara Middleton voia să o ţină secretă – faptul că nu era căsătorită sau înrudită cu acest domn Villiers cu care plecase la drum. Da, avea o armă foarte importantă de partea sa.

Domnul Porterhouse se întoarse la Deerview Park după ce îşi termină treburile în Ammanford fără pic de teamă. Se simţi puţin agitat, adevărat, după ce coborî din trăsură în grajdurile lui Lord Parleigh şi îl zări cu coada ochiului pe unul dintre vizitii – un individ masiv şi chel, care părea să fie făcut numai din muşchi. Individul acela i se păru cunoscut şi trezi în el un sentiment de nelinişte. Dar nu îl recunoscu şi îşi spuse că nu avea de ce să se simtă neliniştit. Probabil că, pur şi simplu, în ultimele zile încolţise în el o teamă de bărbaţi vânjoşi. Şi-l scoase din minte şi se îndreptă spre casă.

Cu toate că ajunse spre după-amiază, majoritatea oaspeţilor îşi vedeau de treburile lor. De-abia când intră în salon, înainte de ora cinei, observă două feţe ce-i erau categoric cunoscute.

— Middleton! zise el zâmbitor, apropiindu-se să îi strângă mâna. Şi domnişoara Susanna. Ce surpriză neaşteptată şi plăcută!

Bartholomew Middleton îi strânse mâna, iar domnişoara Susanna Middleton făcu o uşoară plecăciune. Observă că amândoi păreau destul de tulburaţi.

— Dacă aş fi ştiut acum o săptămână că urma să venim cu toţii la această petrecere, v-aş fi propus să călătorim împreună, zise şi le oferi cel mai cuceritor zâmbet din arsenalul lui.

— Ah, da, asemenea, replică Bartholomew.

Se aflau printre alţi oaspeţi care ar fi putut să îi audă.

— Ce mai fac tatăl şi bunicul dumneavoastră? o întrebă domnul Porterhouse pe Susanna.

— Sunt bine, mulţumesc de întrebare, sir, răspunse ea.

— Şi domnişoara Middleton şi celelalte două surori?

— Ah, spuse Susanna. Şi ele sunt bine, sir.

Domnul Porterhouse începu să se simtă cu totul în largul său.

— Şi e cazul să vă felicit pentru logodna surorii voastre? întrebă el, cu zâmbetul pe buze. Cei doi se uitară la el vizibil agitaţi. Verii mei mi-au împărtăşit secretul cel mare cum să ducele de Mitford urma să sosească să o ceară în căsătorie pe domnişoara Middleton, curând după plecarea mea.

— Şi după plecarea noastră, răspunse Bartholomew, evaziv.

Lord Parleigh îşi îndreptă atenţia spre ei de la discuţia pe care o purta cu doamna Hope.

— Mitford, zise el. Da, bine că mi-ai adus aminte, Humphrey, ştiam eu că uitasem să-ţi spun ceva când te-ai întors mai devreme. Mitford a trecut de dimineaţă pe aici, întreba de tine. O să se întoarcă mâine-dimineaţă.

— Mitford? întrebă domnul Porterhouse. Aici? Şi mă căuta pe mine?

Lord Parleigh îl bătu uşor pe spate.

— Te învârţi în cercuri selecte, prietene, zise el

râzând. Se pare că a venit tocmai de la Rutland Park ca să te vadă, după ce a aflat că domnişoara Middleton era plecată de acasă, iar domnul Middleton şi sora acestuia te aşteptau şi ei. Nu e corect, Humphrey! Bărbaţii aşa chipeşi ca tine fură întreaga atenţie, spuse el, râzând în hohote, după care o prinse de braţ pe doamna Hope, poftind-o la cină.

Sir Thomas Burgess îi întinse braţul său Susannei. Pentru prima oară în ziua aceea, domnul Porterhouse simţi fiori pe şira spinării. Ce era cu povestea asta? Domnişoara Middleton ajunsese cumva la locul faptei cu un soţ fictiv, care era totuşi un bărbat în carne şi oase şi un adversar redutabil. Apoi fratele şi sora ei intraseră şi ei în joc, părând să fie mai degrabă în căutarea lui decât a ei. Iar acum, ducele de Mitford, cel care ar fi trebuit să-i devină soţ, era şi el pe urmele sale. Situaţia aceasta îl nelinişti pe domnul Porterhouse. Întreaga poveste părea să fie o conspiraţie construită în jurul lui.

Şi, chiar când era pe punctul de a-şi degusta supa, îşi aminti brusc cum se târâse încovoiat spre grajdurile din Crown and Anchor Inn după ce fusese luat la bătaie de uriaşul care dăduse buzna în camera lui. Îşi aminti cum, de îndată ce îşi îndreptase spatele, se trezise faţă-n faţă cu un uriaş chel şi musculos care îi rânjise răutăcios, sugerându-i ca, data viitoare când avea să se aventureze noaptea la drum, să facă bine să o lase mai uşor cu băutura.

Acel uriaş pe care îl zărise la pândă în grajdurile lui Lord Parleigh.

Domnul Porterhouse simţi cum lavaliera începuse să îl sugrume. Şi îşi duse repede şervetul la gură, sperând în sinea lui că nimeni nu observase că îi cursese supa din gură.

Brusc, valiza lui nu i se mai păru deloc ascunzătoarea perfectă.

*

Iarna se simţea în aer, observă în dimineaţa

următoare Sir Thomas Burgess, oarecum descumpănit. Un vânticel rece care ar fi îngheţat oricui nasul şi urechile în primele ore ale dimineţii. Bineînţeles, avea un efect deosebit asupra obrajilor partenerei sale. Tenul ei veşnic palid prinse o culoare plăcută. Mergeau braţ la braţ pe pajiştea din faţa casei lui Lord Parleigh.

Îşi făcuse griji în privinţa domnişoarei Susanna Middleton seara trecută. Fie că era vorba despre o tensiune între ea şi fratele ei sau între ei doi şi Porterhouse, tânăra nu părea deloc liniştită. Cei doi nu îl scăpaseră pe Porterhouse din ochi toată seara, dar de-abia dacă schimbaseră o vorbă cu el.

Se întrebă dacă nu cumva se arătase interesată de Porterhouse, iar acesta o refuzase. Părea, la drept vorbind, genul de bărbat după care tânjeau toate femeile. I-ar fi fost foarte greu să-i găsească o imperfecţiune fizică.

Dar nu putea fi vorba despre aşa ceva. Porterhouse avea în posesia lui bijuteriile domnişoarei Middleton, aşa îi spusese Mitford. Domnişoara Middleton cea mare. Cea cu care Mitford fugise în lume. Iar fratele şi sora ei porniseră în căutarea ei, dar hotărâseră să rămână la Deerview Park de îndată ce aflaseră de Porterhouse.

Era o poveste încâlcită la mijloc, cu siguranţă, altfel frumuseţea aceea cu părul auriu nu ar fi fost atât de mâhnită. Iar acum se arătă recunoscătoare să aibă un umăr pe care să plângă.

— Vezi tu, Jo urma să se căsătorească cu ducele de Mitford, îi explică ea. Săptămâna trecută îl aşteptam să vină la noi acasă, să îi ceară mâna. Din cauza asta ne-am mirat să-l întâlnim ieri aici.

— Iar eu trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să dau de el prin părţile acestea, zise Sir Thomas. Suntem prieteni apropiaţi.

— Este mult mai diferit decât m-aş fi aşteptat, spuse Susanna. Ni s-a spus că era vorba despre un gentleman înalt şi chipeş. Dintr-odată se îmbujoră şi mai tare decât de la vântul acela rece de iarnă. Oh, zise ea, uitându-se la el cu ochii ei mari şi albaştri. Îmi cer scuze! Nu am vrut să dau

de înţeles că...

— Sunt sigură că nu, răspunse el. Dacă nu te deranjează că te întreb, cum de a ajuns sora ta să plece la drum cu acel domn, cum îi spunea...? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Cu domnul Villiers? Nu ştiu, sir, răspunse ea, uitându-se lung la el. Şi mi-aş fi dorit să nu se afle că este cu el. Dar Bart n-a avut încotro decât să întrebe la han, pentru că altfel le-am fi pierdut de tot urma. Ceea ce s-a şi întâmplat, desigur.

— Îmi cer scuze, spuse el, privind-o îngrijorat. Nu vreau să vă fac şi mai multe probleme. Mi-aş dori să vă pot ajuta.

Numai că şi-ar fi dorit să o facă fără să îşi trădeze prietenul.

— A fugit de acasă, zise ea. Cel puţin, noi aşa credem. Ne-a lăsat vorbă că se duce în vizită la mătuşa noastră. Vezi tu, nu voia să se căsătorească cu ducele. Îmi pare rău să-ţi spun asta, sir, fiind vorba despre prietenul tău.

Sir Thomas îi zâmbi.

— Care vasăzică, spuse el, a fugit de acasă şi a ajuns cumva să se alieze cu acest Villiers. Interesant!

— Dar poate că e un escroc, zise ea. Şi, chiar dacă nu e, Jo este compromisă. Sărmana Jo! Face adesea după cum o taie capul, fără să se gândească la consecinţe, iar bunicul o ceartă mereu pentru că nu se poartă cum trebuie, dar nu e fată rea. E bună la suflet.

— Eu nu cred că acest Villiers e un escroc, îi spuse el. L-am văzut doar în treacăt la han, dar părea să fie un gentleman. Părea să se poarte frumos cu sora ta. Nu e cazul să-ţi faci griji deocamdată.

— Dar de ce pretinde că ar fi doamna Villiers? întrebă Susanna. Şi să nu uităm de domnul Porterhouse, care a furat bijuteriile lui Jo. Cel puţin noi asta credem că s-a întâmplat. Aşa ne-a spus Sam. Sam este vizitiul nostru. Mă rog, a devenit vizitiul nostru pe parcurs. La început, am plecat singură cu Bart, dar Sam s-a oferit să vină cu noi când a aflat că Bart intra cu căruţa în fiecare groapă care-i

ieşea în cale şi că din cauza lui mi se făcea rău.

— Porterhouse, zise Sir Thomas. Aseară v-a întâmpinat de parcă aţi fi buni prieteni.

— Aşa e, răspunse Susanna. Iar Bart nu ştie ce să facă, pentru că nu se cade să îl acuzăm pe domnul Porterhouse că i-a furat bijuteriile lui Jo, când Sam e singurul care pretinde acest lucru. Totuşi, Bart s-a hotărât să-l pună la punct în dimineaţa aceasta. L-am lăsat în camera lui, umblând de colo-colo, bătând cu pumnul în palmă. Sărmanul Bart! Nu-i plac confruntările. Oh, oare unde e Jo? Crezi că a intrat în mari belele?

— Sunt sigur că nu, zise Sir Thomas, zărindu-l pe prietenul său, ducele de Mitford, îndreptându-se spre ei. Şi-ar fi dorit să îi poată spune însoţitoarei sale că sora ei era în siguranţă, la doar câţiva kilometri depărtare de aici. Uite-l pe Mitford!

Susanna făcu o plecăciune.

— Excelenţă, şopti ea.

Mitford făcu şi el o plecăciune şi îşi salută prietenul.

— Bună dimineaţa, domnişoară Middleton, Tom, zise el. Îl caut pe Porterhouse. S-a întors ieri?

— Da, spuse Sir Thomas, dar nu a coborât la masă în dimineaţa aceasta. Poate că s-a trezit devreme sau poate că încă doarme. Înţeleg că şi Middleton vrea să-i vorbească.

— Ah, zise ducele de Mitford. Ce bărbat popular, nu-i aşa, Tom? Mă duc până în casă, să văd ce ştiu ceilalţi despre el.

— Înseamnă că se cunosc, spuse Susanna, în timp ce ducele se îndepărtă de ei. După ce a plecat domnul Porterhouse, m-am întrebat dacă cumva a spus-o doar că să dea lucrurile peste cap. Totuşi, ducele nu pare deloc genul de om pe care i l-a descris el lui Jo.

— Chiar aşa? întrebă Sir Thomas. Hai să ne mai plimbăm puţin! Dacă vrei, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, să-ţi abat gândul de la supărări.

— Oh, zise ea, uitându-se la el cu ochii ei albaştri, care îl făceau să uite că prefera, de regulă, alt gen de femei. Sir, mulţumesc pentru amabilitate. Ştiu că ai

încercat din greu să ne ajuţi să o găsim pe Jo.

Sir Thomas Burgess nu se simţi mândru de el însuşi. Blestemă în sinea lui legătura de prietenie care îl obliga să îi ascundă acestei fiinţe încântătoare adevărul despre soarta surorii ei.

*

Ducele de Mitford se trezi într-un mod deja familiar, unul despre care bănuia că avea să devină o obişnuinţă de-a lungul vieţii sale. Domnişoara Josephine Middleton stătea în genunchi pe podea, lângă pat – podeaua aceea care îi devenise pat în ultimele zile. Şi, ca de obicei, zări claia aceea de păr care îi cădea peste umeri şi gura care se mişca fără oprire. În mod evident, vorbea deja de ceva timp.

— Aşa că nu are nicio logică, o auzi spunând.

— Nici măcar nu s-a luminat de ziuă, zise el, deschizând ochii. Nu?

— Oh, ba da, spuse ea, oprindu-şi monologul ca să arunce o privire spre geam. Dar draperiile sunt făcute din catifea groasă, iar patul e poziţionat între tine şi fereastră. Şi, în plus, e perioada aceea din an în care soarele răsare mai târziu. Cât de curând nici nu o să se lumineze de ziuă înainte de ora micului dejun. Dar până atunci deja începem să visăm la primăvară. Aşa că nu avem de ce să fim îmbufnaţi.

Ducele nu era tocmai de acord cu ultima ei afirmaţie, dar hotărî să înfrunte inevitabilul şi să se trezească.

— Ce spuneai? întrebă el pe un ton politicos.

— Nu are nicio logică, zise ea. Înţelegi tu, nimeni nu ştie că suntem aici. Chipurile, eram în drum spre Londra. Chiar şi servitorii noştri credeau că mergem spre Londra.

— Aşa e, spuse el, mintea mea e atât de îmbătată de iubire, că am uitat să îi anunţ că ne-am răzgândit.

— Aşa că nu avem cum să pretindem că cineva ţi-a trimis un mesaj urgent aici. Înţelegi acum? Avem nevoie de un nou plan, zise ea, mulţumită de ea însăşi.

— De un nou plan? repetă el. În legătură cu ce?

— Oh, zise ea, îţi ia puţin până te trezeşti, nu-i aşa, sir?

Ducele de Mitford ridică din sprâncene, fără să o scape din priviri. Se abţinu să îi spună că se trezea mai uşor după o noapte petrecută în pat. Dacă i-ar fi spus una ca asta, i-ar fi dat o scuză să înceapă să îl bată din nou la cap ca să împartă patul cu ea. După noaptea aceea petrecută împreună, devenise clar pentru el că nu era o alternativă viabilă dormitului pe podea.

— Cum s-ar fi gândit cumnatul tău să-ţi scrie la această adresă când habar mare unde suntem noi acum? îl întrebă Josephine Middleton cu un surâs triumfător. Soţii Hennessy şi-ar da imediat seama că e o minciună.

— Aşa crezi tu? spuse el. Şi nu crezi că le-aş putea spune că le-am trimis vorbă rudelor mele după nunta noastră în legătură cu următoarea destinaţie?

— Nu, zise ea, pentru că nu aveam de unde să ştim că urma să ne întâlnim cu familia Hennessy şi că intenţionam să ajungem la reşedinţa Hawthorn. Nu are nicio logică, sir. Nu ai cum să pleci folosindu-te de scuza asta.

Ducele de Mitford îşi îndreptă spatele şi îşi trecu degetele prin păr.

— Ei bine, spuse el, o să-mi vină mie altă idee. Între timp, am să continui cu partea principală a planului meu – şi anume, să mă întorc la Deerview Park şi să-i cer socoteală lui Porterhouse.

— Vin cu tine, zise ea.

— Nu poţi, îi reaminti el. Fratele şi sora ta sunt acolo.

— Ce prostie, spuse ea. Nu au cum să mă vadă. O să ne strecurăm în curtea lui Lord Parleigh, astfel încât să nu ne vadă nimeni şi o să-l prindem la înghesuială pe domnul Porterhouse, undeva unde să-l luăm prin surprindere, undeva de unde să nu poată striga după ajutor. Să se afle la mila noastră.

Ducele de Mitford se ridică iute. Dumnezeule, casa de nebuni avea să îi pară un adevărat refugiu după câteva zile petrecute în compania domnişoarei Josephine Middleton.

— Merg singur, zise el. Tu rămâi aici. Doamnă dragă, nu ai cum să mă convingi.

Rămase surprins să constate că ea nu se împotrivi. Strâmbă din nas şi se ridică şi ea.

— Cât timp sunt eu plecat, spuse el, am să mă gândesc la o modalitate prin care să te reunesc cu fratele şi sora ta cât de repede şi fără să bată la ochi. Nu-ţi face griji, domnişoară, o să-mi vină mie o idee.

Josephine îi zâmbi recunoscătoare.

Avea dreptate, bineînţeles, îşi zise el în timp ce se îmbrăca în vestibulul de lângă dormitor. Foarte bine că se gândise la asta. Era evident cât de puţin ştia el despre comploturi dacă nici măcar nu îi trecuse asta prin minte. Dar nu avea încotro decât să vină cu un nou plan. Acum trebuia să se concentreze strict asupra întâlnirii cu Porterhouse.

La drept vorbind, nu se aştepta să întâmpine mari probleme. Desigur, Porterhouse avea să-şi dea seama că era ducele de Mitford. La început, se temuse de acest lucru, dar acum nu-l mai deranja. Învăţase din experienţa sa de simplu domn Villiers că oamenii de rând aveau tendinţa de a rămâne fără grai în prezenţa sa ducală. Porterhouse avea să rămână şi el fără grai. Mitford avea să se folosească de întreaga forţă a măreţiei sale.

Şi avea să îi vorbească pe limba lui. Cel mai probabil, suma de bani pe care intenţiona să i-o ofere depăşea cu mult averea relativ modestă pe care ar fi putut-o obţine din bijuteriile acelea pe care le furase. Desigur, Porterhouse nu avea să recunoască de la bun început că era în posesia bijuteriilor, dar probabil urma să-şi recunoască fapta de îndată ce o să-i ofere o sumă atât de mare de bani.

Ducele de Mitford nu se obosi să se întrebe de ce intenţiona să-i dea atâţia bani pentru câteva bijuterii care nici măcar nu-i aparţineau. Poate pentru că erau bijuteriile miresei pe care bunicul său o alesese pentru el? Sau pentru că, după atâta timp petrecut pe urmele inamicului, simţea nevoie să pună punct acestei aventuri într-un mod satisfăcător? Sau pentru că, după ce se aruncase în braţele

primei – şi, spera el, ultimei – aventuri din viaţa sa, ajunsese să îşi dorească un final eroic? Nu, nu se obosise să se gândească prea mult la asta.

O oră mai târziu, porni spre casa lui Lord Parleigh, după ce îi asigurase pe soţii Hennessy că era nerăbdător să se întâlnească cu prietenul pe care nu reuşise să îl vadă cu o zi înainte. Nu avea să o ia şi pe Josephine cu el, zise el, uitându-se drăgăstos la ea, pentru că discuţia avea să fie mult prea masculină şi plictisitoare pentru gustul ei, iar ea s-ar simţi mult mai bine aici, în compania prietenilor săi.

— Dar trebuie să te grăbeşti să ajungi până la ora prânzului, zise doamna Hennessy, altfel n-o să se mai oprească din suspine şi n-o să fie deloc atentă la discuţiile noastre, domnule Villiers, cum s-a întâmplat ieri când am fost la cumpărături.

Şi îl bătu uşor pe mână ca să înţeleagă că nu-l certa.

El o sărută pe Josephine înainte de plecare, căci era evident că soţii Hennessy se aşteptau la astfel de gesturi de afecţiune. Dar era un obicei de care trebuia să scape. Probabil că mama lui ar fi avut un atac de panică dacă l-ar fi văzut vreodată sărutând o fată pe buze, chiar dacă ar fi fost vorba despre soţia sa, rol pe care Josephine Middleton avea să şi-l asume cât de curând. Dar hotărî să îşi alunge din minte astfel de gânduri deprimante.

Porterhouse nu coborâse la micul dejun, află de la Tom Burgess de îndată ce ajunse la Deerview Park. Plecase să călărească, îi spuse Lord Parleigh când intră în casă. Şi se duse să joace biliard cât timp îl aşteptă. Nu aşa îşi imaginase că avea să-şi petreacă dimineaţa, dar era un bărbat răbdător. Se hotărî să rămână în aşteptarea lui Porterhouse. Avea suficient timp la dispoziţie.

Josephine nu rămase la discuţii cu doamnele după plecarea ducelui. Cum să se întindă la vorbă când avea atâtea lucruri de rezolvat? Şi cum s-ar fi iertat vreodată dacă domnul Villiers păţea ceva încercând să-i apere onoarea, în timp ce ea stătea la taclale despre baluri şi rochii de gală.

— Sir, zise ea, zâmbindu-i frumos domnului Hennessy

de îndată ce trăsura ducelui dispăru la orizont, aş vrea să ies la călărit.

— Sigur, Jo, răspunse el cu entuziasm. Mă duc să caut la grajduri o iapă docilă pentru tine. Trebuie să îl aştept pe vătaful meu, altfel aş fi venit şi eu cu tine. Ştii, doamnei Hennessy şi lui Caroline nu le place să meargă la călărit, zise el, râzând cu poftă. Le e teamă să nu ajungă acasă mirosind a cal.

— Harvey! îl certă soţia sa.

— Tată! sări şi Caroline.

Dar niciuna din ele nu se oferi să meargă cu ea, spre bucuria ei.

— Am să trimit un băiat cu tine, zise domnul Hennessy.

— Nu, vă rog, răspunse Josephine. Poate vă amintiţi că mie îmi place să rămân adesea singură cu propriile mele gânduri. „De unde naiba să-şi amintească asemenea lucruri?" îşi zise ea cu o urmă de vinovăţie. Tata mă lasă întotdeauna să merg singură la călărit, atâta timp cât nu mă îndepărtez de casă. Iar Paul mi-a dat şi el voie.

— Vrei să fii singură ca să visezi cu ochii deschişi la tânărul tău soţ, zise doamna Hennessy, luând-o de mână. Te înţelegem pe deplin, dragă Jo. Aşa cum probabil că şi Caroline a noastră o să-şi petreacă dimineaţa visând cu ochii deschişi la domnul Porterhouse şi la ceilalţi tineri chipeşi pe care urmează să îi întâlnească la balul lui Lord Parleigh de mâine-seară.

— Mamă! strigă Caroline.

Iapa docilă a domnului Hennessy nu se arătă prea entuziasmată să o ia la galop, observă Josephine. Dar, sub îndrumarea ei fermă, se aventură într-un ritm constant. În plus, se văzu Josephine nevoită să recunoască, nici nu era recomandabil să meargă prea repede, având în vedere faptul că nu cunoştea zona şi că nici nu ştia exact încotro se îndrepta.

Dacă Bart şi Sukey n-ar fi fost deja la Deerview Park, nu ar fi avut nicio jenă să bată direct la uşă. Nu îi păsa de scandalul pe care l-ar fi putut isca. În afară de familia

Hennessy, nu cunoştea pe nimeni în zonă. Ce conta dacă s-ar fi ivit în pragul uşii, în căutarea unui bărbat? Nu o interesa părerea celorlalţi.

Dar Bart şi Sukey erau acolo. Iar dacă avea să dea ochii cu Bart, acesta urma să o ducă degrabă acasă şi să-i facă morală tot drumul de întoarcere. Bart era extrem de leneş, nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să zacă şi să se amuze pe seama altora. Dar, când simţea că era în pericol onoarea familiei ori reputaţia uneia dintre surori, acţiona la fel ca bunicul. Nu îi venea deloc greu să şi-l închipuie pe Bart la bătrâneţe.

Şi, bineînţeles, Sukey avea să se uite cu mâhnire spre ea tot drumul de întoarcere spre Rutland Park, încercând să-i ia apărarea în faţa unui Bart furios. Nu, o durea sufletul să se gândească la aşa ceva. Nu avea cum să fie atât de neobrăzată încât să înceapă să bată direct la uşă.

Dar nici nu fu nevoie să o facă şi nici să se strecoare pe la intrarea din spate, după cum se gândise să procedeze. Norocul fu de partea ei, căci îl zări pe domnul Porterhouse când nici măcar nu era sigură dacă ajunsese deja pe proprietatea lui Lord Parleigh. Îl văzu călărind în jurul unui pâlc de copaci, însoţit de un domn şi de două domnişoare.

Nu avea timp să pună la punct un plan. Nu avu timp să se gândească dacă să se arunce direct în mijlocul grupului de călăreţi sau să se ascundă printre copaci şi să încerce să-i atragă atenţia domnului Porterhouse fără să se lase văzută de ceilalţi. Deja fusese zărită. Iar domnul Porterhouse avu neobrăzarea de a-şi ridica pălăria de pe cap în semn de salut.

— Doamnă Villiers, strigă el, apropiindu-se de ea, văd că ne întâlnim din nou. Nu vrei să ne însoţeşti? Permite-mi să ţi-l prezint pe Sir Fabian Crawley, dar şi pe domnişoara Crawley şi pe Lady Dorothy Brough, zise el, zâmbindu-le celorlalţi. Doamna Villiers este bună prietenă şi vecină cu verişorii mei, familia Winthrop, din Northamptonshire. S-a căsătorit de curând. Chiar acum o săptămână dacă nu mă înşel, nu-i aşa?

— Acum cinci zile, răspunse Josephine surâzătoare.

Dumnezeule, speră din tot sufletul să nu roşească. Schimbă câteva vorbe cu ceilalţi oaspeţi despre starea vremii, după care îşi reîndreptă atenţia asupra domnului Porterhouse.

— Se pare că m-am rătăcit, zise ea. Eram în drum spre casa lui Lord Parleigh. Sir, crezi că m-ai putea conduce într-acolo?

Domnul Porterhouse încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap şi îi zâmbi. Josephine ar fi putut să jure că zări o sclipire în ochii lui.

Câteva clipe mai târziu, deja începuseră să se îndepărteze de grup.

capitolul 12

Domnul Porterhouse nu reuşise să doarmă prea bine cu o seară înainte. Fusese un jaf prostesc, deloc caracteristic lui. La vremea respectivă, i se păruse atât de uşor să îi ia cutiuţa cu bijuterii. Pe moment, nici măcar nu i se păruse un furt, pentru că era sigur că fata avea să-i devină soţie. Totodată, însăşi presupunerea aceea fusese prostească. Înainte de ea, nu încercase niciodată jocurile seducţiei. Doar că banii erau pe ducă şi tocmai atunci se întâmplase să dea de această familie rustică la a cărei avere nu ar fi îndrăznit nici măcar să viseze.

Iar copila aceea nu i se păruse prea isteaţă. Destul de aiurită. Prea puţin preocupată de normele de bună-creştere. Şi pusă faţă-n faţă cu o căsătorie pe care nu şi-o dorea. Cum să reziste?

Dar, iată-l acum, procopsit cu câteva bijuterii furate, care nu valorau nici pe departe cât îşi imaginase el, urmărit din toate părţile. Se gândise foarte serios în ceasurile acelea nedormite să se strecoare la adăpostul nopţii şi să arunce bijuteriile într-o fântână sau în râu.

Nu exista nicio dovadă împotriva sa, ar fi putut minţi

în neştire.

Dar nu se îndură să o facă. Poate că bijuteriile acelea nu aveau să-l îmbogăţească, dar măcar să-l scoată din datorii, fie şi pentru o scurtă perioadă. Tentaţia de a le păstra era prea mare.

Ştia că cea mai bună soluţie ar fi fost să meargă degrabă la Londra să le vândă. Şi atunci ar fi fost în siguranţă. Dar nu, venise cu ideea extraordinară de a o lua spre nord, presupunând că orice om normal ar fi presupus că avea să se îndrepte fix spre sud.

Îşi amintise de invitaţia lui Lord Parleigh, care organiza întotdeauna petreceri la el acasă, invitând fel de fel de necunoscuţi întâlniţi în treacăt. Se spunea chiar că nici nu aveai nevoie de o invitaţie specială la Deerview Park, pentru că Lord Parleigh ar fi presupus pur şi simplu că se întâlnise cu tine la un moment dat.

Dar se părea că planul lui eşuase. Domnişoara Middleton, cu tot cu obiceiurile ei rustice, reuşise să îi dea de urmă, şi se părea că venise însoţită de uriaşul acela care îl atacase data trecută. Şi mai erau şi alţii pe urmele lui.

Soarele răsări, iar domnul Porterhouse încă nu reuşise să decidă încotro s-o apuce. Instinctul îi spunea să fugă, dar raţiunea îi zicea să nu o facă, pentru că prin asta şi-ar fi dovedit vinovăţia.

Aşa că hotărî să rămână. Şi acceptă invitaţia lansată de Sir Fabian Crawley la un mic dejun foarte matinal, înainte ca majoritatea oaspeţilor să se trezească, de a merge alături de el şi de alţi câţiva musafiri la călărit.

Dar, odată ajuns la grajduri, se întâmplă ceva care îl făcu să se piardă cu firea. Vizitiul acela uriaş era din nou acolo; bărbatul chel pe care i se păruse că-l recunoaşte zilele trecute. La naiba, avusese dreptate. Chiar era vorba despre unul dintre muncitorii de la Crown and Anchor Inn. Cel puţin, la momentul respectiv, presupusese că lucra la han.

Dar era evident că se înşelase. Bărbatul respectiv lucra, cel mai probabil, pentru acel Villiers, cel alături de care pornise la drum domnişoara Middleton. Şi probabil că

fusese trimis să stea cu ochii pe el cât timp Villiers nu era la Deerview Park.

Domnul Porterhouse îşi mână calul pe lângă domnişoara Crawley, vorbind despre verzi şi uscate, dar simţind că îl pândea un pericol iminent. Iar în clipa aceea o zări pe Josephine Middleton şi îşi dădu imediat seama că fusese trimisă să îl păcălească să se întoarcă în casă.

Şi, cu toate acestea, nu se putu abţine să nu râdă. Chiar credeau că avea să se lase păgubaş atât de uşor? Chiar îşi imaginau că nu îi putea ţine piept unei fete aiurite care deja căzuse de mai multe ori în capcana lui?

— Doamnă, dă-mi voie să te felicit din nou pentru căsătoria dumitale, zise el, după ce se îndepărtară de restul grupului. Mă bucur să văd că ai reuşit totuşi să scapi din ghearele prietenului nostru, ducele de Mitford.

— Hai să trecem direct la subiect, zise ea, nu ne aude nimeni. Ştii prea bine că nu sunt căsătorită şi că am venit până aici cu domnul Villiers ca să dăm de tine.

— Şi ar trebui să mă simt flatat? întrebă el, zâmbitor. Deja m-ai refuzat o dată. Să înţeleg că te-ai răzgândit?

— Ştii, zise ea, privindu-l drept în ochi, bunicul meu are o vorbă: e periculos să minţi, pentru că uneori ajungi să te cufunzi atât de tare în minciună, încât pierzi orice legătură cu realitatea. Sir, acum pot să spun cu mâna pe inimă că are dreptate. Îmi vreau bijuteriile înapoi şi le vreau înainte să mă întorc acasă.

El se uită la ea vizibil îngrijorat.

— Nu e prima oară când mă acuzi de una ca asta, spuse el. Vrei să spui că ţi-ai rătăcit cu adevărat bijuteriile şi că tu chiar crezi că eu ţi le-am furat?

— Nu, răspunse ea. Nu cred. Sunt sigură.

— Tind să cred că le-ai lăsat acasă, domnişoară Middleton, zise el, încercând să o liniştească, şi că ai impresia că le-ai luat la tine.

— Oh, spuse ea cu patos, sir, ştii prea bine că asta este o minciună. Ţin minte foarte clar că te-am ameninţat că am să te lovesc cu marginea cutiei pe care o vârâsem la fundul valizei. Am fost o proastă că ţi-am spus ce am în

cutie.

— Ah, zise el, mi-e teamă că nu-mi amintesc cu exactitate conversaţia noastră.

— Problema se pune în felul următor, zise Josephine, stând foarte dreaptă în şa. Fie îmi înapoiezi bijuteriile chiar în clipa asta, fie te dau pe mâna domnului Villiers.

— Vai, ce m-am speriat, spuse el.

— Chiar ar trebui să-ţi fie teamă, zise Josephine. Te aşteaptă deja acasă la Lord Parleigh. Poate ar fi mai bine să înveţi din trecut şi să-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ai dat piept cu el.

Domnul Porterhouse ridică din sprâncene. Dar nu mai zise nimic. Îi zări pe domnul Seymour şi pe domnişoara Hope îndreptându-se spre ei.

— Până la urmă, ne-am hotărât să venim şi noi, îl auzi pe domnul Seymour spunând pe când se apropia de ei, uitându-se curios spre Josephine şi oprindu-se să o salute.

Domnul Porterhouse le făcu cunoştinţă.

— Domnule Porterhouse, ar trebui să te întorci cât mai repede acasă, zise domnişoara Hope. Ducele de Mitford te aşteaptă deja de ceva vreme.

— Văd că mi-ai întins o adevărată capcană, îi zise el, după ce se îndepărtară de ceilalţi. Pretendentul pe care te-ai prefăcut că-l dispreţuieşti, Villiers, fratele şi sora ta, vizitiul lui Villiers. Presupun că ar trebui să te felicit.

Domnul Porterhouse era prea pierdut în propriile gânduri ca să zărească chipul palid şi ochii speriaţi ai însoţitoarei sale.

— Aşa e, zise ea în cele din urmă. Sir, te sfătuiesc să-mi înapoiezi bijuteriile şi să îţi cauţi în altă parte o mireasă înstărită şi credulă.

În clipa aceea, domnul Porterhouse luă o hotărâre.

— Nu sunt ascunse în casă, zise el. Doar nu mă crezi într-atât de imbecil încât să le ţin acolo, nu?

— Şi atunci unde le-ai pus? întrebă ea. Şi să nu-mi spui că le-ai ascuns undeva departe şi că trebuie să mergi călare să le recuperezi. Nu sunt atât de proastă, sir. Nu te las să-mi mai scapi. Vin cu tine.

— Exact asta voiam şi eu să-ţi propun, spuse el. Le-am lăsat acasă la mătuşa mea, care locuieşte la doar două ore de aici. Dacă nu te deranjează să pornim la drum, putem merge să le recuperăm şi să încheiem aici povestea asta.

— Atunci, hai să mergem, zise ea.

— Ah, răspunse el, dar mai întâi de toate trebuie să dau o fugă până acasă. Şi ar trebui să plecăm cu trăsura mea, pentru că e destul de departe ca să mergem călare, şi mi-e teamă să nu ne prindă ploaia.

— Şi eu de unde să ştiu că n-o s-o iei la goană? îl întrebă ea.

— Doamnă dragă, zise el, presupun că nu vrei să intri în casă cu mine. Şi nici eu nu am de gând să intru pe uşa din faţă. Aşa că mă poţi aştepta în spatele grajdurilor. Nu ar fi tocmai deştept din partea mea să încerc să fug pe jos, nu? O să poţi să mă urmăreşti de la grajduri, să te asiguri că nu plec nicăieri fără tine. Şi am să opresc trăsura ceva mai departe de curte, ca să nu te vadă nimeni.

— Te aştept, spuse ea.

„Asta şi vreau”, îşi zise domnul Porterhouse câteva clipe mai târziu, după ce îşi duse calul în grajduri şi îl observă cu coada ochiului pe uriaşul spion. Pentru că noul lui plan era să o culeagă de pe drum şi să plece cu ea spre Londra înainte ca restul să-şi dea seama că dispăruseră amândoi şi înainte să facă legătura între cele două dispariţii.

De data aceasta nu avea încotro decât să plece spre Londra. Acolo avea să o ţină ascunsă, după care planul lui era să ia legătura cu tatăl ei şi să negocieze căsătoria lor, astfel încât să îi salveze onoarea. Fără îndoială că zestrea ei era mult mai valoroasă decât bijuteriile acelea amărâte, dar care aveau să îi fie totuşi de folos până la căsătorie.

*

Josephine rămase cu ochii aţintiţi asupra grajdurilor, cu toate că încercă să nu se lase văzută de nimeni. O

încercau sentimente de exaltare, nelinişte şi panică. Exaltare pentru că reuşise, în cele din urmă, să îl înfrunte pe domnul Porterhouse de una singură, să îl facă să recunoască că îi furase bijuteriile, dar şi să îl convingă să i le înapoieze. De-abia aştepta să se mândrească cu ele în faţa domnului Villiers şi să îl vadă surprins că avusese curajul şi îndemânarea de a le recupera fără ajutorul lui.

Era şi puţin neliniştită. Ştia din experienţă că nu se putea încrede în domnul Porterhouse. Nu voia să se lase din nou păcălită de el. Şi exista, bineînţeles, posibilitatea ca acesta să aibă deja un cal pregătit şi gata de plecare în altă parte a fermei. Poate că îşi punea chiar acum în execuţie fuga în timp ce ea stătea acolo, în aşteptarea lui.

Dar nu i se păru un scenariu plauzibil. Nu anticipase că ea sau domnul Villiers aveau să se prezinte acasă la Lord Parleigh în dimineaţa aceea, aşa că nu ar fi avut niciun motiv pentru care să-şi pregătească calul. Nu avea niciun motiv pentru care să fie atât de neliniştită. Desigur, trebuia deja să înceapă să se gândească ce avea să facă cu propriul ei cal odată ce avea să se mute în trăsura domnului Porterhouse. Nu îl putea lăsa liber. La urma urmei, nu era calul ei. Iar soţii Hennessy aveau să se îngrijoreze dacă nu se întorcea repede acasă, nu.7 Hotărî să lege calul de un copac, dar să îl lase undeva la vedere, ca să se îngrijească cineva de el la un moment dat. Şi poate că nu ar fi fost rău să îl roage pe domnul Porterhouse să dea o fugă până la grajduri ca să trimită un vizitiu cu un mesaj pentru familia Hennessy, ca să îi anunţe că nu păţise nimic şi că urma să se întoarcă abia spre seară.

Însă sentimentul care refuza să-i dea pace era cel de panică. Oare la ce se referise domnişoara Hope când le spusese că ducele de Mitford ajunsese deja şi că îl aştepta pe domnul Porterhouse? Ducele de Mitford? Ducele *ei* de Mitford? Oare pornise şi el în căutarea ei? Şi reuşise deja să o găsească? Dar de ce venise după ea? Ce mai voia de la ea dacă aflase deja tot ce se petrecuse în ultima săptămână?

Iar dacă ducele era în căutarea ei, atunci unde erau

tatăl şi bunicul ei? Oare erau şi ei la Deerview Park? Dumnezeule, ce încurcătură mai era şi asta? Încă de la bun început, singura ei intenţie fusese că meargă acasă la mătuşa Winifred ca să-i ceară ajutorul pentru a-i mărturisi tatălui ei că nu voia să se căsătorească cu ducele. Oare toată povestea asta venise ca urmare a unei decizii atât de neinspirate?

Ei bine, îşi zise ea, mergând la pas cu armăsarul pe pajiştea din faţa curţii, fără să-şi ia ochii de la grajduri, la final, după ce avea să se întoarcă acasă, urma să aştepte liniştită să i se facă morală. Ştia prea bine că o merita. Iar apoi avea să se schimbe. Nu mai intenţiona să acţioneze niciodată fără să gândească. Avea de gând să se maturizeze şi să devină o lady demnă şi cuviincioasă. Venise timpul să facă o schimbare. În curând, avea să împlinească douăzeci şi unu de ani.

— Domnişoară Middleton?

Îi auzi glasul şi aproape că sări din şa. Asta păţea dacă stătea să viseze cu ochii deschişi! Se întoarse uşor şi se trezi faţă-n faţă cu domnul Villiers, care era pe jos.

— Ce cauţi aici? întrebă el exasperat.

— Tu ar trebui să fii deja înăuntru, zise ea. De ce nu eşti acolo?

— Coboară de pe cal, răspunse el, şi spune-mi ce cauţi aici.

Îi vorbi pe un ton mai mult decât exasperat. Era de-a dreptul enervat. Oh, Dumnezeule!

Josephine se sprijini pe umerii lui, iar el o ajută să coboare. Ea îi zâmbi prosteşte.

— Nu puteam să rămân acasă, zise ea.

— Asta se pare că e povestea vieţii tale, spuse el. Ce încerci să faci? Chiar crezi că individul pe care îl pândeşti o să iasă pur şi simplu din grajduri şi o să vină de bunăvoie să vorbească cu tine?

— Şi tu ce ai de gând să faci? îl întrebă ea. Am crezut că te duci să dai piept cu el.

— L-am aşteptat până acum, dar nu e acasă, răspunse el. Am jucat biliard şi m-am conversat cu Lord

Parleigh până am epuizat toate subiectele de discuţie. Iar individul ăla tot nu s-a întors. N-am avut încotro şi am acceptat invitaţia la prânz, după care am inventat o scuză să ies puţin la aer. M-am tot plimbat prin curte, sperând să dau de el. Dar acum mă bucur că nu a luat-o pe aici. Am să te ajut să încaleci din nou. Dar trebuie să-mi făgăduieşti că te vei întoarce de îndată acasă. Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că nu am întâlnit niciodată o femeie ca tine. Vezi cum mă faci să mă simt vinovat că mă port urât cu tine?

— Dar eu ştiu că eşti un om bun, zise ea, şi că pur şi simplu îţi faci griji în privinţa mea. Însă nu ai de ce. Sir, tocmai sunt pe punctul de a-mi recupera bijuteriile, şi asta fără niciun ajutor masculin. Ce zici de asta?

Iniţial intenţionase să ţină secret. I-ar fi făcut şi mai mare plăcere să îi vâre cutia cu bijuterii sub nas şi să îi menţioneze, în treacăt, că reuşise să le recupereze de una singură. Dar el încerca din nou să o pună la punct cu tirania lui tipic bărbătească.

— Poftim? întrebă el.

— Tocmai sunt pe punctul de a-mi recupera bijuteriile, spuse ea. Vezi tu, m-am întâlnit deja cu domnul Porterhouse şi am avut o discuţie foarte interesantă. A acceptat să-mi restituie bunurile.

— Cum şi unde? o întrebă ducele, uitându-se la ea de parcă ar fi fost un balaur cu două capete.

— De îndată, răspunse ea. Bijuteriile nu sunt ascunse aici, bineînţeles. Nici nu mă aşteptam să fie. Le-a dus acasă la mătuşa lui, la două ore distanţă de aici. A acceptat să mergem după ele. Împreună. După cum îţi poţi imagina, nu am încredere să-l las să plece de unul singur.

— Şi de-aia ai rămas aici să-l aştepţi, zise el. O să urci cu el în trăsura lui şi o să mergeţi împreună să-ţi recuperezi bijuteriile.

— Întocmai, răspunse ea.

— Dumnezeule! exclamă el. Dumnezeule!

Josephine îi zâmbi victorioasă.

— Dumnezeule! strigă el din nou. Cum ai reuşit să treci până acum prin viaţă fără să ai pic de creier?

Surâsul lui Josephine începu să pălească.

— Să înţeleg că nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că poate încearcă să te răpească din nou?

— Să mă răpească? zise ea. Ce prostie! Ştie prea bine că nu am de gând să mă căsătoresc cu el. Şi mi-a spus şi el că de-abia aşteaptă să încheiem cu povestea asta. Exact aşa mi-a spus.

Ducele de Mitford începu să se legene pe călcâie. Părea să îşi recapete suflul ca să îşi reia discursul, însă auzi tropot de cai îi spatele lui, aşa că o apucă de braţ şi o trase din drum, în spatele unor stejari masivi. Îşi dădură prea târziu seama că uitaseră să tragă şi calul după ei, care rămăsese să pască liniştit.

— Sigur ne-au văzut, zise el exasperat. Sunt pe urmele noastre. Îmi vine să te scutur bine.

Deja o ţinea de braţ, aşa că nu i-ar fi fost deloc greu să treacă la fapte. Se uită la ea şi scutură din cap.

— Ai mare noroc că am ajuns la timp, zise el.

Josephine făcu brusc ochii mari.

— Oh, Paul, spuse ea. N-o să-ţi vină să crezi.

— Nu, probabil că nu, răspunse el.

— Ducele de Mitford e şi el aici, zise ea. Chiar aici, la Deerview Park. Ne-am întâlnit cu o anume domnişoară Hope şi cu un alt domn, al cărui nume nu mi-l mai amintesc, şi ne-au spus că ducele a ajuns deja de ceva timp şi că aştepta să stea de vorbă cu domnul Porterhouse. Ce crezi că înseamnă asta?

— Nu ştiu, răspunse ducele, scărpinându-se în cap. Dar ai zis că Porterhouse ţi-a spus că îl cunoaşte bine pe duce. Poate sunt prieteni.

— Adică nu crezi că a venit după mine? îl întrebă Josephine.

— E şi asta o variantă, spuse el. Poate s-a supărat că nu te-a găsit acasă. La urma urmei, vorbim despre un bărbat extrem de arogant, care nu ar accepta un refuz cu una, cu două.

Josephine se uită la el cu ochii ei mari.

— Atunci, mă bucur că nu m-a găsit, zise ea. Ce crezi

că vrea de la mine?

Ducele de Mitford ridică din umeri.

— Poate că vrea să pună mâna pe tine şi să te ducă înapoi acasă, pentru a vă căsători, răspunse el. Ştii prea bine că cei că el nu se lasă până nu obţin exact ce-şi doresc. Dumnezeule, ce mă fac eu cu tine?

— Dacă eşti cu adevărat îngrijorat în privinţa mea, poate că ai putea să urmăreşti trăsura domnului Porterhouse, îi sugeră ea. Trebuie să apară din clipă-n clipă.

— Nici nu mă gândesc, zise el. Dacă s-ar întâmpla să pierd trăsura, soarta ţi-ar fi pecetluită. Nu am de gând să-mi asum un astfel de risc.

— Atunci nu am încotro decât să merg de una singură, spuse ea. Nu sunt slabă de inimă, sir.

— Nu, răspunse el, doar slabă de minte. E clar că nu mai am cum să dau de Porterhouse azi, aşa că nu văd altă soluţie decât să te conduc eu însumi până acasă. Nu am încredere să te las să pleci singură. Vino cu mine până la grajduri să-mi iau brişca! Aş prefera să nu te vadă nimeni, dar înţeleg că deja ai făcut cunoştinţă cu mai mulţi dintre oaspeţii lui Lord Parleigh, nu-i aşa? Ce mai contează dacă te mai văd şi câţiva grăjdari?

— Oh, sări Josephine, nu poţi să mă opreşti. Nu ai niciun drept. Nu eşti nici tatăl şi nici fratele meu. Şi nici soţul meu.

— Prea bine, zise el, atunci nu am încotro decât să te dau pe mâna lui. Cum ar fi trebuit să o fac de mult. Nu pot să înţeleg cum m-am lăsat prins în povestea asta scandaloasă. Haide, mergem chiar acum să-l găsim pe domnul Bartholomew Middleton!

Ducele făcu un pas în faţă, dar Josephine îl apucă disperată de braţ.

— Nu! zise ea. Nu, te rog! Bart o să fie tare supărat pe mine. Iar eu o să intru în pământ de ruşine dacă începe să îmi facă morală în public. În plus, gândeşte-te şi la soţii Hennessy. Şi sunt la un pas de a-mi recăpăta bijuteriile. A recunoscut deja că le-a furat. În regulă, te las pe tine. Du-te tu să vorbeşti cu el! Vin şi eu. O să ajungă şi el cât de

curând la grajduri.

— Vreau să te ştiu la câţiva kilometri distanţă înainte să fac una ca asta, zise ducele. Şi am de gând să te duc chiar eu înapoi acasă. Haide! Ia-mă de braţ! Vom merge pe jos până la grajduri.

Dumnezeule, de ce se apucase să viseze cu ochii deschişi cu doar câteva minute mai devreme? se întrebă Josephine după ce îl luă de braţ ascultătoare. Dacă l-ar fi auzit apropiindu-se de ea, s-ar fi putut ascunde în spatele copacilor. Şi ar fi putut pleca în căutarea bijuteriilor. Dar iat-o acum, din nou, nevoită să joace rolul fetei neajutorate, pentru că bărbatul ei alesese să îl joace pe cel de tiran. Domnul Paul Villiers începuse uşor, uşor să o dezamăgească.

Odată ajunşi în grajduri, se uită plină de speranţe după domnul Porterhouse, dar nu îl zări nicăieri. Speră din tot sufletul să apară de undeva, astfel încât domnul Villiers să nu aibă încotro decât să-i ceară socoteală. Cu ea acolo, gata să-i sară în ajutor, aşa cum o făcuse şi data trecută. Era jenant să fie trimisă acasă ca un copil mic, în timp ce el rămânea să se joace de unul singur. Mai mult ca sigur că avea să se asigure ca soţii Hennessy să nu o scape din ochi data viitoare.

Urmă un drum lung spre reşedinţa Hawthorn, cu armăsarul lui Josephine legat în urma trăsurii. De-abia dacă schimbară două cuvinte. Părea furios, observă ea după ce se uită la el cu coada ochiului pregătită să comenteze din nou ceva despre apariţia neaşteptată a ducelui de Mitford la petrecere. Dar nu mai zise nimic. Începu să se simtă uşor vinovată. La urma urmei, el nu făcuse altceva decât să se poarte frumos cu ea şi să piardă o săptămână din viaţă încercând să o ajute. Era chiar dispus să se pună într-o situaţie primejdioasă de dragul ei.

Nu era vina lui că era bărbat şi că societatea îi întipărise în minte ideea aceea învechită că femeile nu se puteau descurca singure.

— Gata, zise el, după ce o conduse până în faţa casei. Acum eşti în siguranţă, în ciuda încăpăţânării tale.

Vru să-i răspundă la acel comentariu răutăcios, dar el o trase degrabă în casă. Domnul Hennessy ieşi din biroul lui tocmai când doamna Hennessy cobora scările, aşa că domnul Villiers o luă de braţ şi îi zâmbi drăgăstos.

— Josephine a venit în întâmpinarea mea, spuse el. Mă întreb dacă o să continue să mai facă asta şi după zece ani de căsătorie.

— Oh, zise domnul Hennessy, stai să vezi după cinci ani cum o să fie. Nici măcar cinci ani. Atunci o să ardă de nerăbdare să-ţi povestească despre ce bonetă şi alte nimicuri şi-a mai cumpărat.

— Harvey! îl atenţionă soţia lui amuzată.

— Aşa ai să faci, Josephine? o întrebă domnul Villiers, fixând-o cu ochii lui cenuşii plini de voioşie.

— Doar dacă insişti să merg la cumpărături, cum ai făcut ieri, răspunse ea, privindu-l în timp ce el îi săruta mâna.

Josephine îi simţi respiraţia fierbinte pe piele.

capitolul 13

Susanna nu mai avea stare. După plimbarea alături de Sir Thomas Burgess, se întorsese în casă, dar nu îl găsise nicăieri pe Bart şi nu avea cu ce altceva să îşi ocupe timpul decât să ia camera la pas, de la fereastră la uşă, frământându-se de atâtea griji.

Oare ce făceau tatăl şi bunicul ei în clipa aceasta? Dar Penny şi Gussy? Oare îşi făceau griji pentru Jo, pentru ea şi pentru Bart? Bineînţeles că îşi făceau griji în privinţa lor. Şi totuşi, ce făceau mai exact? Pe unde îi căutau tatăl şi bunicul? Cu siguranţă plecaseră în căutarea lor după ce aflaseră că niciunul din ei nu ajunsese acasă la mătuşa Winifred.

Şi ce căutau ei doi acasă la Lord Parleigh? Oare chiar avea vreun rost şederea lor aici? Nu aflaseră veşti noi despre Jo de când plecaseră de acasă – câte zile trecuseră

de atunci? Iar cei mai probabil Jo o luase spre nord, alături de acest misterios domn Villiers.

Oare avea să-şi mai vadă vreodată sora în viaţă? Şi, chiar dacă se întorcea acasă, ce mai era de făcut, acum că era compromisă? Susanna nu dădea doi bani pe asta – pur şi simplu şi-o dorea pe Jo înapoi. Dar nici măcar nu îndrăzni să se gândească la faptul că viaţa surorii sale fusese pe deplin distrusă în ultima săptămână.

Şi ce avea să se întâmple cu domnul Porterhouse? Nu aveau nicio dovadă că fusese implicat în vreun fel în dispariţia lui Jo, cu toate că Sam le spusese că îl văzuse la han în aceeaşi seară cu Jo şi cu domnul Villiers. Cât despre furtul bijuteriilor, aici chiar nu aveau nicio dovadă împotriva domnului Porterhouse. Bijuteriile familiei ar fi putut la fel de bine să fie în siguranţă acasă.

Aşadar, sub ce pretext să îl ia Bart la întrebări pe domnul Porterhouse, după cum plănuia să o facă în dimineaţa aceea? Poate că avea să provoace un mare scandal.

Pierdeau timp preţios la Deerview Park, când ar fi trebuit să continue să o caute pe Jo, cu toate că – Susanna se văzu nevoită să admită – nu ar fi ştiut în ce direcţie s-o apuce. Şi-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu cineva, cu cineva înţelept care să îi dea un sfat prietenesc. Bart era mult prea agitat. Bart era, de regulă, oarecum delăsător, mai puţin când era la mijloc onoarea familiei. Ar fi putut să se sfătuiască cu Sir Thomas Burgess, bineînţeles.

Ce om bun! Începuse să îl simpatizeze foarte tare. Dar deja îi împărtăşise mai mult decât ar fi trebuit. În fond, era un străin pentru ea.

Şi, bineînţeles, nu-şi putea scoate din minte apariţia neaşteptată a ducelui de Mitford. Oare fusese o simplă coincidenţă? Sau venirea lui avea vreo legătură cu Jo? Dar de ce ar fi pornit în căutarea ei când nu o văzuse niciodată? Şi de ce arăta atât de diferit faţă de cum îl descrisese domnul Porterhouse?

Avea să se aleagă cu o durere cruntă de cap dacă nu ieşea să ia o gură de aer, îşi zise Susanna. Optsprezece ani

petrecuţi la fermă cu o familie iubitoare şi prea puţini vecini nu o pregătiseră pentru astfel de situaţii.

Ieşi pe terasa din faţa casei şi tocmai cobora pe pajiştea care dădea spre grajduri, când dădu nas în nas cu domnul Porterhouse care venea din partea cealaltă a casei. El îi zâmbi şi lăsă bagajul jos.

— Ai ieşit la plimbare de una singură, domnişoară Middleton? o întrebă el. Ce s-a ales de politeţea celorlalţi domni?

— Am ieşit câteva clipe la aer, răspunse ea, uşor confuză.

Nu se simţise niciodată în largul ei alături de domnul Porterhouse. Dar se văzu nevoită să admită că poate era doar din cauza fizicului său perfect şi a înfăţişării dichisite.

— Ah, dar văd că nu eşti singură, zise el, aruncând un zâmbet în spatele ei şi făcând o plecăciune. Lady Dorothy? Te-ai întors deja? Îmi pare rău că a trebuit să plec aşa brusc.

Lady Dorothy Brough li se alătură la marginea terasei. Se schimbase de costumul de călărie şi purta o rochie de zi şi un şal pe umeri.

— Stai liniştit, Humphrey, răspunse ea. Ştii cumva dacă ducele are de gând să rămână la prânz?

— Nu l-am văzut până acum, spuse domnul Porterhouse. A ajuns deja?

— Da, a venit mai devreme, răspunse Susanna. Voia să vorbească cu tine, sir. Dar a trecut ceva timp de atunci.

— Ne-am întâlnit cu el puţin mai devreme, zise Lady Dorothy, în curte. Era însoţit de domnişoara aceea cu care ne-ai făcut cunoştinţă. Doamna... Nu-mi mai amintesc numele ei. Păreau să se certe. Şi a tras-o în spatele unui copac în clipa când ne-au auzit în apropiere. Eşti sigur că este o lady, Humphrey?

— Oh, desigur, Lady Dorothy, răspunse el. Nu ţi-e frig cu şalul acela? Nu aş vrea să răceşti.

— E în regulă, zise ea, am să mă duc în casă. Totuşi, sper să se întoarcă la prânz. Viaţa la ţară poate să devină adesea plictisitoare fără feţe noi. Nu crezi, domnişoară

Middleton?

— Am locuit toată viaţa la ţară, miss, spuse ea, îmbujorată. Dădu să se întoarcă spre casă cu Lady Dorothy, dar domnul Porterhouse o prinse de mână.

— Domnişoară Middleton, începu el, sper că nu te superi că-ţi spun asta, dar mi se pare că ai pierdut ceva din optimismul pe care l-am observat la tine când ne-am cunoscut, la Rutland Park. Te pot ajuta cu ceva? Sper că nu deranjez.

Susanna îşi muşcă buza.

— Sunt bine, zise ea.

— Şi atunci cum se face că pari atât de preocupată? întrebă el, încruntat. Este vorba despre sora ta? Eşti îngrijorată în privinţa ei?

— Ce ştii tu despre sora mea? se grăbi ea să întrebe.

Domnul Porterhouse ezită o clipă.

— Am rămas tare surprins, chiar şocat, spuse el, după ce am plecat de la rudele mele şi eram deja în drum spre Londra, să constat că domnişoara Middleton era cazată la acelaşi han ca mine. Dar nu era singură şi îşi asumase şi o nouă identitate. Îmi pare rău să v-o spun.

— Deci nu a fugit de acasă cu tine? întrebă Susanna.

El se uită şocat la ea.

— Cu mine? spuse el. Să plece cu mine? De ce ar face sora ta una ca asta?

— Am crezut că... mormăi Susanna.

— Am rămas îngrijorat, adăugă el, mai ales când am auzit în dimineaţa următoare că cei doi au luat-o spre nord. M-am gândit că poate intenţionau să se căsătorească în secret. Aşa că i-am urmărit. Ştiu că nu aveam niciun drept să fac una ca asta, îmi cer iertare. Nu ar trebui să mă preocupe ce se întâmplă în familia voastră. Dar, ştii, tatăl tău s-a purtat mereu tare frumos cu mine.

Susanna se uită la el cu ochii ei mari.

— Şi voi aţi plecat în căutarea ei? o întrebă el. Tu şi fratele tău?

— Da, răspunse ea.

— Am avut noroc că Lord Parleigh este un prieten

vechi, zise el, aşa că am putut să vin până aici, atât de aproape de locul în care se ascunde ea. Dar trebuie să îţi mărturisesc că, după ce m-am întors ieri de la mătuşa mea şi v-am găsit pe tine şi pe fratele tău aici, nu am ştiut cum să procedez. Poate fac o greşeală trădând-o pe sora ta. Dar nu pot să sufăr să te văd atât de necăjită.

Susanna făcu ochii şi mai mari.

— Ştii unde e sora mea? îl întrebă ea.

El încuviinţă.

— E acasă la o fostă colegă de şcoală, răspunse el. La familia Hennessy.

Susanna îl privi şocată.

— E acasă la Caroline Hennessy? zise ea.

— Da, cred că aşa o cheamă pe fată, spuse el. Locuiesc la mică distanţă de aici. Deja îmi vine să îmi tai limba. Sunt sigur că fratele tău o să fie groaznic de furios. Nu i-aş dori un astfel de sfârşit tragic poveştii de iubire a domnişoarei Middleton, oricât ar fi ea de indecentă.

— Jo e la doar câţiva kilometri distanţă? întrebă ea.

El făcu un pas spre ea.

— Poate că ar ajuta dacă ai merge până la ea, spuse el. Poate că, dacă ai sta de vorbă cu ea, şi-ar da şi ea seama de greşeala făcută.

— Oh, da, zise Susanna, cu lacrimi în ochi.

— Şi poate că ar fi mai bine să mergi să o vezi înainte să vorbim cu fratele tău, adăugă el.

— Bart o să fie atât de furios, spuse ea.

— Atunci, dă-mi voie să te duc la ea, zise el. O să-mi iei o piatră de pe inimă dacă ştiu că am adus-o mai aproape de măcar un membru al familiei sale. Poate că o să fie de acord să vorbească şi cu fratele vostru, ca să elucidaţi întreaga situaţie.

— Vrei, te rog, să mă duci chiar acum la ea? îl întrebă Susanna. Nu te deranjează să ratezi prânzul?

— Cum aş putea să mănânc, acum că te-am văzut cu lacrimi în ochi? Singurul meu regret e că nu am avut tăria de caracter să-ţi vorbesc mai devreme. Haide, văd că unii grăjdari au plecat şi ei să ia prânzul. Dar nu contează. O să

înham chiar eu caii dacă nu-l găsesc pe vizitiul meu în grajduri, ca să plecăm de îndată.

O apucă de braţ şi îşi ridică bagajul, după care se îndreptară în mare grabă spre grajduri.

Zece minute mai târziu, trăsura în albastru şi galben gonea pe drum, cu perdeluţele trase la geamuri.

Susanna era neliniştită, frecându-şi palmele în poală. Nici măcar nu îi trecu prin minte că s-ar putea simţi din nou rău, pentru că nu-şi putea lua gândul de la sora ei şi de la tot ce urma să-i spună când avea să o vadă. Dar ştia prea bine că la început nu avea să-i spună nimic. Pentru că urma să se arunce în braţele ei şi să o ierte pentru toate.

Iar domnul Porterhouse se aşeză lângă ea, cu un zâmbet slab pe buze. Care vasăzică, avusese dreptate. În parte, măcar. Se părea că ducele de Mitford şi domnişoara Middleton, cunoscută şi sub numele de doamna Villiers, erau aliaţi împotriva lui, fiind probabil mână în mână şi cu Villiers, uriaşul acela fioros. Doar că el era mai deştept decât ei. Greşiseră când îşi dăduseră întâlnire în curte, în aşteptarea lui. Pentru că fuseseră văzuţi. Şi mai greşiseră când îi dăduseră voie vizitiului lor să meargă la prânz înainte de plecarea lui.

Fără îndoială că domnişoara Josephine Middleton avea să rămână şocată să constate că trăsura avea să treacă în goană pe lângă ea, fără să oprească.

Dar tocmai câştigase un premiu care era aproape la fel de valoros. Fără îndoială că zestrea domnişoarei Susanna Middleton nu era la fel de mare ca a surorii ei, dar era, totuşi, vorba despre fiica lui Cheamley şi despre nepoata lui Rutland. Tot aveau să îi dea o căruţă de bani ca să o vadă măritată şi salvată de la ruşine. Şi încă avea bijuteriile, oricât ar fi valorat ele.

În plus, îşi zise el, fata care şedea lângă el era mai frumoasă decât sora ei mai mare. Într-adevăr, prima sa experienţă cu hoţia şi răpirea părea să nu iasă chiar rău.

Sir Thomas Burgess rămase ţintuit la fereastra camerei sale, văzând-o pe frumuseţea cu păr auriu traversând pajiştea spre grajduri, cu Porterhouse. Şi mai

observă că Porterhouse avea un mic bagaj cu el.

Rămase mult timp la fereastră, până ce trăsura apăru din nou, mânată de vizitiul lui Porterhouse. Observă de la distanţă că perdeluţele fuseseră trase. Trăsura o apucă spre potecă şi dispăru în zare.

Sir Thomas rămase încruntat, cu privirea în gol.

*

— Dacă chiar vrei să ştii, îi zise ducele de Mitford lui Josephine, planul meu este să-i ofer o sumă de bani în locul bijuteriilor. Este genul de schimb pe care mintea lui îl înţelege. Sunt sigur că situaţia se poate rezolva fără prea mari bătăi de cap ori violenţă.

— Poftim? întrebă Josephine, stând ghemuită pe pat în timp ce însoţitorul ei luă camera la pas. Se retrăseseră în cameră după ce Caroline se întorsese în vestibulul mamei sale, unde camerista continua să coasă de zor la rochia de gală pe care intenţiona să o poarte la bal. Ai de gând să-i dai bani după tot ce mi-a făcut? Nici gând!

Ducele se scărpină în cap şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Sunt sigur că tu crezi că, dacă îl iau tare, sărmanul om o să înceapă să tremure de frică şi o să-ţi înapoieze comoara, aşa cum probabil încă îţi imaginezi că planul lui era să te ducă acasă la mătuşa şi să-ţi înapoieze bijuteriile. Doar că am apărut eu în peisaj şi te-am obligat să te întorci acasă.

— Da, chiar cred asta, zise ea. A înţeles şi el că nu mai are încotro s-o apuce. Sunt sigură că a rămas şocat ieri când şi-a dat seama că l-am prins din urmă.

— Sunt sigur că n-a închis un ochi toată noaptea de frică, spuse ducele. Îmi pare rău să-ţi spun, dar mi se pare că nu ştii prea multe despre lumea în care trăim.

— Şi poate că tu ştii prea multe, zise ea. Ce crezi că rezolvi dacă îi dai bani în schimbul unor bunuri furate? Pur şi simplu îl încurajezi să continue cu hoţia. Şi, în plus, cum se presupune că aş putea eu să-ţi dau banii înapoi? Ţi-am

spus deja că am datorii până luna viitoare. O să-mi ia luni întregi să-ţi plătesc tot ce ai cheltuit până acum cu mine. Şi nu am nici cea mai mică intenţie să dau bani pentru propriile mele bijuterii, sir.

— Dar nu ţi-am cerut să o faci, răspunse el. Tot ce vreau de la tine e să-ţi pui mintea la contribuţie.

— Prea bine. Josephine se ridică din pat şi se propti în faţa lui, cu mâinile în şolduri. Sir, văd că ai de gând să continui să mă jigneşti. Ştiu şi eu că eşti în avantaj pentru că ai fost suficient de amabil să-mi aloci o săptămână din viaţa ta ca să mă ajuţi în situaţia asta care nu te priveşte. Şi mi-ai permis să rămân cu datorii la tine. Cu toate acestea, nu se cade să mă jigneşti. Şi, dacă chiar vrei să ştii, nici măcar nu aveam nevoie de ajutorul tău. M-aş fi descurcat foarte bine de una singură. Tu te-ai oferit să mă ajuţi. Nu te-am rugat eu să o faci.

— Vrei să-mi spui şi mie ce căutai la hanul acela? o întrebă ducele. Nu-şi pierduse niciodată cumpătul. Nu se văzuse niciodată nevoit să o facă. Dar acum simţi că nu mai avea încotro. Nici nu ştiu de ce mă obosesc să te mai întreb. Ai fost mai mult decât încântată să-mi accepţi ajutorul fără să ştii absolut nimic despre mine. Şi erai gata să fugi cu Porterhouse în dimineaţa aceasta după ce ţi-a turnat o poveste cusută cu aţă albă despre care până şi un copil ar fi ştiut că e o minciună. Ce rost ar mai avea să te întreb de ce ai acceptat să fugi cu el de la bun început?

— Iar tu de ce ai venit cu mine? îl întrebă ea, privindu-l sfidătoare. Nici tu nu ştiai nimic despre mine. Când şi tu erai în drum spre o biată fată care probabil încă aşteaptă după tine. Cu toate că aş vrea să-i pot spune acum că a avut mare noroc să scape de tine, pentru că eşti la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi, vrei să controlezi totul. De ce ai venit în salon cu mine şi cu Caroline după prânz? Vrei să-mi spui că nu ţi-ai dat seama că voia să fim singure şi să stăm de vorbă ca pe vremuri? Chiar e nevoie să te porţi de parcă aş fi prizoniera ta?

— Pentru că nu îndrăznesc să te scap din ochi, răspunse el, exasperat. Dacă ar fi să te las singură, sunt

convins că ai fugi din nou în lume, ca să fii răpită ori dezonorată. Nu am încotro decât să te ţin din scurt.

— Şi de ce-ţi pasă ţie de ceea ce se întâmplă cu mine? îl întrebă ea. De ce te-ar interesa pe tine dacă ar fi să păţesc ceva? Ai scăpa de mine. Şi ai putea să te întorci liniştit la treburile tale.

— Asta am de gând să fac, zise el. Sună extraordinar, îţi spun cu mâna pe inimă că până săptămâna trecută duceam o viaţă liniştită şi normală. Sau poate că viaţa aceea a fost doar un vis. Poate că viaţa mea a fost dintotdeauna la fel de nebună. Dar nu cred. Cred că duceam o viaţă diferită.

— Oh, răbufni ea furioasă, atunci nu aş vrea să te împiedic să revii la vechea ta viaţă, sir. Pleacă, du-te! Pot să mă descurc şi fără tine, pot să-mi recuperez singură bijuteriile. Nu am nevoie de tine şi de tirania ta. Şi nici de jignirile ori de atitudinea ta batjocoritoare.

— Nu am nicio atitudine batjocoritoare, se apără ducele.

— Ba da, spuse Josephine uitându-se fix în ochii lui. Dar să-mi laşi adresa ta înainte să pleci. Nu vreau să-mi reproşezi că nu mi-am plătit datoria. O să-ţi dau toţi banii înapoi, sir, inclusiv banii pentru rochia asta oribilă, zise ea, apucând faldurile noii sale rochii de lână.

— Vrei să nu mai vorbeşti despre bani? spuse Mitford, iritat, ducându-şi mâinile la cap. Chiar nu ai altceva în minte în afară de bani şi bijuterii?

— Dacă aş fi cheltuit eu bani pe tine, crede-mă că nici tu nu ţi-ai fi putut lua gândul de la asta, zise ea.

— E absurd! răbufni el.

— Da, spuse ea, nu-i aşa că e absurd că o femeie poate să aibă şi ea mândria ei? Sir, te comporţi de parcă aş fi un nimic. Dar nu e adevărat. Sunt o femeie. Sunt o fiinţă umană. Şi am să-mi achit datoria. Şi, dacă o să-i dai vreun ban domnului Porterhouse în schimbul bijuteriilor mele, n-am să ţi-o iert niciodată. Niciodată, pentru că nu aş putea în veci să-ţi dau banii înapoi. Presupun că eşti un bărbat bogat.

Mitford oftă nervos.

— Deci tu crezi că ar trebui să te las să faci orice-ţi trece prin minte, zise el. Regret că nu te-am dus înapoi la tatăl tău în noaptea aceea, asta ar fi trebuit să fac. Sau să-i fi explicat întreaga situaţie domnului Hennessy. Ori să te încredinţez în grija fratelui tău ieri. Sau azi. Trebuie să te întorci acasă. Cu toate că mi-e tare milă de tatăl tău. Eşti imposibilă. Ar fi trebuit să te dea pe brazdă de mult.

— Aşa deci, spuse ea, punându-şi din nou mâinile în şold. Aşa deci! Chiar dacă nu-şi mai găsea cuvintele, trebuia să se descarce cumva de toată furia. Ridică o mână de pe şold şi îi dădu o palmă usturătoare. Şi să nu cumva să îmi spui să-mi cer scuze, adăugă ea.

Ducele se făcu alb la faţă, în contrast puternic cu urma roşie a degetelor de pe obrazul său. Se uită lung la ea.

— Mulţumesc că m-ai făcut să mă trezesc la realitate. La ce ajută să vorbesc întruna despre ce ar fi trebuit să fac, fără a face însă nimic? A venit momentul să îi trimit o scrisoare fratelui tău. Te rog să mă scuzi, încheie el cu o scurtă plecăciune.

— Oh! Josephine îşi duse imediat mâinile la gură, uitându-se la el cu o privire înspăimântată. Paul, nu! Nu-mi face una ca asta. Nu, te rog! Nu e corect. Eram supărată, la fel ca tine. Nu vorbeam serios. Nu vorbeam deloc serios. Vai, te rog să mă ierţi!

— Mă duc chiar acum să-l caut pe domnul Hennessy să-i cer hârtie şi cerneală.

— Paul! Îl apucă de braţ cu ambele mâini. Te rog, nu face asta! Te rog nu te supăra pe mine!

— Nu sunt supărat, răspunse el. Deloc. Pur şi simplu, mi-a venit mintea la cap. Acum câteva minute ţi-am reproşat că ţi-ai pierdut minţile. Dar asta a fost valabil şi pentru mine în ultimele zile. Am să-i scriu chiar acum tatălui tău.

— Paul, zise ea, luându-l de braţ cu o mână şi aranjându-i gulerul de la haină cu cealaltă. Spune-mi că mă ierţi. Nu te mai uita aşa la mine. De parcă ai fi un rege şi eu

aş fi unul dintre supuşii tăi. Parcă ai fi valetul ducelui de Mitford. Nu-mi face asta! Spune-mi că mă ierţi, te rog! Zâmbeşte-mi!

Ea îi zâmbi. El oftă înfrânt.

— Nu sunt supărat pe tine, spuse el, dar mă înspăimântă să mă gândesc la toate lucrurile care s-au întâmplat în ultimele zile din cauza mea. Ar fi trebuit să pun capăt acestei situaţii de la bun început. Tatăl tău venise în căutarea ta, iar eu ţi-am permis să te ascunzi în camera mea. Dumnezeule!

— Nu, zise ea. Se sprijini uşor de umerii lui şi îşi trecu degetele prin şuviţele lui cârlionţate. Nu ai de ce să te simţi vinovat. Pur şi simplu încercai să mă ajuţi. Ai fost atât de bun! Zâmbeşte-mi!

— Bun! mormăi el şi închise ochii.

— Zâmbeşte-mi, repetă ea.

El se uită la ea şi clătină uşor din cap.

— Chiar nu ai pic de decenţă? o întrebă el. Domnişoară Middleton, tu chiar nu înţelegi în ce situaţie ai intrat?

— Zâmbeşte-mi, zise ea, şi spune-mi că mă ierţi!

Ducele de Mitford clătină din cap şi oftă din nou.

— Chiar nu are rost să încerc să port o conversaţie cu tine, nu-i aşa? spuse el, deja exasperat, şi o sărută ca să nu-şi mai răcească gura fără rost.

— Spune-mi că mă ierţi, şopti ea. Nu am vrut să te lovesc. Chiar nu am vrut să o fac. Spune-mi că mă ierţi.

— Te iert, zise el, alinând-o din nou cu buzele lui. Ştii prea bine că nu m-aş uita niciodată la tine ca la supusa mea. Şi nu încerc să mă port ca Henry.

— Henry?

Îşi trecu degetele prin buclele lui, fără să-şi ia ochii de la buzele lui.

— Valetul ducelui, zise el. Ai spus că îl cheamă Henry, nu-i aşa?

— Aşa am spus? Închise ochii şi îşi deschise uşor buzele. Se lipi de el, iar el o primi în braţele sale. Nici nu mai ţin minte. Paul. Oh, Paul!

— Mmm, şopti el, dezmierdându-i buzele cu limba, atingând-o pătimaş până îi cuprinse în palmă sânii mari şi voluptuoşi pe sub rochia de lână. Limba lui acceptă invitaţia gurii sale deschise, iar ea îşi arcui spatele pentru ca mâna lui să continue să o descopere.

— Paul, şopti ea, jucându-se cu buclele lui în timp ce buzele lui alunecară uşor pe bărbie, pe gât. Nu-mi pare rău. Poate că ar trebui să-mi pară rău, dar, dacă nu aş fi fugit de acasă, nu aş fi ajuns să te cunosc. Nu te-aş fi cunoscut niciodată.

El ridică privirea şi se uită lung în ochii ei visători.

— Ah, dar ar trebui să-ţi pară rău, spuse el. Iar eu ar trebui să fiu biciuit. Ce se întâmplă aici? Dumnezeule, ce se întâmplă aici?

O împinse din braţele lui, îşi duse mâna la ochi şi scutură din cap.

— Paul, zise ea, apucându-l din nou de braţ.

— Nu, spuse el. Mă duc după cerneală şi hârtie. Gata, s-a terminat. Fără alte amânări. Traversă în fugă încăpere şi deschise larg uşa, trezindu-se faţă-n faţă cu domnul Hennessy, care părea gata să bată la uşă.

— Ce noroc pe mine, spuse el, râzând. Mi-era şi frică să bat la uşă. Ştiu ce înseamnă, de regulă astfel de tăceri profunde după o ceartă aprigă. Chiar aş zice că a fost o ceartă aprigă. Prima, presupun, dar cu siguranţă nu şi cea din urmă, zise el şi mai amuzat. Îi întinse o scrisoare. Tocmai a sosit de la Deerview Park. Şi am vrut să ţi-o înmânez chiar eu, sir.

Mitford primi scrisoarea.

— Mulţumesc, şir, răspunse el. Aş putea să mă retrag în birou după ce o citesc? Josephine vrea să se odihnească puţin.

— Desigur, desigur, zise domnul Hennessy, făcându-i cu ochiul lui Josephine înainte să plece.

Mitford închise uşa în urma lui.

— Cine ţi-a scris? întrebă Josephine, apropiindu-se de el.

— Burgess, răspunse el. Un prieten de-al meu care e

şi el în vizită la Parleigh.

O citi în grabă, după care o împături la loc, cu mare atenţie.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Josephine.

— E vorba despre sora ta, zise el. Se pare că Porterhouse a reuşit să fugă cu ea. Tom şi fratele tău au pornit în căutarea lor.

— Sukey? şopti Josephine. A răpit-o pe Sukey?

În clipa aceea, ducele se întoarse spre ea şi îi vorbi pe un ton hotărât:

— Scrisoarea aceasta este din partea cumnatului meu, zise el. Trebuie să ne întoarcem de urgenţă la Londra. Sora mea tocmai a născut. Un băieţel. Să sperăm că soţii Hennessy n-o să-şi dea seama că e imposibil să fi primit o astfel de scrisoare. Fă-ţi bagajul!

— Am să-l omor, spuse Josephine, am să-l omor cu mâinile mele.

— Mai bine foloseşte-te de mâini ca să-ţi pregăteşti bagajul, răspunse ducele de Mitford pe un ton autoritar. Iar eu o să am grijă ca brişca să fie gata de plecare în cincisprezece minute.

capitolul 14

Josephine, încă îngrozitor de indignată, îi strânse braţul ducelui de Mitford, trăgându-l de mânecă şi implorându-l să meargă mai repede.

— Nu este nevoie să încetineşti la fiecare groapă din cauza mea, zise ea. Sir, să ştii că m-am obişnuit până acum să merg cu brişca, şi chiar dacă nu m-aş fi obişnuit deja, am încredere în tine. Şi de-abia aştept să pun mâna pe nemernicul acela. Oh, stai să vezi ce-i fac! O să regrete că ne-a ieşit în cale.

— Norocul nostru că am dat peste fermierul acela în drum, zise el, că măcar am aflat că Porterhouse se îndreaptă din nou spre Great North Road. Dar trebuie să

gândim limpede, domnişoară Middleton. Trebuie să încetinesc pe drumul acesta accidentat dacă nu vrei să rămânem împotmoliţi.

— Dar drumul ăsta e plin de gropi, răbufni ea, frustrată, agăţându-se din nou de el în vreme ce mai ocoleau o groapă. Unde crezi că vrea s-o ducă?

— La Gretna, zise el, sau la Londra. Cine poate şti? Dacă aş fi în locul lui, eu aşa aş face, aş porni-o spre Londra. Acolo i-ar fi cel mai uşor să se ascundă. Şi probabil ar putea negocia o zestre mai mare de la tatăl tău dacă ar fi să-l ameninţe că n-o să se căsătorească cu ea.

— Dacă ar fi să-l ameninţe că n-o să se căsătorească cu ea? Josephine îşi luă privirea de la drum ca să se uite şocată spre însoţitorul ei. Să-l ameninţe? Tata mai degrabă îl omoară decât să-l ştie căsătorit cu Sukey. Dacă nu-l omoară el, îl omor eu.

— Iar sora ta o să rămână stigmatizată pe viaţă, răspunse el.

— Stigmatizată, repetă Josephine. Ce prostie! Cine s-o stigmatizeze?

— Mi-e teamă că societatea noastră, spuse el.

— Societatea asta e plină de proşti, răbufni Josephine indignată.

— Poate că aşa o fi, zise el. Dar sunt nişte proşti cu care trebuie să trăim.

— Nici nu mă gândesc, răspunse ea. Nu am de gând să fac aşa ceva. Cum adică să te căsătoreşti cu un bărbat doar pentru că te-a răpit? E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

— Domnişoară Middleton, răspunse el, ai reuşit cumva să mă zăpăceşti de tot, astfel încât nu mai ştiu ce e firesc şi ce nu. Merg prea repede? o întrebă el după ce ea îi apucă şi cu cealaltă mână braţul.

— Nu, sir, îl asigură ea, poţi să mergi şi mai repede. Oare soţii Hennessy au crezut ce le-am spus despre sora ta?

— După toate poveştile pe care le-au auzit în ultimele zile, cu siguranţă au crezut-o şi pe aceasta. Iar tu ai fost

foarte convingătoare susţinând că eşti nerăbdătoare să-ţi cunoşti nepoţelul.

— O să mă simt teribil de vinovată când o să fie nevoie să le scriu de acasă, zise ea, şi să le mărturisesc că totul a fost o minciună. Mă simt prost că am fost nevoită să le trădez încrederea.

— Nu le scrie prea curând, îi sugeră el. Lasă lucrurile să se aşeze.

— Aşa am să fac, răspunse ea. Fără îndoială că am să fiu foarte prinsă zile la rând cu morala pe care o să mi-o ţină bunicul meu.

— Văd deja Swan Inn în zare, spuse el. Am mers destul de repede.

— Dar de unde o să ştim pe unde s-o luăm? întrebă Josephine. Dacă e deştept, domnul Porterhouse ştie că nu e bine să oprească la han. Oh, nemernicul ăla! De-abia aştept să-l strâng de gât. Măcar de m-ar fi răpit pe mine. Eu sunt cea care s-a aventurat pe urmele lui. De-ar fi lăsat-o pe Sukey în pace. N-o să-l iert niciodată pentru asta. Îl omor.

— Poate că fratele tău a ajuns înaintea noastră şi ţi-a răpit deja plăcerea asta. Domnişoară Middleton, îţi faci griji degeaba. El şi Burgess au plecat curând după Porterhouse şi sora ta. Am avut noroc că Tom i-a zărit plecând.

— Şi cine e acest Burgess despre care tot vorbeşti? îl întrebă Josephine, dar nu mai aşteptă răspuns.

Dădu să coboare din brişcă de îndată ce intrară în curte. Mitford sări să o ajute şi apoi se grăbiră spre grăjdarul care le ieşi în întâmpinare.

— Căutăm o trăsură care a trecut pe aici, venind din aceeaşi direcţie ca noi, zise ducele.

— Ah, da, răspunse bărbatul binevoitor. Trăsura cu albastru şi galben care a luat-o spre nord. Domnul şi domnişoara erau tare nerăbdători s-o pornească spre Scoţia, dacă mă înţelegeţi, spuse el, aruncându-i lui Mitford un zâmbet cu subînţeles.

— Nemernicul ăla, zise Josephine. Vrea să o ducă în Gretna. Dar n-o să-l las să ajungă până acolo. Ţi-o jur! Sir, hai să ne grăbim, trebuie să-l omor.

— N-a mai trecut şi altă trăsură pe aici? întrebă ducele.

— Nu cred, sir, răspunse grăjdarul, întorcându-se la treabă.

— Nu e timp să schimbăm caii, zise Josephine. O să facem asta mai încolo. Hai după el!

Ducele de Mitford se întoarse cu faţa spre ea.

— Mergi înăuntru să-ţi iei un ceai, spuse el. O să luăm o pauză de zece minute.

— Zece minute! răbufni Josephine. Sir, în zece minute am putea să parcurgem câţiva kilometri.

— Zece minute, repetă el pe un ton ferm.

Josephine se încruntă la el, după care dădu buzna în han, retrăgându-se în salon. Oare cum reuşea domnul Villiers să o pună la punct de parcă ar fi fost un copil speriat? Nu se răstea niciodată la ea, aşa cum obişnuia să o facă Bart, nici nu se apuca să ţipe ca tatăl ei când era prea jenat ca să fie nervos şi nici nu-i ţinea morală ca bunicul. Pur şi simplu se uita la ea cu ochii lui neînduplecaţi, vorbindu-i cu atâta hotărâre, de parcă ar fi putut muta munţii din loc.

Nu avea de ce să-l asculte. Cum îşi imagina el că şi-ar fi putut savura ceaiul în linişte în timp ce Sukey fusese răpită şi dusă degrabă spre Gretna Green, ca să se căsătorească cu un nemernic care nu voia altceva decât să pună mâna pe averea familiei? Şi se părea că totul depindea de ea. Nicio altă trăsură în afară de cea a domnului Porterhouse nu trecuse pe acolo. Bart probabil se rătăcise.

Josephine nu-şi comandă niciun ceai, dar rămase în salon cinci minute în cap, luând camera la pas, jurând că avea să omoare pe careva, cu toate că nu ar fi ştiut să spună dacă pe domnul Porterhouse sau pe duce. Dar domnul Villiers intră în cameră, şi ea nu se mai văzu nevoită să aştepte alte cinci minute.

— Ei bine, zise el, am aflat adevărul.

— Hai să mergem, spuse Josephine îndreptându-se degrabă spre el. În câte zile crezi c-o să ajungă în Gretna.

— E în drum spre Londra, zise el.

— Nu-i adevărat, răspunse ea. L-ai auzit pe grăjdar.

— Da, spuse el. Dar nu ţi se pare că s-a arătat tare nerăbdător să ne ajute cu această informaţie? S-a apucat să descrie trăsura chiar înainte să o facem noi.

— Aşa e, zise Josephine, dar asta pentru că e o trăsură care-ţi sare în ochi, şi încă una de prost gust.

— Bărbatul acela a fost plătit ca să ne îndrume în direcţia greşită.

Josephine se uită la el cu gura căscată.

— Şi mi-e teamă că Burgess şi fratele tău au căzut fix în capcană, continuă el. Au plecat valvârtej spre nord. Dar noi o vom lua spre sud de îndată ce eşti gata.

— Gata? strigă Josephine. Normal că sunt gata.

Mâneca hainei sale avea să capete o cu totul altă formă, îşi zise ducele, după ce îşi reluară drumul cu brişca. Josephine Middleton îi strângea din nou mâneca hainei ca să stea mai bine. Nu-şi luă privirea de la drum, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Porterhouse la orizont. Mitford spera din tot sufletul să-i ajungă din urmă înainte de lăsarea nopţii.

Înainte ca fata să fie dezonorată.

— Cum ai reuşit să afli adevărul? întrebă Josephine, cercetându-l cu privirea.

— L-am luat la întrebări, răspunse el. Îl bănuiam că minţea.

— L-ai luat la pumni? îl întrebă atunci ea. Sau i-ai oferit bani?

— I-am pus câteva întrebări, răspunse Mitford.

— Oh, zise ea, ţintuindu-l cu privirea. I-ai dat bani, nu-i aşa?

— Unii oameni reacţionează mai repede la bani decât la pumni. Vezi tu, dacă îţi iei victima la pumni, apoi n-ai încotro decât să aştepţi să se trezească înainte de a o putea lua la întrebări.

— Ceea ce înseamnă că acum datoria mea e chiar mai mare, spuse ea cu amărăciune. Câţi bani i-ai dat?

— Nu se cade să întrebi aşa ceva, răspunse el.

Josephine se uită lung la el.

— Vorbeşti prostii, zise ea. Câţi bani i-ai dat?

El îşi luă privirea de la drum doar cât să o privească drept în ochi.

— Domnişoară Middleton, să înţeleg că rudele tale sunt obişnuite să le vorbeşti şi să te comporţi în felul acesta? o întrebă el. Ţi-ai făcut un obicei din a-i obliga pe ceilalţi să facă după bunul tău plac? Eu nu am să accept să-mi vorbeşti astfel şi nu am de gând să-ţi răspund. Problema aceasta ne priveşte pe mine şi pe grăjdar. Nu trebuie să te preocupe pe tine.

— Încep să cred că eşti chiar mai îngrozitor decât tata şi bunicul, zise ea, îndreptându-şi din nou privirea spre drum, cu fruntea sus.

— Aşa sper şi eu, răspunse el. Şi, dacă te apuci să le faci cu mâna indivizilor ăstora care trec acum pe lângă noi, nu ştiu ce-ţi fac.

— Oh! Josephine era atât de scandalizată, că nici mă car nu observă fluierăturile şi strigătele deocheate care veneau dinspre trăsura de pe cealaltă parte a drumului. Sir, eu fac ce vreau. La următoarea trăsură care trece pe aici am să mă ridic în picioare şi am să flutur din ambe le mâini. Nu mă crezi?

Ducele refuză să răspundă.

— Chiar n-o să-i prindem niciodată din urmă? întrebă Josephine după câteva minute de tăcere deplină. Sukey trebuie să fie tare speriată.

— Porterhouse se simte mai mult ca sigur în siguranţă, aşa că n-o să gonească, zise Mitford, luând-o o clipă de mână. O să-l ajungem din urmă în seara asta, chiar dacă ar fi să gonim prin întuneric. Nu te teme, o vom salva pe sora ta.

— Nu vreau altceva decât să pun mâna pe el, spuse Josephine. E tot ce-mi doresc.

Ducele de Mitford dădu să spună ceva, dar se abţinu. Nu avea rost să se lupte cu morile de vânt.

*

Nici două ore mai târziu, grăjdarul de la Swan, bucuros că reuşise să câştige într-o zi cât într-un an, ieşi din grajd ca să se trezească faţă-n faţă cu o figură cunoscută: un uriaş chel. Grăjdarul aruncă o privire speriată în spatele uriaşului şi dădu peste o trăsură care i se părea la fel de cunoscută, din care ieşiră doi bărbaţi vizibil nervoşi.

Se întoarse zâmbitor spre bărbatul chel, încercând din răsputeri să nu lase să se vadă că îi tremurau picioarele.

— Ai încurcat direcţia, băiete? îl întrebă Sam, apucându-l de gulerul cămăşii şi târându-l până în grajduri. Nu ştii care-i stânga şi care-i dreapta? Unde-i sus şi unde-i jos? Care-i înăuntru şi care-i afară? Încotro e nordul şi încotro e sudul?

Grăjdarul, care nu reuşi să-şi şteargă rânjetul de pe chip, fiind ridicat de guler cu picioarele la câţiva centimetri deasupra pământului, ajunse la concluzia că cea mai bună apărare era tăcerea.

— Hai să te întreb din nou, zise Sam, ca să mă asigur că m-am făcut înţeles, că am aşa o impresie că prima oară nu te-ai prins. Pe unde au luat-o, băiete?

Băiatul, care avea pe puţin cincizeci de ani, înghiţi în sec.

— Spre sud, spuse el cu glasul sugrumat.

— Aha. Sam îl coborî uşor, iar grăjdarul atinse podeaua cu vârful degetelor. Care vasăzică, nu te-am auzit eu bine, şi de-aia am pornit-o în direcţia greşită. Lasă, nu mai contează. O scoatem noi la capăt.

— M-am şi mirat când v-am văzut că aţi luat-o spre nord, după ce eu v-am zis să mergeţi spre sud, spuse grăjdarul.

— Chiar aşa? zise Sam, lăsându-l jos. Te mai întreb aşa, de curiozitate...

Se înfipse în el şi îl răsturnă, moment în care lumea se întoarse cu susul în jos pentru sărmanul grăjdar. Rămase atârnat cu capul la doar câţiva centimetri de podea, aşa cum îi atârnaseră şi picioarele câteva clipe mai devreme. Spera din tot sufletul, oricât de absurd ar fi părut, ca Sam

să îl ţină bine de glezne. Ceea ce se şi întâmplă. Îl scuturară de câteva ori, dar fără să-l dea cu capul de podea. În jurul lui se revărsă o ploaie de monede.

— Aha, spuse Sam, uitându-se pe jos, fără să-i dea drumul. Băiete, să ştii că şi eu lucram tot ca tine, da' mai spre sud. Numa' că pe mine nu mă plăteau aşa bine. Nici pe departe. Strânge-ţi banii înainte să ţi-i fure careva.

Îl culcă uşor pe podea şi îi dădu drumul. Bărbatul se apucă să-şi strângă banii, când Sir Thomas Burgess şi Bartholomew Middleton se iviră în pragul uşii.

— Sam, presupun că nu ai nevoie de ajutorul nostru, nu-i aşa? îl întrebă Sir Thomas, privindu-i cu interes.

— Nicidecum, sir, răspunse Sam. S-a înşelat mai devreme, după cum ne-am gândit şi noi. Băiatul ne-a zis s-o pornim spre sud. Doar că nouă ni s-a părut că ne-a zis spre nord.

— Poate că trebuie să-i dăm câteva lecţii de dicţie, sugeră Bartholomew, iritat. Şi, Sam, dacă nu te deranjează să te dai la o parte, o să încep eu.

— Sir, nu m-ar deranja deloc, răspunse Sam, dar să nu vă supăraţi pe mine, însă eu zic că avem lucruri mai bune de făcut. Micuţa lady trebuie să fie tare speriată. Şi m-aş mira să nu i se fi făcut şi rău de la atâta drum.

— Ai dreptate, spuse Bartholomew, aruncându-i o privire furioasă grăjdarului, după care se grăbi să se întoarcă la trăsură.

Sir Thomas se uită spre grăjdarul ce se întindea pe jos să-şi strângă banii.

— A mai trecut cineva pe aici să întrebe de trăsură? Gândeşte-te bine înainte să încerci să mă minţi din nou. Şi să ştii că n-o să vezi niciun ban de la mine.

Atunci, grăjdarul se uită speriat cu coada ochiului spre Sam.

— Un domn cu o brişcă, răspunse el. Era şi o doamnă cu el. S-au dus după ei, sir. Adică spre sud.

— Să înţeleg că domnul te-a plătit bine, nu-i aşa? spuse Sir Thomas înainte să iasă din grajd.

Sam îşi ridică în cele din urmă piciorul de pe ultima

monedă.

— Băiete, mai că-mi vine să-ţi fur meseria, dacă tot se plăteşte aşa bine.

*

Cu toate că distanţa până la Great North Road era de vreo zece kilometri, Susanna deveni conştientă de ceea ce se întâmpla abia după ce ajunseră la Swan Inn. Nu i se păru atât de ciudat nici măcar după ce domnul Porterhouse refuză în două rânduri să oprească atunci când ea îl anunţase că i se făcuse rău. Era pur şi simplu nerăbdător să o ducă la sora ei înainte ca aceasta să pornească din nou la drum.

Dar Susanna zări Swan Inn printre perdelele care fuseseră trase dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea. Acolo îl întâlniseră ea şi Bart pe Sir Thomas Burgess şi acolo aflaseră că Jo era în drum spre Deerview Park.

Pe aici se ajungea acasă la domnul Hennessy?

— Domnişoară, te rog să nu te mai uiţi pe geam, zise domnul Porterhouse, trăgându-i perdeaua din mână. Nu puţini sunt aceia care s-ar grăbi să te critice pentru că ai plecat la drum neînsoţită, fără cameristă. Trebuie să mă îngrijesc de reputaţia ta.

— Dar când o să ajungem la Jo? îl întrebă ea.

— În curând, răspunse el, dând să coboare din trăsură. Domnişoară Middleton, te rog să rămâi aici, să nu ieşi.

Susanna rămase în trăsură, cu toate că ar fi dat orice să coboare să ia o gură de aer. Şi, mai mult decât atât, ar fi vrut să coboare pentru că deja începuse să intre la bănuieli.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut pe cine să întrebe unde anume locuia domnul Hennessy.

Dar nu avea pe cine. De-abia împlinise optsprezece ani şi călătorise prea puţin până la vârsta asta. Nici nu ar fi ştiut pe cine să întrebe. Şi ştia că domnul Porterhouse avea dreptate şi că oamenii de la han ar fi rămas şocaţi să afle că plecase la drum fără un însoţitor ori o cameristă.

— Dar unde mergem? îl întrebă ea pe domnul Porterhouse după ce acesta se întoarse în trăsură.

Nu putea să zărească nimic pe fereastră, dar era sigură că se îndreptau spre sud, pe acelaşi drum dinspre care venise cu Bart. El se apropie de ea şi o luă de mână. Susanna se feri de atingerea lui.

— O să am eu grijă de tine, zise el. Să nu-ţi fie teamă!

— Teamă? întrebă ea. Dar Susanna nu era genul de fată care să spună lucrurilor pe nume, care să implore ori să se umilească, ştiind că nu ar fi avut niciun rost. Ah, înţeleg acum.

— Da? întrebă el cu un surâs rece.

— Mi-e rău, îi spuse Susanna, ducând mâna la gură.

Domnul Porterhouse începu să ocărască – nu mai făcuse asta în celelalte două ocazii – şi îi făcu semn vizitiului să oprească trăsura.

— Domnişoară, mi-e teamă că aceasta o să fie ultima oprire, zise domnul Porterhouse după ce o ajută să urce din nou în trăsură, câteva clipe mai târziu. Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti impulsurile.

Susanna rămase cu batista la gură ore întregi, până la lăsarea întunericului şi până târziu în noapte, până când vizitiul opri trăsura ca să îl înştiinţeze pe domnul Porterhouse că nu avea de gând să rişte să-şi rupă gâtul continuând să mâne trăsura în bezna aceea. Oprise în faţa unui han.

— Ei bine, zise domnul Porterhouse, sunt sigur că *urmăritorii* noştri sunt la cel puţin o jumătate de zi în urma noastră, poate chiar mai mult. Nu strică să ne odihnim câteva ore, zise el, uitându-se spre Susanna. Domnişoară, eşti soţia mea. Mă aştept să te comporţi ca atare. Dacă nu o faci, mai mult ca sigur că ai să-i scandalizezi pe oamenii de la han, şi am să mă văd nevoit să te disciplinez, aşa cum ar face orice alt soţ cu o soţie năbădăioasă.

Şi îi zâmbi.

Susanna ridică privirea şi coborî treptele trăsurii fără ajutor, ignorând cu desăvârşire braţul lui. Intră în han fără să comenteze şi urcă imediat până în cameră, însoţită de

domnul Porterhouse.

— Ah, zise el, închizând uşa în urma lui, văd că ne vom înţelege bine noi doi.

— Sir, spuse Susanna, întorcându-se cu faţa spre el cu o expresie calmă pe chip şi cu palmele împreunate, dacă pui mâna pe mine, am să urlu până se dărâmă tavanul pe noi. Sigur, poţi încerca să pui ţipetele pe seama unei soţii năbădăioase sau poţi să mă baţi că să mă faci să tac din gură. Dar, orice ai face, tot o să ajungi de râsul celorlalţi oaspeţi.

Domnul Porterhouse începu să rânjească.

— Prea bine, zise el. Facem cum vrei tu. Pot să aştept. Sunt un bărbat răbdător.

— Vreau să mă spăl şi să merg la culcare, zise Susanna. Te rog să ieşi din cameră. Poţi să mă încui, bineînţeles, dar n-ai să intri peste mine până mâine-dimineaţă, la plecare. Dacă nu, o să ţip. Noapte bună!

Domnul Porterhouse se uită la ea cu admiraţie şi chicoti.

— Noapte bună, îi ură el. Somn uşor.

*

Era deja foarte târziu în noapte şi întuneric beznă. Ducele de Mitford începuse de câteva ore să mâne trăsura mai încet, stând uşor aplecat, de parcă poziţia corpului l-ar fi ajutat să vadă mai bine în întuneric. Josephine se agăţa în continuare de mâneca lui, iar cu cealaltă mână rămase încleştată de bara de susţinere.

— Nu ne putem opri din drum, îi spuse ea de mai multe ori după lăsarea întunericului, cu toate că ducele nici măcar nu sugerase aşa ceva.

— Văd că e un alt han tot înainte, zise el. În ultima oră, călătoriseră în tăcere, păstrându-şi întreaga concentrare pentru drum. Poate că o să avem mai mult noroc acolo. Dacă nu l-au văzut nici aici, mi-e teamă că au luat-o din nou pe alt drum.

— Şi atunci ne vom întoarce din drum ca să-i găsim,

spuse Josephine. Dar nu ne vom opri. Promite-mi că nu ne vom opri.

— Nu ne vom opri, răspunse Mitford. Nu ne vom opri până nu-i găsim.

— Oare vom ajunge prea târziu? întrebă ea. Dar gândul acela nu făcu altceva decât să o înfurie şi mai tare. Nu aşteptă răspunsul lui. Oh, nemernicul ăla! Stai să vezi ce-i fac când pun mâna pe el! Dacă i-a făcut vreun rău, îl omor. Îl omor oricum.

— Coboară, zise ducele, oprind trăsura în curtea din faţa hanului. Trebuie să-ţi dezmorţeşti picioarele. Eşti cocoţată aici de ore întregi, trebuie să fii groaznic de obosită.

Simţi cum îi tremurară picioarele când el o ajută să coboare din brişcă, dar o ţinu bine de talie, iar ea se sprijini pe umerii lui.

— Eşti rece, spuse el. Mergi înăuntru să te încălzeşti. Se pare că nimeni nu se grăbeşte să ne întâmpine. Mă duc să caut un grăjdar, să văd dacă trăsura cu albastru şi galben a trecut cumva pe aici.

— Bine, răspunse Josephine. Dar să nu fie o oprire de zece minute, sir. Două sunt mai mult decât suficiente.

Şi porni în grabă spre uşa de la intrare.

Crâşma era slab luminată, căci oaspeţii hanului se retrăseseră deja la culcare. Zări o singură lumânare aprinsă şi focul arzând în şemineu. Un singur bărbat rămăsese în încăpere, tolănit într-un fotoliu de lângă şemineu. Dormea cu picioarele încrucişate şi cu bărbia sprijinită în piept.

Josephine rămase în pragul uşii, holbându-se la el. După care aruncă o privire în jurul ei. Era clar că nimeni nu se grăbea să iasă în întâmpinarea lor. Nu era nici urmă de hangiu, de vreo chelneriţă ori de vreun alt servitor. Nu că ar fi ajutat la ceva.

Continuă să îl cerceteze cu privirea pe bărbatul de lângă şemineu, de la cizme şi până la chip. Traversă camera şi apucă vătraiul greu de fier. Îl mânui cu atenţie, parcă testându-i greutatea. Se arătă mulţumită de el. Îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul somnoros, care

începuse să sforăie încet. Rămase câteva clipe cu privirea aţintită asupra lui, după care ridică vătraiul şi îl împunse uşor cu vârful în stomac.

Bărbatul se opri din sforăit, bolborosind în semn de protest.

— Sir, e timpul să te trezeşti, şopti Josephine.

El deschise ochii.

— A venit timpul să plăteşti pentru faptele tale, zise ea, ridicând vătraiul până îl înţepă uşor între ochi. Ar fi şi păcat să dormi într-un moment atât de important al vieţii tale, nu crezi?

Bărbatul dădu să ridice mâna, ca pentru a împinge vătraiul la o parte, dar ea veni cu o fracţiune de milimetru mai aproape de el, plimbând vârful vătraiului pe vârful nasului.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, zise ea.

Domnul Porterhouse îşi retrase mâna.

capitolul 15

Poate că nu fusese tocmai un lucru rău că plecase singur la drum, îşi zise ducele de Mitford, pentru că asta îl făcuse să fie mai precaut. De regulă, călătoarea fără niciun ban în buzunar, căci ştia că se putea bizui pe secretarul şi pe valetul său pentru astfel de chestiuni lumeşti. Nefiind deloc obişnuit să se îngrijească de el însuşi, de data aceasta plecase de acasă cu mult mai mulţi bani decât ar fi avut nevoie. Cu mult mai mulţi.

Dar iată că această precauţiune şi lipsă de experienţă se dovediseră a fi în avantajul lui. Într-adevăr, câteva astfel de zile de aventură nebună aveau să-i pună buzunarele în mare pericol. Cheltuise o mică avere pe spinarea unui alt grăjdar a cărui onoare era la fel de îndoielnică precum a celui de la Swan Inn.

Odată pus faţă-n faţă cu câteva monede de aur, bărbatul renunţă la mărturisirea iniţială cum că nu văzuse

nicio trăsură cu albastru şi galben trecând pe drumurile acelea. Mai mult decât atât, pe lângă faptul că o văzuse, îşi aminti că drumeţii opriseră peste noapte, cu doar câteva ore mai devreme.

Se părea că Porterhouse şi domnişoara Susanna Middleton înnoptaseră la han.

Acum întrebarea era cum să procedeze în continuare. Cei doi ajunseseră cu două ore mai devreme. Cel mai probabil, sărmana fată fusese deja compromisă.

Ce mai rămăsese de făcut? Trebuia să găsească o modalitate prin care să o elibereze pe fată din ghearele lui Porterhouse, cât mai repede. Onoarea şi virtutea ei fuseseră deja compromise. Trebuia măcar să încerce să se asigure că nu devenea o ştire de interes public pentru toţi ceilalţi oaspeţi de la han.

În plus, trebuia să vadă ce era de făcut cu Porterhouse. Cum să îl pedepsească, provocându-l la duel ori trăgându-i o bătaie soră cu moartea? Individul acela nu merita onoarea unui duel. Dar cum să facă ori una, ori alta fără să-i trezească pe oaspeţii de la han?

Şi cum ar fi reuşit să o convingă pe domnişoara Josephine Middleton să-şi ţină gura în tot acest timp? Pesemne, ea avea să reprezinte cea mai mare problemă, la cât de hotărâtă era să pună mâna pe Porterhouse – fata aceea nebună şi enervantă.

Ducele hotărî să o invite la un ceai în salon, pe motiv că trebuia să schimbe caii. După care el avea să se întoarcă la treaba lui şi să încerce să rezolve problema cât mai repede.

Trase adânc aer în piept şi intră în han. Răsuflă deznădăjduit şi rămase cu ochii închişi preţ de câteva clipe. O zări pe nebună la doar câţiva paşi de un bărbat care ar fi fost în stare să-i rupă toate oasele fără ca măcar să depună cine ştie ce efort, împungându-l cu un vătrai în piept.

Mitford înţelese că toate planurile lui se duseseră pe apa sâmbetei şi închise uşor uşa în urma lui.

— Chiar crezi că m-ai putea răni cu chestia asta? o întrebă Porterhouse, amuzat.

— Ca să fiu sinceră, răspunse Josephine fără să-i tremure nici vocea şi nici mâna, nu sunt sigură. Îndrăznesc să cred că încheietura mâinii mele nu e suficient de puternică pentru a ţine vătraiul nemişcat suficient cât să-ţi găuresc creierii în caz că îţi aduni curajul de a face un pas spre mine. Dar mă gândesc că, şi dacă îmi mişc mâna, s-ar putea să te nimeresc fix în ochi. Da, chiar cred că e posibil.

Domnul Porterhouse chicoti.

— Te avertizez că sunt pe punctul de a-ţi smulge vătraiul din mâna şi să te bat cu el la posteriorul tău atât de drăgălaş. Aşa că eu zic să-i dai drumul.

— Ei bine, răspunse Josephine, în timp ce ducele de Mitford rămase cu răsuflarea tăiată şi cu ochii închişi, rămâne de văzut cine are dreptate, nu? Între timp, aştept să-mi spui ce ai făcut cu sora mea.

— Cu sora ta? spuse el, dând să ridice din sprâncene, dar răzgândindu-se. Doarme în camera ei. O duc acasă. Vreau să vorbesc cu tatăl tău şi s-o cer în căsătorie. Domnişoară Middleton, ai o soră încântătoare.

— Eşti un vierme şi un nemernic, zise ea. Şi am de gând să te omor.

— Chiar aşa? întrebă el, apucând vătraiul din mâna ei.

Se ridică, rânjind. De-abia atunci îl zări cu coada ochiului pe celălalt participant la discuţie.

— Te avertizez să nu te atingi de domnişoara Middleton, îi spuse ducele de Mitford, cu privirea aţintită asupra lui.

Domnul Porterhouse se uită lung la el. Lăsă vătraiul din mână. După care începu din nou să rânjească.

— Măi să fie, zise el, iată-mă faţă-n faţă cu uriaşul care smulge uşi din balamale. Ce s-a ales de tine, Villiers? Ai intrat la apă?

Dar, înainte ca Mitford şi Josephine să apuce să spună ceva, hangiul somnoros apăru în pragul uşii, plângându-se de oaspeţii ajunşi atât de târziu.

— Da, am vrea o cameră, zise ducele, fără să-şi ia ochii de la domnul Porterhouse. Domnişoara aici de faţă va dormi cu sora ei, care e deja în camera ei. Ne mai daţi o

cheie, vă rog?

— Dar... dădu să spună Josephine.

— Mergi la sora ta, zise ducele de Mitford, pe tonul lui cel mai ferm şi mai nobil. Sunt sigur că e nerăbdătoare să te vadă.

— Oh! zise Josephine după o scurtă pauză, timp în care îi aruncă o privire frustrată hangiului, care căsca, scărpinându-se pe burtă, fără să pară prea interesat de ce se desfăşura în faţa lui.

— Poţi să laşi vătraiul, spuse ducele, fără să se uite nici la ea, nici la el. Nu e nevoie să înteţeşti focul în noaptea aceasta, acum că ai unde să dormi.

— Oh! şopti Josephine după o nouă pauză.

Hangiul lăsă cheia pe masă.

— Noapte bună, zise ducele.

— Noapte bună, doamnă, spuse şi domnul Porterhouse, cu un surâs pe chip.

Josephine nu îi răspunse. Lăsă vătraiul jos, înşfăcă cheia de pe masă şi urcă în grabă scările.

— Sir, poftiţi şi cheia dumneavoastră, zise hangiul.

— Mulţumesc, răspunse Mitford fără să se mişte din loc. Vă rog s-o lăsaţi pe masă. Eu şi domnul aici de faţă o să ieşim la o scurtă plimbare înainte de culcare.

Hangiul începu să caşte şi să se scarpine din nou pe burtă, uşor mirat de oamenii aceştia excentrici. Lăsă cheia pe masă şi dispăru în odaia din care apăruse mai devreme.

— Vrei să ieşim la plimbare? îl întrebă domnul Porterhouse. Eşti sigur, Villiers? Nu ţi-e teamă co să-ţi facă rău la sănătate? Aerul ăsta rece?

— Câteva exerciţii intense înainte de culcare te ajută să dormi mai bine, răspunse ducele, deschizând uşa, invitându-l pe celălalt să meargă alături de el. Şi intenţionez să mă bucur de câteva exerciţii intense.

Domnul Porterhouse traversă camera cu nonşalanţă, uitându-se de sus la duce.

— De data asta, eşti uşor în dezavantaj, nu crezi? întrebă el.

— Mai vedem noi, răspunse ducele de Mitford.

Provocarea a fost deja lansată. Onoarea a două lady inocente e o chestiune delicată.

— Presupun că te referi la domnişoara Susanna Middleton şi la... hmm... doamna Villiers, nu-i aşa? spuse domnul Porterhouse.

— Poate că ar fi mai bine să ne continuăm discuţia afară, la ceva distanţă de han, răspunse ducele, făcându-i din nou semn să iasă. Şi cu pumni în loc de cuvinte. Porterhouse, recunosc că mi se face rău când mă gândesc să port o discuţie cu tine. Prefer să discut cu domni adevăraţi.

Zâmbetul domnului Porterhouse dispăru de pe chipul lui.

— Villiers, tind să cred că până mâine n-ai să mai poţi nici măcar asta, răspunse el. Nici poimâine şi nici răspoimâine.

Şi ieşi ţanţoş pe uşă.

*

Josephine bătu uşor la uşa camerei, dar nu îi răspunse nimeni. După ce învârti cheia în broască, o găsi pe sora ei la picioarele patului, complet îmbrăcată, arătând de parcă ar fi fost gata să arunce cu ceva în ea – dacă ar fi avut cu ce. Zări licărirea unei lumânări pe noptieră. În mod evident, nu se dovedi la fel de întreprinzătoare ca sora ei. Carafa şi bolul cu apă, ambele arme perfect folositoare, nu fuseseră mutate din locul lor.

— Sukey! strigă Josephine.

— Jo!

Sora mai mică sări în braţele ei, şi începură să danseze în cerc.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Unde ai fost până acum? Eu şi Bart te-am căutat peste tot.

— Îl omor dacă aflu că a pus mâna pe tine.

— Mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată.

— Habar n-ai cât mă bucur că am reuşit să te găsesc.

— Am crezut că ai fugit în Scoţia.

— Începusem să cred că o luase pe alt drum şi că avea să ne fie mult mai greu să te găsim.

— Jo, unde ai fost până acum? Şi cum de ai reuşit să dai de urma mea?

— Spune-mi dacă ţi-a făcut ceva. Îl omor.

— Jo, cine naiba e domnul Villiers?

Rămaseră amândouă fără să mai spună nimic.

— Sukey, de ce ai plecat de la Deerview Park cu el?

Susanna o privi încruntată.

— Cum de ştii despre asta? o întrebă ea. Jo, unde ai stat ascunsă până acum? Chiar ai stat acasă la familia Hennessy, după cum m-a făcut el să cred? Mi-a zis că mă duce la tine. Am fost o proastă să urc în trăsură cu el, nu-i aşa?

— Da, răspunse Josephine, dar nu mai proastă decât mine, căci am făcut acelaşi lucru acum o săptămână. Ai păţit ceva?

— Nu, zise Susanna, i-am spus că am să ţip dacă nu mă lasă singură în cameră. Şi chiar aş fi făcut-o.

— Eu n-am putut să fac asta când am rămas cu el, spuse Josephine. Îmi amintesc că la celălalt han toţi oaspeţii cântau în crâşmă. Dar domnul Villiers m-a salvat.

— Oh, Jo, zise Susanna. Cine e domnul Villiers?

Josephine rămase cu gura căscată, uitându-se la ea.

— Oh, Dumnezeule, spuse ea, o să-şi găsească sfârşitul din cauza mea. Şi din cauza ta, dar asta nu mai contează, pentru că eu sunt cea care l-a târât dintr-o parte în alta a ţării, din cauza mea a ajuns să se bată şi pentru tine. Şi nici măcar nu s-ar fi ajuns aici dacă n-aş fi fugit de acasă, pentru că atunci nici tu n-ai mai fi fugit de acasă.

— Jo, zise Susanna, ceva mai liniştită, draga mea, nu înţeleg ce încerci să-mi spui.

— O să moară din cauza mea, spuse Josephine, ducându-se până la fereastră, încercând să vadă ceva în întuneric. Şi o merită, pentru că s-a descotorosit de mine în felul acela viclean al lui şi m-a trimis la tine. Deloc frumos din partea lui, când ştie prea bine cât de furioasă sunt pe

domnul Porterhouse. Dacă e să-l omoare cineva, eu ar trebui să fiu aceea. Oh, uite-i acolo, zise ea, iar indignarea din glasul ei pieri într-o clipită. Sukey, o să-l omoare.

Susanna încercă atunci să vadă ceva peste umărul surorii sale.

— Unde? întrebă ea.

— Acolo, zise Josephine, arătând cu degetul în întuneric. S-au luat la bătaie. Dumnezeule, s-au luat la bătaie şi o să-l omoare. Din cauza mea. N-o să mi-o iert niciodată. Este cel mai bun om din lume.

— Unde te duci? întrebă Susanna, apucând-o de braţ când o văzu pe sora sa îndreptându-se spre uşă. Jo, doar n-ai de gând să te duci la ei. Oh, nu poţi face una ca asta. Nu. Te rog, Jo!

Dar sora ei mai mare se eliberă din strânsoarea ei.

— Dacă i-a făcut ceva domnului Villiers, atunci poţi să fii sigură că am să-l omor, Sukey, spuse ea cu vocea tremurândă.

Iar Susanna se trezi vorbind singură.

Josephine dădu năvală în salon ca să înşface vătraiul pe care îl lăsase acolo câteva minute mai devreme, după care fugi spre uşă şi până în curte, ieşind pe poartă fără să se oprească să-şi tragă răsuflarea.

Chiar dacă era întuneric, văzu că domnul Porterhouse îl încolţise pe domnul Villiers. Era mult mai mare şi mai puternic decât acesta. Avea să-l omoare din clipă în clipă.

„Doar dacă reuşeşte să treacă de mine!” îşi zise ea, ţâşnind spre ei, cu vătraiul îl aer.

— Vedem noi acum ce ştie să facă vătraiul ăsta, urlă ea, folosindu-se de ambele mâini ca să îl lovească drept în cap pe domnul Porterhouse, cu o satisfacţie animalică.

Acesta urlă de durere şi se prăbuşi la pământ între ea şi duce.

— Nu puteam să-l las să te omoare, zise ea, parcă cerându-şi scuze.

Ducele se frecă la nas.

— E deja a doua oară când nu îmi laşi satisfacţia de a mă bucura că mi-am pus rivalul la pământ, zise el.

Mulţumesc. Îşi masă mâna stângă. Oricum nu mai avea nicio scăpare. Dacă-i mai dădeam un pumn, cădea lat.

— Oh, spuse Josephine, coborând vătraiul, eşti minunat. Nu mi-am pus niciodată problema că nu te-ai putea apăra de unul singur. Sir, eşti un adevărat erou.

— Presupun că nu aveai cum să mă asculţi şi să rămâi în cameră cu sora ta, zise el.

— Ca să te bucuri numai tu de suferinţa domnului Porterhouse? Nu prea cred, răspunse ea şi se uită cu oarecare regret spre inamicul lor. Mi-aş dori să-l putem omorî. Dar nu putem face una ca asta, nu-i aşa?

— Nu, răspunse el.

— Ce ai pe faţă? întrebă Josephine, venind mai aproape de el. Nu văd, e întuneric.

— Probabil sânge, răspunse el. Nu contează. O să supravieţuiesc. Ce face sora ta? I-a făcut ceva?

— Nu, spuse Josephine. Sukey e curajoasă, chiar dacă are doar optsprezece ani. I-a cerut să o lase singură în cameră, iar el a făcut întocmai.

— Dumnezeule, zise Mitford, holbându-se la ea. Adică mai e încă una ca tine?

— Ce facem cu el? întrebă Josephine, sprijinindu-se în vătrai ca într-un baston, uitându-se spre trupul inconştient al domnului Porterhouse. Să-l lăsăm aici?

— Nu, zise ducele. S-ar putea să trezim întrebări nedorite mâine-dimineaţă. Te rog să urci înapoi în camera ta. O să am grijă să-l vâr în trăsura lui şi o să-l las să plece. M-aş bucura să nu-l mai văd niciodată, tu nu?

— Mă duc să găsesc un grăjdar care să te ajute, spuse Josephine.

Dar fu oprită de o mână puternică, care o prinse de braţ.

— Mergi înăuntru în camera surorii tale, zise el. Ascultă de mine. Te rog să mergi la culcare. Şi, chiar dacă nu vrei să asculţi de mine, rămâi în camera ta. Chiar acum.

Josephine se uită urât la el, dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Eşti la fel ca tata, doar că mai rău, zise ea în cele

din urmă. Măcar cu tata pot să mă mai înţeleg.

— Ceea ce înseamnă că îl joci pe degete, spuse el. Haide, du-te!

Ea îi întoarse spatele, indignată. Dar îi aruncă o ultimă privire răutăcioasă înainte să intre în han.

— Nu crezi c-o să se trezească cu o durere cruntă de cap? întrebă ea.

— Cred că o să se trezească dorindu-şi să nu fi avut niciodată un cap, răspunse el, zâmbind.

*

Sam apucă frâiele trăsurii proaspăt reparate a lui Sir Thomas Burgess, în timp ce vizitiul acestuia încercă din răsputeri, dar fără sorţi de izbândă, să nu adoarmă lângă el.

— Merg să întreb şi aici, zise Sam, când le ieşi un nou han în cale.

Vizitiul căscă şi îşi îndreptă spatele.

— Oh, Dumnezeule mare, da, îi zise grăjdarul, cu o expresie nemulţumită pe chip. Era limpede că nu avea cum să mai închidă un ochi în noaptea aceea. Putea la fel de bine să renunţe la a mai încerca. A plecat acum vreo zece minute.

Sam îl apucă vârtos de haină.

— Băiete, vezi că dacă mă minţi...

— Oh, Dumnezeule mare, nicidecum, îl asigură grăjdarul, uitându-se disperat spre cei doi domni care tocmai coborau din trăsură. Chiar acum zece minute, jur!

— Încearcă să scape de noi călătorind pe perioada nopţii, zise Bartholomew, nervos. Ei bine, hai să-i arătăm că zece minute pentru noi nu înseamnă nimic. După el, Sam!

Sam sări în trăsură, gata de plecare. Sir Thomas se apropie uşor de grăjdarul înspăimântat.

— Ai văzut cumva şi o brişcă trecând pe aici? îl întrebă el în şoaptă.

Grăjdarul încuviinţă din cap.

— Poate că nici măcar n-o să mai ajungem să-l omorâm, bolborosi Sir Thomas urcând din nou în trăsură.

Şi, dacă vizitiului lui Sir Thomas îi fusese tare greu să nu adoarmă în ultimele câteva ore, nu avu nicio problemă în a rămâne în stare de alertă în următoarea jumătate de ceas. Se propti în scaunul său, ţinându-se de el cu ambele mâini, holbându-se în întuneric de parcă aveau să-i iasă ochii din orbite. Sam mână caii în viteză, chiar şi în întunericul acela de nepătruns.

Vizitiul ghinionist răsuflă uşurat abia când trăsura în albastru şi galben apăru în faţa urmăritorilor, undeva în zare. Nu că ar fi avut cum să-i distingă culorile, bineînţeles, dar ce alt nebun ar fi fost în stare să plece noaptea la drum?

— Gata, gata, protestă vizitiul domnului Porterhouse, în timp ce cealaltă trăsură ţâşni în dreptul lor, lovindu-se de ei, obligându-i să oprească. Vizitiul ridică speriat mâinile. Nu mă împuşcaţi!

Sam nici măcar nu se sinchisi să răspundă, dar vizitiul lui Sir Thomas era prea şocat ca să mai spună ceva. Până ca Bartholomew şi Sir Thomas să apuce să sară din trăsură, Sam deschisese deja uşa celeilalte trăsuri, dând năvală înăuntru.

Bartholomew şi Sir Thomas văzură ivindu-se capul domnului Porterhouse. Sam îl lipi de trăsură, cu picioarele la câţiva centimetri de pământ.

— Unde e sora mea? întrebă Bartholomew. Ce ai făcut cu ea, nenorocitule?

— Răspunde-i, îi porunci Sam, scuturându-l de haină. Unde e micuţa lady?

— De unde să ştiu eu? zise domnul Porterhouse cu vocea pierită.

Sam îl scutură din nou.

— De unde? De unde? Îţi arăt eu de unde.

— Sam, te rog să-l laşi în pace, zise Bartholomew, proptindu-se în faţa lui, cu pumnii încleştaţi.

Sam, fără prea mare tragere de inimă, lăsă victima să alunece la pământ în faţa lui şi făcu un pas în spate.

— Unde e sora mea? întrebă Bartholomew fără să ridice glasul, însă pe un ton ameninţător.

— La ce soră te referi? replică domnul Porterhouse, uşor batjocoritor.

O clipă mai târziu, se lovi cu capul de peretele trăsurii, iar Bartholomew îşi trase din nou pumnul pe lângă corp.

— Unde e sora mea? întrebă el.

Domnul Porterhouse rămase câteva clipe cu ochii închişi.

— Ambele surori sunt la ultimul han pe lângă care aţi trecut, zise el, uitându-se la Bartholomew cu un rânjet maliţios pe chip. Împreună cu protectorul domnişoarei Middleton, Villiers. Se pare că o singură femeie nu e de-ajuns pentru el.

Remarca lui fu răsplătită cu o nouă lovitură în falcă. De data aceasta rămase cu capul lipit de trăsură, cu ochii întredeschişi.

— Minţi! scrâşni Bartholomew. Unde e sora mea?

Sir Thomas Burgess îşi făcu curaj să vorbească.

— Middleton, tind să cred că are dreptate, spuse el. Am mai întrebat pe drum, şi am aflat că acest Villiers şi sora ta au pornit şi ei pe urmele lor. Şi erau în faţa noastră.

Bartholomew continuă să se holbeze la domnul Porterhouse cel aproape leşinat.

— Şi, dacă te uiţi mai cu atenţie, continuă Sir Thomas, ai să vezi că Porterhouse a mai încasat-o o dată în noaptea asta. Ce păcat! De-abia aşteptam să te ajut să-l omori. Dar nu se cade că provoci la duel un bărbat care de-abia se mai ţine pe picioare.

— Cine te-a bătut în halul ăsta? Îl întrebă Bartholomew. Villiers?

Domnul Porterhouse pufni batjocoritor fără să deschidă ochii.

— Cineva a avut laşitatea de a-mi dau una în cap în timp ce ne băteam, răspunse el. Presupun că sora ta, Middleton.

— Jo? zise Bartholomew. Foarte bine a făcut. Zici că ea şi Sukey sunt amândouă la han?

Domnul Porterhouse ridică din umeri.

— Eu acolo le-am lăsat, răspunse el.

— Dacă mă minţi, am să mă întorc după tine, îl avertiză Bartholomew. Să ştii că nu mint. Sam, bagă-l în trăsură! Nu pare în stare să urce de unul singur. Mai ales acum, spuse el, după care îi dădu alţi doi pumni, înainte de a se retrage dezgustat.

— Ai dreptate, Burgess, zise el. Nu se cade. Sam?

Dar Sam nu se grăbi să facă după cum i se poruncise. Îl apucă din nou pe domnul Porterhouse de haină, ridicându-l.

— Dar să nu uităm de bijuteriile domnişoarei, zise el. Ori îmi spui ce-ai făcut cu ele, ori te bat până-ţi sună apa-n cap.

— În geanta mea, mormăi domnul Porterhouse. Oricum n-au nicio valoare.

Sam îl ridică în trăsură şi îl aruncă pe bancă. Apucă bagajul şi scoase un pumn de bijuterii de la fundul genţii.

— Sper că astea-s toate. Dacă nu vrei să mă întorc după tine.

Domnul Porterhouse nu zise nimic.

Sir Thomas Burgess sări şi el în trăsură după ce Sam se retrase.

— Nu pot exprima în cuvinte cât de rău îmi pare că prietenul meu, Villiers, a ajuns la tine înaintea mea, Porterhouse, zise el. Doar atât îţi mai spun. Petrec mare parte din an în Londra. Nu vreau să te prind pe acolo. Niciodată. Dacă te văd pe undeva, o să găsesc un pretext ca să-ţi dau o mamă de bătaie. Şi, dacă aflu cumva că te-ai atins de domnişoara Susanna Middleton, o să te găsesc oriunde te-ai ascunde şi am să îţi învineţesc şi mai tare chipul deja vineţiu.

Domnul Porterhouse nu zise nimic şi nici nu deschise ochii.

— Nu te ridica, îi spuse Sir Thomas binevoitor. O să închid eu uşa în urma ta şi am să-l rog pe vizitiul tău să-şi vadă de drum. Noapte bună!

Domnului Porterhouse nu i se păru oportun să îi răspundă.

*

Ducele de Mitford nu reuşi să închidă un ochi toată noaptea. În primul rând, îl dureau toate oasele, cu toate că ştia prea bine că era un adevărat miracol că nu fusese rănit mai rău. Doar forma sa fizică la care lucrase ani întregi îl ajutase să îşi păstreze avantajul în lupta cu Porterhouse.

De asemenea, auzise o nouă trăsură care trăsese în curtea hanului şi îi zărise de la fereastra camerei sale pe Burgess şi pe Middleton. Aceştia porniseră din nou la drum, înainte să apuce să se îmbrace şi să coboare după ei. Mai bine să nu afle că domnişoara Middleton era şi ea la han. Mai mult ca sigur că fratele ei avea nevoie de satisfacţia de a-l înfrunta chiar el pe Porterhouse. Ducele aproape că-l compătimea pe nemernicul acela.

Dar dacă nu se întorceau din drum? Dacă Porterhouse o luase pe un drum ocolitor, astfel încât le-ar fi fost imposibil să-l găsească? Asta însemna că îi rămăseseră în grijă două tinere cu care nu era înrudit. Era responsabilitatea lui să le ducă acasă la tatăl lor. O situaţie delicată, şi nu tocmai contextul în care plănuise să facă cunoştinţă cu vicontele.

Nu că ar fi existat vreun context în care să-i fie mai uşor să facă cunoştinţă cu acesta.

Oare când şi cum să-i dezvăluie domnişoarei Middleton cine era el în realitate? tresări când şi-o aminti mânuind vătraiul acela şi satisfacţia de pe chipul ei după ce îl doborâse pe inamic.

Mai era şi problema bijuteriilor, de care îşi amintise de-abia după ce îl alungase pe Porterhouse. Nu avea încotro decât să pornească în căutarea lor – odată ce avea să o convingă pe domnişoara Middleton să nu i se alăture la drum.

Mitford rămase cu privirea aţintită pe fereastră şi oftă din tot sufletul, imaginându-şi o viaţă mult mai puţin complicată. Ar fi putut să pornească spre Rutland Park cu tot fastul şi cu toată grandoarea specifice călătoriilor sale

obişnuite. Odată ajuns acolo, ar fi descoperit că domnişoara Middleton plecase de acasă. S-ar fi putut întoarce în Londra ca să-şi reia viaţa de zi cu zi – o viaţă ferită, cuviincioasă, previzibilă, demnă şi comodă.

Şi plictisitoare.

Ducele zâmbi fără voia lui în întuneric, exact când zări trăsura lui Sir Thomas Burgess îndreptându-se spre grajduri.

Îşi trase cămaşa pe el şi se închise în grabă la nasturi. Puse mâna pe mânerul uşii, după care se întoarse din drum şi îşi îmbrăcă vesta şi haina.

Îl găsi pe Bartholomew Middleton încruntat şi nerăbdător, strigând după hangiu şi bătând cu degetele în masă în timp ce ducele se grăbea să coboare scările. Sir Thomas Burgess închise uşa în urma lor.

Bartholomew intră în alertă când îl văzu pe duce.

— Mitford! strigă el, zâmbind prosteşte.

Ah, da, cum să nu, îşi zise ducele, asumându-şi noul rol. Dădu să-şi scoată monoclul, dar nu îl mai găsi în buzunar. Aşa că îl întâmpină pe Middleton cu o privire rece.

— Middleton? spuse el. Burgess. Oare chiar nu se poate dormi în hanul ăsta?

Bartholomew începu să râdă.

— Oh, zise el, Sir Thomas e în drum de întoarcere spre Londra, iar eu m-am hotărât să merg cu el.

— Mă cam grăbesc, spuse Sir Thomas. Mitford îi aruncă o privire cu coada ochiului. Aşa că ne-am gândit să călătorim şi pe timpul nopţii.

— Ah, înţeleg, zise Mitford.

Hangiul apăru din odaia din spate, scărpinându-se şi căscând de mama focului, părând chiar mai iritat decât mai devreme.

— Vreau să ştiu dacă sora mea este cazată la hanul dumitale, spuse el. Domnişoara Susanna Middleton. Ah, şi e însoţită de camerista ei.

— Presupun că e vorba despre domnişoara blonduţă, răspunse hangiul, înăbuşindu-şi un căscat. Dar am înţeles că e însoţită de sora dumneaei.

Bartholomew începu să râdă în hohote.

— Oh, vai, nicidecum, zise el. Ce glumă bună. Molly, sora mea? Îi cam place să-şi dea aere, nu-i aşa?

— La etaj, îi spuse hangiul. A treia cameră pe stânga. Dar să ştiţi că uşa e închisă. Sir, vreţi şi dumneavoastră o cameră?

— Ah, cu siguranţă, răspunse Bartholomew. Urc puţin să o anunţ pe sora mea că am ajuns cu bine, zise el, zâmbindu-i larg ducelui de Mitford. Susanna îşi face întotdeauna griji în privinţa mea. Sunt sigur că nici măcar n-a putut să adoarmă din cauza asta.

Ducele se dădu din drum şi îl urmări pe Bartholomew urcând câte două trepte deodată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sir Thomas tensionat. Paul, spune-mi dacă s-a atins de ea. A dezonorat-o?

— Din câte mi-a spus sora ei, se pare că l-a poftit să plece fără drept de apel. L-am găsit dormind aici, în crâşmă.

Sir Thomas răsuflă vizibil uşurat.

— L-ai bătut bine pe Porterhouse, spuse el. Dar m-aş fi bucurat dacă ne-ai fi lăsat şi pe mine şi pe Middleton să ne înfigem în el. Deloc frumos din partea ta. Apropo, bijuteriile sunt la Sam, le păzeşte cu preţul vieţii.

Ducele începu să se legene pe călcâie.

— Trebuie să mă pregătesc emoţional, zise el. Dintr-o clipă într-alta domnişoară Middleton o să afle de la fratele ei cine sunt eu cu adevărat. Nu ştiu dacă ar fi cazul să-mi apăr urechile sau tot capul.

— Încă nu i-ai spus? îl întrebă Sir Thomas. Paul, ai înnebunit?

— Cu siguranţă, răspunse prietenul său. Tom, te rog să mă scuzi, dar am de gând să mă retrag ca un mişel în camera mea, dacă reuşesc să ajung acolo la timp. Prefer să elucidăm situaţia mâine-dimineaţă. Ne vedem atunci – dacă reuşesc să supravieţuiesc.

Şi începu să urce scările, lăsându-i în urmă pe prietenul lui amuzat şi pe hangiul obosit.

capitolul 16

Ducele tocmai reuşise să aţipească după vreo jumătate de oră – poate o oră, nici măcar nu era sigur –, când auzi zgomote ascuţite de undeva din perete. Oare să fie şoricei? Nu, zgomotul se auzea prea tare. Şobolani?

Se trezi speriat.

— Paul?

Se auzi o şoaptă dinspre uşă, urmată de râcâitul acela.

Oh, Dumnezeule! Se părea că nu era chip să amâne discuţia până mâine-dimineaţă. Ar fi putut la fel de bine să fi rămas în crâşmă şi să-i înfrunte furia în loc să încerce să doarmă acele câteva ore care mai rămăseseră din noapte – prea puţine, cu siguranţă. Săptămâna aceea deja i se păruse extrem de lungă.

Se dădu jos din pat şi se apropie de uşă la lumina lunii şi de-abia după ce deschise uşa îşi dădu seama că era la bustul gol şi în picioarele goale. Gata să fie atacat.

— Paul, zise Josephine dând buzna în cameră. M-am gândit eu că asta trebuia să fie camera ta. Vai, ce ruşine mi-ar fi fost dacă aş fi bătut la uşa altcuiva.

Poftim? Niciun vătrai? Niciun pistol? Nicio carafă ori un bol de apă? Şi ea era în picioarele goale. Purta un şal pe umeri peste cămaşa de noapte, iar părul îi cădea în valuri pe spate.

Ducele de Mitford închise uşa în urma sa şi se sprijini uşor de ea.

— Paul, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre el. Trebuie să pleci. Chiar acum. Nu poţi rămâne până dimineaţă. Vor să te omoare.

— Cine?

— Bart, răspunse ea. Se pare că şi el pornise în căutarea lui Sukey. Şi l-a prins din urmă pe domnul Porterhouse după ce a plecat de aici. Şi i-a dat şi el o mamă

de bătaie, deşi nu a fost deloc amuzant, zice Bart, pentru că domnul Porterhouse era incapabil să riposteze. Şi acum a venit după mine şi m-a certat teribil, spuse ea, începând să chicotească. Dar m-a certat în şoaptă, ca să nu ne audă şi ceilalţi oaspeţi.

Ducele se depărtă uşor de uşă ca să-şi împreuneze palmele la spate şi să înceapă să se legene pe călcâie.

— I-am spus că m-ai lăsat aici, continuă ea. I-am spus că, odată ce am găsit-o pe Sukey şi după ce l-ai pedepsit pe domnul Porterhouse, ai hotărât să-ţi vezi de drumul tău. Crede că ai plecat deja. Aşa că trebuie să pleci chiar acum, altfel o să te omoare de dimineaţă.

— Ah, răspunse el. Cine altcineva mai are de gând să mă omoare?

Ea îşi duse imediat mâinile la gură, făcând ochii chiar mai mari.

— Ducele de Mitford e şi el aici, zise ea.

— Aici la han? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Era deja aici când a ajuns Bart, spuse ea. Bart de-abia s-a abţinut să nu-i spună că sunt şi eu aici. Se presupune că am plecat să am grijă de mătuşa mea bolnavă. Va trebui să stau ascunsă până pleacă bărbatul acela îngrozitor. Ce vrea de la mine? Oare e şi el pe urmele mele sau chiar e o coincidenţă că apare peste tot unde sunt şi eu? Îţi spun sincer că îmi dă fiori pe şira spinării.

Ducele de Mitford trase adânc aer în piept şi îşi strânse palmele şi mai tare la spate.

— Domnişoară Middleton, începu el.

— Oh, spuse ea, apropiindu-se de el şi punându-şi palmele pe pieptul lui gol, dar îndepărtându-se în grabă. Sir, trebuie să pleci în clipa asta. Ar fi mai bine să nu te găsească aici mâine-dimineaţă. O să te omoare, ţi-o jur! Şi nu vreau să păţeşti aşa ceva.

Ducele simţi cum îl apuca groaza.

— Probabil aşa ar fi cel mai bine, îşi zise el mai mult pentru sine decât pentru ea. O să se ivească o altă ocazie mai bună. Şi vei rămâne alături de fratele tău, care o să te ducă acasă în siguranţă.

— Şi mi-am recăpătat şi bijuteriile, spuse ea, aşa că te rog să nu te simţi obligat să porneşti în căutarea lor. Nu e deloc ciudat că am uitat complet de ele în toată agitaţia asta cu Sukey, nu-i aşa?

— Presupun că asta înseamnă că sora ta este mai importantă decât bijuteriile acelea, spuse el.

— Bineînţeles, răspunse ea. Desigur. Trebuie să pleci. Dacă Sukey sau Bart apucă să se trezească, s-ar putea să fii chiar acum în pericol. Pleacă, te rog!

— Da, zise el, aşa am să fac.

Dar cum să se îmbrace şi să plece când ea se apropie din nou de el, odihnindu-şi palmele pe pieptul lui, uitându-se la el cu ochii aceia mari?

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea. Eşti un om tare bun. M-ai ajutat atât de mult. Îmi pare rău că ţi-am răpit din timp şi că am fost o pacoste pe capul tău. Dar nu-mi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, cu toate că ştiu că nu ar trebui să spun una ca asta. Nu-mi pare rău că te-am întâlnit.

— Ei bine... Oare când o luase şi el de mână? Nici mie nu-mi pare rău. Dar simt că amândurora o să ne pară rău în curând.

— Nu-i adevărat, zise ea. N-am să te uit niciodată, Paul. Niciodată, şopti ea.

— O să ne mai vedem, spuse el, sărutându-i mâna. Dar probabil că până atunci n-ai să mai vrei tu să mă vezi.

— Paul.

Oare i se înmuiaseră ei genunchii şi căzuse în braţele lui, sau o trăsese el la pieptul său? Nu mai conta. Era acolo, la pieptul lui. Asta era tot ce conta. Ea îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui, iar el o prinse de mijloc – şalul alunecase probabil pe podea.

Îi simţi buzele cărnoase şi doritoare. Îşi lipi sânii de pieptul lui, cămaşa de noapte fiind singurul lucru care îi mai despărţea.

— Paul.

Începu să îi sărute gâtul. Mâna lui ezita pe nasturii cămăşii de noapte. O împinse uşor câţiva paşi în spate, până lângă pat, şi apoi o ridică în braţe, să o întindă pe

saltea.

Se aşeză şi el pe pat, lângă ea. O cuprinse în braţe, dându-i într-o parte şuviţele de păr de pe chip. Continuă să o sărute, dezmierdând-o cu limba.

— Josephine.

Începu să îi mângâie sânii prin cămaşa de noapte, frecându-i uşor sfârcul între degete, făcând-o să suspine de plăcere.

— Paul. Oh, Paul!

Îşi plimbă mâinile pe spatele lui, până ce ajunse la betelia pantalonilor. Îşi strecură uşor degetele, făcându-l să se înfioare.

El îi deschise câţiva nasturi şi îşi strecură mâna pe sub cămaşa de noapte, mângâindu-i rotunjimile delicate ale umerilor. O dorea. Cu disperare.

Dar îşi aminti cine era ea.

Şi cine era el.

Dumnezeule!

— Paul.

Se întinse spre el, când el se depărtă spre marginea patului. Îl privi doritoare şi pasională. Ce neruşinare!

— Dumnezeule mare, zise el, cu vocea tremurândă. Dumnezeule, ce facem noi aici?

— Oh, da. Sări ca arsă din pat, grăbindu-se să-şi încheie nasturii. Trebuie să pleci chiar acum, iar eu te ţin din drum. Da, trebuie să pleci. În clipa asta.

Se ridică şi el şi o luă uşor de mână.

— Da, am să plec, zise el. Iar tu trebuie să te întorci degrabă în camera ta. Ai grijă de tine în drum spre casă. De fapt, să-l laşi de fratele tău să aibă grijă de tine. Bine? Îmi promiţi?

— Da, bineînţeles, răspunse ea, uitându-se la el cu o privire pierdută. De ce nu l-aş lăsa pe Bart să aibă grijă de mine? Nu că aş avea nevoie de cineva care să stea cu ochii pe mine, bineînţeles.

Ducele oftă din tot sufletul. Îi întinse mâna dreaptă într-un gest care i se păru ridicol de formal, având în vedere ce se întâmplase mai devreme.

— *Au revoir,* spuse el.

Josephine îşi puse mâna într-a lui şi le privi pe amândouă aşa.

— La revedere, Paul, zise ea. Să ştii că nu-mi pare rău, adăugă caz făcând semn spre pat. Nu-i aşa că sunt o neruşinată? Îi aruncă un zâmbet timid şi îşi feri privirea. La revedere!

Rămase tăcută la uşă, iar el se grăbi să i-o deschidă, aruncând o privire pe coridor. Ea se strecură pe lângă el, fără să ridice privirea, şi dispăru în întuneric.

Ducele de Mitford rămase privind în urma ei, după care închise uşa şi oftă mâhnit. Dumnezeule, ce de scântei aveau să sară la următoarea lor întâlnire!

Oare fata asta nu înţelegea nimic? Oare chiar nu-şi dădea seama că, indiferent dacă era un simplu Paul Villiers ori ducele de Mitford, era obligaţia lui să meargă să stea de vorbă cu tatăl ei şi să o ceară în căsătorie?

Oare chiar îşi imagina că ar fi putut să dispară fără urmă din viaţa ei, având pretenţia de a se mai putea numi un bărbat respectabil?

Ce gând îl înspăimânta mai tare? Întâlnirea cu tatăl ei ori cu ea?

Cum de încă lua în calcul o căsătorie între ei doi? Viaţa lui nu avea să mai fie niciodată la fel.

Se opri în timp ce îşi încheia nasturii la cămaşă şi rămase cu privirea aţintită în întuneric.

Dar chiar îşi dorea să revină la viaţa lui monotonă?

*

Contele de Rutland şi vicontele Cheamley se îndreptau spre nord. Urmăreau o pistă foarte slabă, după toate informaţiile pe care le primiseră la Crown and Anchor Inn. Da, cele două domnişoare fuseseră cazate la han, le spuseseră servitorii după ce auziseră descrierea lui Josephine şi a Susannei, vorbind toţi unii peste alţii, unul mai convingător decât celălalt. Şi, da, trecuse şi un astfel de domn pe acolo. Cu toate că nu păreau să călătorească

toţi împreună. Văzuseră şi o trăsură cu albastru şi galben – cu toate că unul dintre grăjdari insistă că era, de fapt, albastru cu verde –, precum şi o brişcă şi o tânără domnişoară căreia i se făcuse rău pe drum. Da, auziseră ceva şi despre nişte bijuterii.

Cineva îşi mai aminti aparent irelevant şi de un oarecare domn care vomitase în grajduri.

Iar Sam plecase la drum cu unul dintre domnii aceia – culmea, fără să-şi ia rămas-bun. Cu toţii păruseră să cadă de acord în privinţa asta, iar hangiul mai ţinu să menţioneze destul de înfuriat că Sam o luase razna dacă se aştepta să-şi primească slujba înapoi după ce fugise la drum cu unii care îi fugăreau pe alţii.

Contele şi vicontele ajunseră la concluzia că Sam nu avea nimic de-a face cu căutările lor. Ştiau de trăsura cu albastru şi galben, ştiau de domnul Porterhouse şi de o tânără domnişoară căreia i se făcea rău la drum – Susanna. Dar o brişcă? Ce amestec avea brişca în toată povestea asta? Şi bijuteriile?

Deja trecuse o săptămână, aşa că nu puteau avea pretenţia ca servitorii de la han să îşi amintească situaţia cu exactitate. Da, chiar trecuse o săptămână, şi era uimitor cât de repede zbura timpul când erai cuprins de furie, panică şi întrebări fără răspuns; şi când umblai după cai verzi pe pereţi.

Lord Cheamley stătuse nerăbdător o zi întreagă în aşteptarea lui Jo acasă la sora lui, temându-se să se întoarcă acasă fiindcă se gândise că poate ea luase alt drum spre casa mătuşii. Lord Rutland petrecuse şi el o zi asemănătoare la ferma familiei, întrebându-se când aveau să se întoarcă acasă fiul său, nepotul şi cele două nepoate, chinuindu-se să inventeze o poveste plauzibilă pentru când avea să sosească ducele de Mitford.

Răsuflase uşurat când îşi dădu seama că ducele nu mai avea să vină.

Iar când Lord Cheamley ajunsese acasă a doua zi, descoperise că Jo nu se întorsese acasă şi că, în plus, Bart şi Sukey plecaseră şi ei numai Dumnezeu ştia unde.

Jo nu îşi dorea să se căsătorească cu ducele, le spusese Augusta. Gândul acela băgase spaima în ea.

Acesta fusese motivul pentru care hotărâse să se ducă acasă la mătuşa ei, îşi spuseseră cei doi bărbaţi. Nu, dacă Jo chiar se speriase atât de tare la gândul de a se căsători cu un duce – dar oare de ce îi era atât de teamă să devină ducesă şi să câştige patruzeci de mii de lire pe an? —, cu siguranţă ar fi fugit şi mai departe de mătuşa Winnie. Cel mai probabil, prostuţa aia fugise la bunica ei, în Londra.

Cu siguranţă. Iar Bart şi Sukey îşi dăduseră seama de aceasta şi plecaseră după ea. De-aia lăsaseră un bilet atât de vag, spunând doar că aveau să se ducă să o recupereze pe Jo şi să o aducă înapoi acasă. Dar de ce nu le spuseseră adevărul? Bart ar fi trebuit să ştie cum să procedeze.

Vicontele plecase în mare zarvă spre Londra, doar ca să se întoarcă patru zile mai târziu, spunându-le că nici bunica şi nici cealaltă mătuşă nu-i mai văzuseră pe Bart, pe Jo sau pe Sukey de mai bine de doi ani.

Domnul Porterhouse plecase în aceeaşi zi cu Jo, le spusese Penelope.

În clipa aceea, adevărul sau o fărâmă a adevărului încolţise în mintea lor, trezind în ei panică şi spaimă. Jo preferase să fugă cu Porterhouse decât să se căsătorească cu un duce, iar Bart şi Sukey plecaseră în căutarea ei.

De data aceasta, contele plecase şi el la drum cu fiul său. Iar după interogatoriul la care îi supusese vicontele pe servitorii de la Crown and Anchor Inn, înţelesese în cele din urmă că, dacă Porterhouse chiar înnoptase la han, probabil o făcuse în aceeaşi noapte în care el pornise la drum spre Winnie.

Aşa că o porniră spre nord, stând la pândă după două trăsuri care ar fi trebuit să se întoarcă de la Gretna Green.

Opriră să mănânce ceva pentru dejun la un han din apropiere.

— Jo, Jo, zise contele, oftând. De ce n-a venit să stea de vorbă cu noi? În loc să fugă să se mărite cu netrebnicul ăla.

— Chiar l-am crezut pe Porterhouse băiat bun, spuse

vicontele. Dar nu pot să-l iert că a fugit să se căsătorească în secret cu o fată care habar n-are ce se întâmplă cu viaţa ei. Crezi că Bart şi Sukey au reuşit să-i prindă din urmă?

— Au trecut deja şapte zile, răspunse contele. E compromisă chiar dacă au reuşit să ajungă la ea înainte de Gretna. Mă întreb ce i-a displăcut atât de tare la Mitford. Nici măcar nu l-a văzut vreodată.

— Poate că tocmai asta e problema, zise fiul său.

La masa vecină zăriră un tânăr care sorbea neliniştit din cafea. Îşi aruncă în cele din urmă şervetul pe masă şi se apropie de cei doi bărbaţi.

— Mă scuzaţi că vă întrerup discuţia, începu el, dar eu sunt Mitford.

Dacă nu ar fi fost el însuşi atât de abătut, îşi zise Mitford, ar fi început să râdă văzându-le reacţiile. Cei doi bărbaţi se holbară şocaţi la el. Bărbatul mai în vârstă rămase cu gura căscată. După care amândoi se grăbiră să se ridice, iar ducele se uită de jos la ei.

— Mitford? întrebă domnul mai în vârstă.

Ducele făcu o scurtă plecăciune.

— Am onoarea de a mă adresa contelui de Rutland şi vicontelui Cheamley? întrebă el.

În clipa aceea, se întrebă cum de impulsul acela puternic de a se ridică şi de a se prezenta reuşise să câştige în faţa unui alt impuls la fel de puternic de a-şi trage gulerul până la urechi şi de a se strecura din sala de mese, ca să sară în brişca sa şi să dea bir cu fugiţii.

Cei doi domni începură să râdă în hohote, încercând fără prea multă convingere să îi facă să creadă că porniseră pur şi simplu pe Great North Road de amuzament.

— Daţi-mi voie să vă anunţ că fiica dumneavoastră este în siguranţă şi la doar o jumătate de zi distanţă de aici. E în drum spre casă. De fapt, ambele dumneavoastră fiice sunt în drum spre casă. La fel şi fiul dumneavoastră.

Cei doi bărbaţi se prăbuşiră în scaunele lor.

Ducele făcu o nouă plecăciune. Urma partea cea mai complicată. Pentru că, chiar dacă şi-ar fi eliberat conştiinţa mărturisindu-le tot, riscând să fie rupt în bucăţi în public,

era perfect conştient de faptul că, dacă le-ar fi spus fie şi o mică parte din tot ce se întâmplase în ultimele zile, avea să îi creeze mari probleme lui Josephine.

Iar domnişoara aceea părea să fie o mincinoasă iscusită, căreia îi făcea deosebită plăcere să inventeze intrigi încâlcite, aşa că el nu putea nici măcar să-şi închipuie ce poveste avea să inventeze pentru rudele sale. Fratele şi sora erau un mister. Nu avea de unde să ştie dacă erau oameni normali ori erau făcuţi din acelaşi aluat ca Josephine. După tot ce auzise despre domnişoara Susanna Middleton cu o seară înainte, avea o vagă bănuială că şi ea era la fel de problematică.

— I-am întâlnit acasă la Lord Parleigh – la Deerview Park – acum câteva zile, adăugă ducele. Erau toţi trei în căutarea unui anume domn Porterhouse, care se pare că îi furase bijuteriile domnişoarei Middleton.

— Deerview Park? Bijuterii? întrebă contele încruntat.

— Iar în tot timpul ăsta Jo a fost cu Bartholomew şi cu Susanna? întrebă vicontele, luminându-se la faţă. Nu cu Porterhouse?

— Nu, răspunse ducele, apucându-şi monoclul. Asta ar fi fost extrem de nepotrivit, nu-i aşa?

— Şi sunt în drum spre casă? întrebă contele, încruntându-se şi mai tare. Se uită în continuare destul de nedumerit spre Mitford.

În clipa aceea, ducele îşi aminti de ce minciuna nu i se păruse niciodată o alegere înţeleaptă. Ce naiba căuta el la Deerview Park, când se presupunea că trebuia să ajungă la Rutland Park ca să o ceară în căsătorie pe domnişoara Middleton? Îşi duse mâinile la spate şi începu să se legene pe călcâie.

— De fapt, zise el, am aflat despre bijuteriile furate şi despre goana după domnul Porterhouse când am oprit la Crown and Anchor Inn în drum spre Rutland Park. Şi m-am alăturat grupului, în încercarea de a le fi de ajutor. Domnişoara Middleton şi-a recăpătat bijuteriile şi vă asigur că nu a păţit nimic.

Oh, Dumnezeule, avea să se trezească într-o mare

îmbârligătură dacă lui Josephine i-ar fi trecut prin minte să spună adevărul şi să îi dezvăluie adevărata identitate în faţa acestor doi bărbaţi agitaţi care îl priveau cu ochii măriţi în timp ce mâncarea li se răcea în farfurie.

Fără să mai pună la socoteală încurcătura în care avea să se trezească la revederea cu Josephine.

— Sunt sigur că veţi vrea să porniţi la drum ca să verificaţi că tot ce v-am povestit este adevărat. Domnule, îi zise el vicontelui, dacă-mi permiteţi, aş vrea să vin săptămâna viitoare la Rutland Park ca să vă vorbesc şi ca să o cer în căsătorie pe fiica dumneavoastră.

Zece minute mai târziu, era din nou singur cu cafeaua sa, după hohote de râs, strângeri de mână şi fel de fel de asigurări că mai mult ca sigur exista o explicaţie foarte bună pentru care Jo pornise să cutreiere ţara cu fratele şi cu sora ei. Ai fi zis că, în mod normal, Jo era o fată tăcută şi cuviincioasă. Mitford îi poftise la drum şi le descrisese trăsura lui Burgess, cea în care călătoreau fraţii Middleton.

Tăcută? Josephine?

Cuviincioasă? Josephine?

Unul dintre chelneri îi aruncă o privire neliniştită domnului din sala de mese care începuse să râdă de unul singur. În cele din urmă se hotărî să nu se apropie de el cu o ceaşcă de cafea proaspătă.

Nu că ducelui de Mitford i-ar fi ars prea tare de râs. Oh, Dumnezeule, dăduse de necaz. Aventurile nu erau, cu siguranţă, treburi uşoare.

*

Descrierea făcută de bunicul ei, cum că era o fată tăcută, nu păru deloc exagerată în dimineaţa aceea. Josephine se aşeză în trăsură lângă sora ei, fără să participe la conversaţie.

Bartholomew îi arunca din când în când câte o privire neliniştită, dar refuză să îi vorbească. Meritase din plin toată morala pe care i-o ţinuse în dimineaţa aceea. De fapt, era chiar mândru de el însuşi. Nu s-ar fi crezut niciodată în

stare să ţină o morală elocventă, vreme de douăzeci de minute, oprindu-se doar cât să mai ia o gură de aer.

Josephine nu îşi luase o clipă ochii de la ei, ascultându-l surprinzător de tăcută. Sukey izbucnise în plâns după primele treizeci de secunde.

Susanna se uita lung la sora ei, îndurerată, nerăbdătoare să o ia de mână şi să-i spună că totul avea să fie bine. Dar se temea ca Bart să nu o certe şi mai tare. În plus, mai călătorea cineva cu ei. Într-adevăr, un străin care îi făcea inima să o ia la goană şi care îi oprea respiraţia – şi care se dovedise a fi un gentleman desăvârşit. Dar, cu toate acestea, un străin.

În plus, încă o supăra stomacul.

Josephine era complet ruptă de cei trei însoţitori. Nu avea să-l mai vadă niciodată, acela fu singurul gând care se întipări în mintea ei în dimineaţa aceea. Paul fusese nevoit să plece în mare grabă, înainte ca ea să se împace pe deplin cu acest gând. În dimineaţa aceea, se trezise îndurerată, cu un gol imens în suflet.

Aşa că rămase în tăcere, amintindu-şi de îmbrăţişarea fierbinte din noaptea trecută, ştiind prea bine că nu avea să-l mai vadă sau să-l atingă vreodată.

Regreta că le venise mintea la cap atât de repede, se gândea ea cu îndrăzneală. Şi-ar fi dorit să se fi întâmplat mai multe, ca să aibă şi alte amintiri. Şi-ar fi dorit să fi făcut dragoste. Şi nu avea de gând să roşească ori să se simtă vinovată de gândul acela.

— Tare ciudat că atât ducele de Mitford, cât şi Villiers au dispărut peste noapte, spuse Bartholomew încruntat.

— Adevărat, răspunse Sir Thomas.

— Mi-aş fi dorit să stau puţin de vorbă cu acest Villiers, spuse Bartholomew ţâfnos.

— Pot să înţeleg, zise Sir Thomas. În orice caz, frumos din partea lui să o ajute de domnişoara Middleton să o găsească pe domnişoara Susanna.

Bartholomew nu mai spuse nimic.

— Tata! strigă brusc Susanna, scoţând capul pe fereastră. Aceea e trăsura lui tata.

Bartholomew scoase şi el repede capul pe fereastră şi îi făcu semn lui Sam să oprească.

— Hai, micuţă lady, zise acesta câteva clipe mai târziu, după ce deschise uşa de la trăsură şi o ajută de Susanna să coboare.

Dar în clipa aceea fu surprins să constate că o altă trăsură – una care părea să se îndrepte în direcţie opusă – coti brusc şi se opri în spatele lor. După care din ambele trăsuri ţâşniră mai mulţi oameni, vorbind unii peste alţii, cu glasuri din ce în ce mai piţigăiate. Sam rămase locului, scărpinându-se în cap.

Şi iată cum, printre îmbrăţişări, râsete, mustrări şi ameninţări, fiecare îşi spuse povestea pe care o inventaseră în dimineaţa aceea – şi totul în văzul lumii, fix în mijlocul drumului.

Domnul Porterhouse se oferise să o ducă pe Jo acasă la mătuşa Winifred, doar că pe drum îi furase bijuteriile şi o abandonase. Jo înnoptase la Crown and Anchor Inn, unde fusese găsită de fratele şi de sora ei în dimineaţa următoare. De acolo, plecaseră toţi trei fraţii în căutarea domnului Porterhouse, reuşind să-l prindă din urmă acum câteva zile la Deerview Park, după care îşi continuaseră fuga pe North Road, reuşind să recupereze bijuteriile, cu o seară înainte.

— Oh, Sir Thomas Burgess era şi el la Deerview Park şi s-a oferit să ne ajute, adăugă Bartholomew, făcându-le semn spre bărbatul care rămăsese tăcut în trăsură.

— Aşa că, după cum puteţi vedea, nu am păţit nimic, spuse Susanna, cu acelaşi zâmbet pe chip precum Josephine şi Bartholomew.

— Dar ce s-a întâmplat cu ducele de Mitford? întrebă contele nedumerit.

Zâmbetele acelea identice începură să se şteargă uşor de pe buzele celor trei fraţi, care nu păreau să-şi mai găsească cuvintele. Ce s-a întâmplat cu ducele de Mitford?

— Ne-am întâlnit şi cu el la Deerview Park, răspunse sir Thomas, coborând liniştit din trăsură. Suntem prieteni. Cred că venise şi el pentru că era îngrijorat în privinţa

domnişoarei Middleton. Dar a plecat înaintea noastră.

— Aşa e, încuviinţară cei trei fraţi, din nou cu zâmbetul pe buze.

Sam se aşeză pe marginea drumului, mestecând un fir de iarbă, privind întreaga scenă, până ce tovarăşii lui de drum şi ceilalţi doi domni hotărâră să se împartă în două grupuri şi să îşi continue drumul spre sud.

Josephine urcă în trăsura tatălui ei, fiind supusă unei morale mult mai lungi şi mai elocvente decât cea cu care o chinuise fratele ei mai devreme. Ceea ce părea cumva nedrept, având în vedere că tatăl şi bunicul ştiau cu mult mai puţine decât ştia Bart.

Dar şi mai rău decât atât – de o mie de ori mai rău de atât; o mie de mustrări mai rău de atât – fu când află că tatăl şi bunicul se întâlniseră pe drum cu ducele de Mitford, care îi anunţase că intenţiona să se întoarcă peste o săptămână şi să o ceară de soţie.

Paul. Oh, Paul!

Ar fi plâns, doar că ea nu plângea niciodată.

capitolul 17

— Jo?

Augusta rămase în mijlocul încăperii, uitându-se entuziasmată spre sora ei.

— Nu, nu azi, Gussie. Nu-mi vine, zise Josephine, fără să-şi întoarcă privirea de la fereastră. Şi ştii că o să avem musafiri.

Bartholomew, care citea o carte în fotoliul lui preferat, se uită spre ea şi îşi opri din legănat piciorul care atârna peste braţul fotoliului.

— Şi ştii prea bine că tata a ameninţat-o cu bătaia dacă nu e aici când ajunge ducele, spuse el. Şi, Jo, să ştii că, dacă tata refuză să se ţină de promisiune, n-am nicio problemă să intervin eu.

— Vorbeşti prostii, zise Josephine fără să se uite la el,

dar pe un ton ce amintea de adevărata ei fire. Bart, numai să încerci, şi te fac să-ţi înghiţi dinţii.

Fratele său începu să râdă şi îşi îndreptă din nou atenţia spre carte.

— Sukey? întrebă Augusta, fără să-şi piardă speranţa.

Susanna privea pierdută pe altă fereastră, sprijinindu-şi bărbia în palme. Nici ea nu o băgă în seamă.

— Nu, Gussie, răspunse ea. Mă doare capul.

— Din nou? se văită Augusta. Te-a durut şi ieri capul, Sukey.

— Hai odată, zise Penelope, lăsându-şi broderia deoparte. Bine, Gussie, ies eu la plimbare cu tine. Poţi să fii aşa enervantă câteodată.

Bartholomew lăsă cartea pe masă.

— Gussie, vin şi eu cu voi, spuse el, ridicându-se de pe fotoliu şi trăgând-o uşor de codiţe pe sora lui mai mică. Trebuie să curăţ pânza de păianjen. Şi nu simt nevoia să rămân aici şi să am o discuţie de complezenţă cu Lord Ainsbury şi cu contesa de Newman.

Se aşteptă la un comentariu răutăcios din partea surorii sale, dar aceasta nu spuse nimic.

— Da, Bart, chiar vii cu mine? întrebă Augusta, vizibil încântată. Şi n-o să mă certi la fiecare pas, aşa cum face Penny, nu?

Bartholomew zâmbi larg şi îi aruncă o privire amuzată lui Penelope, care arăta de parcă ar fi fost gata să urle de nervi.

— Am să merg între voi două, zise el, cu una de fiecare braţ, şi, dacă e să vă luaţi la bătaie, va trebui să treceţi peste mine. Haideţi, să mergem! Poate că o să aflăm şi noi la ce se uită fetele astea două cu atâta interes.

Urmă o tăcere lungă după ce ieşiră din cameră.

— De ce crezi că încă vrea să se căsătorească cu mine? întrebă Josephine în cele din urmă, cu toate că ar fi putut la fel de bine să i se adreseze copacului din curte, nu surorii sale.

— A crezut că te-ai dus să te îngrijeşti de mătuşa Winifred, răspunse Susanna. Probabil te admiră pentru

devotamentul tău, Jo.

— Dar a fost aproape în permanenţă pe urmele mele, zise Josephine. Oare chiar nu şi-a dat seama că nu am mai ajuns la Winnie? Totul a fost o coincidenţă? Sir Thomas Burgess şi tata au zis că m-a tot urmărit.

— Jo, înseamnă că nu şi-a făcut o părere proastă despre tine, altfel mar mai fi aranjat cu tata să vină iar aici, zise Susanna.

Josephine oftă.

— Şi chiar să-şi trimită mama şi bunicul înaintea lui, spuse ea. Oh, Sukey, îl urăsc. Dar nu-l mai pot refuza, nud aşa?

Susanna oftă şi ea.

— Presupun că tot ai putea să-i spui că nu vrei să te căsătoreşti cu el, îi sugeră ea.

— Poftim? Josephine îşi luă în cele din urmă privirea de la fereastră, ca să se uite spre sora ei. După felul în care imam făcut de ruşine? După toate certurile cu Bart, după reproşurile tatălui nostru şi după toată morala pe care mi-a ţinut-o bunicul? După toate lacrimile tale? Nu, nud pot refuza, Sukey. Ar trebui să fiu recunoscătoare că încă vrea să mă ia de soţie.

Susanna oftă din nou.

— Chiar mi-a zis că o să-i ceară voie tatălui nostru să vină să mă vadă, spuse ea. Dar n-o s-o facă, nu-i aşa, Jo? Odată întors în Londra, o să se trezească înconjurat de fel de fel de domnişoare drăguţe şi o să uite de tot de mine. Nu-i aşa?

Josephine o privi încruntată.

— Te referi la Sir Thomas Burgess? o întrebă ea. L-a ajutat pe Bart să îţi dea de urmă. Şi ţi-a sărutat mâna la han în dimineaţa aceea, după ce te-au găsit. Şi a stat în faţa ta în trăsură până ce ne-am întâlnit cu tata pe drum. Şi te-a ajutat să cobori din trăsură de fiecare dată când te-ai simţit rău. E un bărbat tare chipeş. Îţi place de el, Sukey?

— M-a întrebat dacă ar putea veni în vizită, zise sora ei. Iar eu i-am spus că da, şi mi-a zis că o să stea de vorbă cu tata. Dar nu cred că a făcut-o. Încerca doar să fie

politicos.

— Dar nu ar fi prea politicos din partea lui să-ţi creeze aşteptări deşarte, zise Josephine. Dacă ţi-a spus că o să vină, atunci sunt sigură că aşa o să facă.

— Aşa crezi? o întrebă Susanna, cu un licăr de speranţă în ochi.

Josephine oftă adânc şi îşi îndreptă din nou privirea spre fereastră.

— Oh, Sukey, de unde să ştiu eu? Nu mai sunt sigură de nimic. În afară de faptul că mama ducelui de Mitford ajunge azi la noi, iar el vine mâine. Îmi vine să mor.

— Dar poate n-o să fie atât de rău, îi zise Susanna. Jo, l-am cunoscut la Deerview Park şi mi s-a părut un bărbat la locul lui; poate puţin prea strict. Dar tind să cred că nu e tocmai uşor să fii duce.

— Mă întreb unde e el acum, spuse Josephine, cu privirea pierdută.

— Presupun că e deja în drum spre noi, zise Susanna, după care se uită cu mai multă atenţie spre sora ei. Oh, dar nu te referi la el, nu-i aşa? Ci la domnul Villiers.

Josephine nu îi răspunse.

— Jo, îl iubeşti? o întrebă Susanna. Urmă o pauză lungă. Oh, sărmana mea Jo, tu chiar îl iubeşti.

Josephine nu răspunse nimic.

— Oh, Jo, cât de trist, zise Susanna.

Josephine trase adânc aer în piept.

— Sukey, poate că ar trebui să fugim, zise ea. Nu crezi?

— Oh, Jo, şopti sora ei, uitându-se urât la ea. Nu. Şi unde am merge? Acasă la mătuşa Winifred?

Josephine începu să râdă.

— Nu ar avea niciun rost, nu-i aşa? zise ea. Nu am avea cum să pornim în căutarea lor. Nu aşa procedează două domnişoare respectabile. Şi dacă aflăm că ei nu ne vor? Sukey, imaginează-ţi ce umilinţă pentru noi.

Oftară amândouă la unison, întâlnindu-şi privirile, şi începură să chicotească.

— Sukey, parcă îi şi văd în faţa ochilor. Tu nu?

— Domnilor, am ajuns, zise Susanna cu glas dramatic, desfăcându-şi larg braţele şi fluturând din gene.

Şi izbucniră din nou în râs.

*

— Paul, crezi că o să se bucure să mă vadă? E foarte tânără, n-are cum să ştie ce vrea de la viaţă.

— Ar fi trebuit să-i spun de la bun început cine sunt. De îndată ce mi-a zis că familia ei vrea să o oblige să se căsătorească cu ducele de Mitford, ar fi trebuit să-i mărturisesc cine sunt cu adevărat.

— Şi sunt sigur că prezenţa mea nu ar face altceva decât să-i reamintească de o săptămână pe care sunt sigur că ar prefera să o uite.

— Asta a fost cea dintâi greşeală. Desigur, au urmat atât de multe altele, că nici măcar nu ar mai avea rost să încerc să le ţin socoteala.

— Poate că ar fi trebuit să mai aştept puţin. Măcar până la primăvară. Nu crezi, Paul? Dar până atunci mi-e teamă că deja s-ar fi ivit un alt pretendent.

— Bine, presupun că deja nu mai e loc de regrete. Nu mai putem da timpul înapoi. Tom, am spus atât de multe minciuni în ultimele săptămâni, că simt un gol în stomac numai când mă gândesc la asta.

— De fapt, aş putea pretinde că pur şi simplu am venit să te însoţesc pe tine, să încerc să par nonşalant. Crezi că ar fi mai bine aşa?

— O să mă omoare. Sunt sigur. Doar că nu ştiu prin ce mijloace o să facă asta. Ştii, Tom, m-am gândit serios să-mi aduc armura aceea de acasă. Doar că nu văd cum aş putea urca şi coborî din trăsură îmbrăcat în ea.

Sir Thomas Burgess şi ducele de Mitford călătoreau împreună în trăsura celui din urmă, purtând o conversaţie care părea să conţină mai degrabă două monologuri separate. Cei doi erau în drum spre Rutland Park.

— Trebuie să recunosc că nu-mi displace deloc să călătoresc cu un duce, zise Sir Thomas amuzat, lăsându-şi

la o parte gândurile pentru câteva clipe. Paul, ai băgat de seamă că hangiul de aseară nu mai contenea cu reverenţele în faţa ta? La un moment dat chiar mi-am pus problema că sărmanul om s-ar putea lovi la cap.

Mitford rânji.

— Acelaşi hangiu care se pare că a uitat că, acum două săptămâni, l-a cazat pe un anumit domn Villiers într-o cameră minusculă cu tavan crăpat şi tapet verde murdar, răspunse el. Nici măcar nu a părut să mă recunoască, cu toate că domnul Villiers s-a dat în spectacol când a plecat la drum cu o tânără domnişoară care nici măcar nu venise cu el şi care începuse să urle în gura mare că i s-au furat bijuteriile.

Sir Thomas începu din nou să râdă.

— M-aş fi aşteptat ca domnişoara să fie mai umilă după ce s-a reîntâlnit cu fratele său, spuse el. Dar m-am înşelat. A continuat să insiste că nu regreta că plecase în căutarea lui Porterhouse şi că ar fi făcut-o din nou. Cel puţin asta a tot vociferat în prima jumătate de oră, înainte ca Middleton să o tragă deoparte. După aceea, n-a mai zis nimic.

Ducele închise ochii şi clătină din cap.

— Nu e deloc genul meu de lady, zise el.

— Şi am să-i rămân veşnic recunoscător pentru asta, răspunse Sir Thomas.

— O să-mi întoarcă viaţa cu susul în jos.

— Aşa e, mulţumesc lui Dumnezeu.

— O să fie o cu totul altfel de ducesă.

— Probabil că da.

— O să mă facă de ruşine pentru tot restul vieţii mele.

— Fără îndoială.

— Tom, crezi că am vreo şansă să o conving să se căsătorească cu mine?

— N-o să-ţi fie deloc uşor, spuse Sir Thomas. Pare să-l simpatizeze pe Villiers cam tot atât de mult pe cât îl dispreţuieşte pe Mitford. Drept cine ai să te prezinţi odată ajuns la Rutland Park?

— Oh, Dumnezeule, zise Mitford, cu mama, bunicul şi

cu toate rubedeniile ei de faţă, ce altă variantă aş putea avea? Trebuie să sosesc drept Mitford.

— În cazul acesta, Domnul să fie cu tine, spuse prietenul său râzând.

— Mulţumesc, Tom, răspunse ducele. Dar cred că îţi dai seama că propriul tău plan o să aibă mai multe şanse de reuşită dacă am eu sorţi de izbândă, nu?

Sir Thomas se opri imediat din râs.

— Crezi că o să vrea să mă vadă? întrebă el. Bineînţeles, nu intenţionez să o cer în căsătorie atât de curând. Dar presupun că o să se bucure să mă revadă şi că va accepta să ne mai întâlnim, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, Tom, răspunse Mitford, nu ştiu ce să-ţi spun. Ultima oară când am văzut-o, nu mai contenea din reverenţe şi fel de fel de minciuni cum că sora ei plecase să se îngrijească de mătuşa bolnavă. La vremea respectivă, am crezut că o să-i iasă ochii din orbite.

— E cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată, zise Sir Thomas.

— Ei bine, în cazul acesta sunt sigur că nici măcar n-o să vrea să audă de tine. Dar poate că reuşeşti să convingi o altă soră. Mai au două surori, ştiai? zise el, începând să râdă când văzu expresia indignată a prietenului său.

Şi îşi reluară diferitele scenarii ratate despre ce avea să-i aştepte odată ajunşi la Rutland Park.

Oh, Dumnezeule! Mama şi bunicul său insistaseră să pornească înaintea lui ca să fie prezenţi la ceremonia de logodnă, iar gândul acela îi trimise fiori reci pe şira spinării. Spusese atât de multe minciuni!

Le povestise că nu o găsise pe domnişoara Middleton acasă pentru că aceasta fusese nevoită să plece să aibă grijă de mătuşa bolnavă. Şi, da, părea să fie întocmai cum şi-o imaginaseră. Faptul că preferase să se îngrijeai că de mătuşa sa în loc să aştepte să primească o cerere în căsătorie atât de avantajoasă spunea multe despre caracterul ei demn. Mai mult ca sigur că aveau să întâlnească o tânără serioasă şi cuminte.

Da, sigur, contele de Rutland şi vicontele Cheamley îl

întâmpinaseră cu mare fast, ba chiar cu afecţiune. Amândoi îl asigurară că domnişoara Middleton era în favoarea căsătoriei. Nu mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la Rutland Park după ce domnişoara Middleton urma să sosească acasă, pentru a organiza o logodnă formală.

Ce prostie! Josephine Middleton o tânără serioasă şi cuminte? Se îndoia sincer că înţelegea măcar ce însemnau acele cuvinte. Devotată! Ha! Mama şi bunicul său cu siguranţă urmau să aibă un atac de panică odată ce aveau să o cunoască mai bine, dacă urma să îi accepte cererea în căsătorie.

Sigur, nu ei erau cei care aveau să fie obligaţi să locuiască alături de neruşinata aceea. Nu, doar el avea să se bucure de compania ei.

Angela era singura care ştia adevărul. Ei îi mărturisise că o întâlnise pe domnişoara Middleton. La întoarcerea acasă o găsise uşor slăbită, dar fericită să-l revadă. Şi se părea că nu îi minţise pe soţii Hennessy până la urmă. Angela tocmai născuse un băiat, cu o zi înainte de întoarcerea lui la Londra.

— Oh, Paul, îi zisese ea, punându-i copilul în braţe, şi tu meriţi să fii fericit. Şi ai fost blestemat să te logodeşti cu o tânără care consideră că e mai demn şi mai cuviincios să se îngrijească de o mătuşă bolnavă decât să-ţi primească cererea în căsătorie. Oh, Paul!

— Ei bine, îi zise el, ca să fiu sincer cu tine, Angie, am cam minţit. De fapt, totul este o minciună. Este exact genul de fată sălbatică, necuviincioasă şi gălăgioasă pe care ţi-ai fi dorit-o pentru mine.

Angela se arătase foarte interesată de povestea lui. Aşa că îi spusese adevărul. Întregul adevăr inimaginabil.

Ea îl întâmpinase cu un zâmbet radiant.

— N-ai idee cât mă bucur pentru tine! zisese ea. Mă bucur nespus de mult, Paul. O să ai parte de fericirea pe care o meriţi. Pare o fată încântătoare.

— Angie? o întrebase el încruntat. Tu ai auzit ce ţi-am povestit până acum?

— Şi eşti îndrăgostit de ea, îl anunţă sora lui.

— Îndrăgostit! Ducele de Mitford sărise de pe scaun şi începuse să ia camera la pas. Angie, ce vrei să spui? Ai înnebunit? Este o cu totul altfel de ducesă.

— Asta e bine, spusese ea, parcă mărturisindu-şi deja afecţiunea pentru soţia fratelui său. Aşa e bine, Paul. Mă bucur. Sunt atât de fericită, îi zisese ea bebeluşului pe care îl ţinea în braţe. Unchiul Paul o să se căsătorească cu o domnişoară necuviincioasă şi o cu totul altfel de ducesă. Dragul meu, unchiul tău Paul o să fie la fel de fericit ca mine.

Iar Mitford se întrebase din nou dacă el era singurul om întreg la minte din toată lumea ori dacă nu cumva el era singurul nebun, însă fără s-o ştie.

Îndrăgostit de Josephine Middleton.

— Tom, crezi c-o să vrea să mă omoare? îl întrebă el apoi. Sau crezi că o să accepte să stăm mai întâi de vorbă? Oh, Dumnezeule, nu aştept deloc cu nerăbdare întâlnirea asta.

*

Lui Josephine nu îi plăcuse niciodată în mod deosebit să brodeze. De fapt, ura atât de mult această activitate, încât refuzase să mai brodeze încă de când terminase şcoala. Dar iat-o acum brodând – o faţă de masă la care Susanna începuse să lucreze de la începutul toamnei, o faţă de masă pe care contesa de Newman io admirase mai devreme.

Josephine rămase cu privirea aţintită spre faţa de masă, fără să scoată niciun sunet, ceea ce nu îi stătea deloc în caracter. Bunicul îi sugerase să evite să vorbească, iar tatăl ei o avertizase ca nu cumva să aducă în discuţie evenimentele din ultimele două săptămâni.

Contesa de Newman era, bineînţeles, genul de doamnă în faţa căreia Josephine evita tot timpul să deschidă gura. Era amabilă, cuviincioasă şi foarte drăguţă. O lady desăvârşită.

Susanna se uită cu coada ochiului spre sora ei şi încercă să conducă ea firul conversaţiei. Erau doar ele trei în salon, căci Penny şi Gussie erau prea mici că să fie prezente, aşa că Susanna fu încântată să aibă de făcut ceva care să îi distragă atenţia de la propriile ei gânduri. Foarte încântată. Ducele de Mitford ajunsese cu o oră în urmă.

Şi venise însoţit de prietenul său, Sir Thomas Burgess.

Acesta venise, desigur, din simplul fapt că era prietenul Excelenţei Sale. O ştia prea bine. Era perfect normal ca Excelenţa Sa să plece la un drum atât de lung însoţit de un prieten. Nu avea de ce să îşi încarce mintea cu astfel de gânduri. Nici ea şi nici Josephine nu îi văzuseră pe cei doi domni.

Dar Susanna se grăbi să sară în picioare, cu sufletul la gură, de îndată ce uşa se deschise şi îl văzu pe majordomul care probabil venea să o cheme pe Jo. Sărmana Jo!

Doar că majordomul nu venise în căutarea lui Jo, ci chiar a ei. Ea era cea pe care tatăl său o aştepta în bibliotecă.

Susanna îşi trecu mâna tremurândă prin păr în timp ce coborî scările, aranjându-şi apoi rochia. Şi-ar fi dorit să se fi îmbrăcat cu ceva mai frumos. Dar nu o făcuse, de teamă să nu sfideze soarta.

Cu siguranţă că tatăl său voia să îi vorbească despre ceva perfect banal. Sau poate că una dintre fetele

Winthrop venise să o invite la plimbare. Cu toate că nu se aşteptau la o vizită din partea lor tocmai astăzi, când ştiau prea bine că ducele de Mitford avea să sosească.

Susanna făcu o plecăciune de îndată ce intră în bibliotecă. Îl găsi pe duce stând în faţa focului, cu mâinile la spate.

Arăta destul de palid, dar poate că era doar de la focul din spatele lui. Cu siguranţă nu părea arogant, îşi zise ea, încercând cu disperare să îşi alunge alte gânduri. Domnul Porterhouse fusese singurul care le vorbise despre aerul său arogant. Ba chiar i se păru că arată bine. Poate că Josephine avea să ajungă să ţină la el. Zări un alt domn

lângă fereastră, dar nu întoarse privirea să vadă despre cine era vorba. Bunicul stătea şi el pe un scaun lângă şemineu, cu Lord Ainsbury de partea cealaltă. Tatăl ei era la birou.

— Sukey, domnul acesta a venit şi el să te vadă, zise vicontele.

Susanna făcu o plecăciune spre bărbatul de la fereastră, fără să ridice privirea.

— I-am sugerat să faceţi o plimbare pe terasă, spuse tatăl ei, fiind o zi atât de plăcută, chiar dacă adie puţin vântul. Am rugat-o pe camerista ta să-ţi aducă pelerina.

— Bine, tată, răspunse Susanna.

— Dacă vrei să ieşi la plimbare, bineînţeles, adăugă Sir Thomas.

— Oh, desigur, zise ea cu o nouă plecăciune pentru care se simţi extrem de jenată. Mi-ar face deosebită plăcere, sir.

— Excelenţă, am să o chem de îndată şi pe Josephine, zise vicontele în timp ce Sir Thomas se apropie de Susanna, oferindu-i braţul. Puteţi sta de vorbă aici, în bibliotecă. Noi ne vom retrage în sala de biliard.

— Şi sigur n-o să stăm să ascultăm pe la uşi, băiete, zise Lord Ainsbury, râzând în hohote.

— Dar să faci bine să nu ne ţii în suspans mai mult de jumătate de ceas, adăugă surâzător contele de Rutland.

Susanna nici măcar nu băgă de seamă că ducele păli şi mai tare la faţă.

— Te simţi mai bine acum? o întrebă Sir Thomas pe Susanna, punându-i pelerina pe umeri.

— Oh, da, mulţumesc, răspunse ea. Am găsit-o pe Jo şi am ajuns cu toţii cu bine acasă. Asta e tot ce contează.

— Mi-a fost teamă că poate o să suferi de coşmaruri, adăugă el.

— Oh, nu, nu, spuse ea, îndrăznind pentru prima oară să ridice privirea când ieşiră pe terasă. Sir, nu aş avea de ce să am coşmaruri. Nu am păţit nimic. Iar tot ce s-a întâmplat vine ca urmare a faptelor mele necugetate.

— Eu aş spune că vine ca urmare a afecţiunii pe care

i-o porţi surorii tale, zise el.

— Jo este atât de impulsivă. Câteodată îmi fac griji în privinţa ei, spuse ea, după care continuară să se plimbe câteva clipe în tăcere.

— Sper că nu te deranjează că m-am prezentat pur şi simplu la voi acasă, zise el, şi că l-am rugat pe tatăl tău să ne dea voie să ieşim la o plimbare.

— Oh, nicidecum, răspunse ea. Mă simt onorată, sir.

— Chiar aşa? zise el. Nu sperai să nu mă mai revezi niciodată?

— Nu, răspunse ea.

— Să îndrăznesc să cred că mă aşteptai? o întrebă el.

— Oh, nu te aşteptam, sir, se grăbi ea să spună, roşie în obraji. Nu mi-aş permite să presupun una ca asta.

— Domnişoară Middleton, îşi făcu el curaj să îi mărturisească, de când te-am zărit în faţă la Swan Inn, nu mi te mai pot scoate din minte.

— Oh, şopti ea.

— Nu ţi se pare o prostie din partea mea? o întrebă el. Cred că sunt cu zece ani mai mare ca tine. Probabil îţi par atât de bătrân. Am douăzeci şi şapte de ani.

— Oh, zise ea, ridicând din nou privirea. Eu am optsprezece ani, sir. Cred că arăt mai tânără.

— Fie, nouă ani, spuse el. E totuşi o diferenţă mare.

Susanna nu mai spuse nimic.

— Oare prea mare? o întrebă el.

Susanna îşi muşcă buza, fără să ridice privirea din pământ.

— Dacă ar fi să-l întreb pe tatăl tău dacă te pot curta, ţi s-ar părea îngrozitor? Dezgustător?

— Nu! răspunse ea, iar de data aceasta se uită fix în ochii lui. Nu, bineînţeles că nu. Vrei să vorbeşti cu tata?

— Îmi dai voie? întrebă el, sărutându-i mâna. Ai vrea?

— Da, spuse ea, cu obrajii îmbujoraţi. Dacă vrei tu, sir, desigur.

Sir Thomas zâmbi larg.

— Să ştii că mi-e foarte teamă, zise el. Nu am mai făcut niciodată una ca asta. Iar dacă tatăl tău acceptă să

continuăm să ne vedem, cât timp crezi că ar trebui să te curtez, domnişoară Middleton? Un an? Şase luni? Trei? Când te vei simţi pregătită să te cer de soţie?

— Să mă ceri de soţie? şopti ea. Sir, vei vrea să mă ceri de soţie?

Sir Thomas continuă să-i zâmbească.

— Nu la viitor, răspunse el. Domnişoară, nimic nu e la viitor când vine vorba despre sentimentele şi intenţiile mele. Dar eşti atât de tânără. N-am să te zoresc şi n-am să te mai întreb cât timp voi fi nevoit să aştept. Am să fiu mulţumit să te curtez, să vin să te văd din când în când.

Susanna simţi un nod în gât.

— Nici sentimentele mele nu sunt la viitor, sir, zise ea.

El se uită lung la ea, fără să-i dea drumul.

— Nu? întrebă el. Şi ce fel de sentimente sunt acestea? Dar nu se cade să întreb una ca asta fără să-ţi explic despre propriile mele sentimente, nu-i aşa? Aşa că dă-mi voie să mă fac înţeles. Te iubesc, Susanna. La început, m-am lăsat fermecat de frumuseţea ta, după care am ajuns să-ţi admir curajul, tăria de caracter şi devotamentul faţă de sora ta. Până am ajuns să te iubesc pentru tot ce însemni tu. Vrei să-mi spui acum care sunt sentimentele tale?

— Ai avut grijă de mine şi de Jo, cu toate că nu ai fi avut niciun motiv să faci asta, zise ea. Şi ai fost sincer cu Bart când i-ai mărturisit că ne-ai dus intenţionat în direcţia greşită spre Deerview Park, crezând că Jo şi domnul Villiers erau în drum spre Scoţia. Nu aveai niciun motiv pentru care să ne mărturiseşti asta. Nu am fi aflat niciodată. Dar e mai mult decât recunoştinţă. Îi sunt recunoscătoare lui Bart, chiar şi domnului Villiers, chiar dacă nu l-am întâlnit niciodată. Dar pe tine te iubesc.

Sir Thomas îi sărută din nou mâna.

— Trebuie să-ţi mai mărturisesc ceva, spuse el. L-ai cunoscut deja pe Villiers. Atât la Deerview Park, cât şi mai devreme, în bibliotecă.

Susanna îl privi nedumerită.

— Dar nu mai era nimeni altcineva în cameră în afară

de tata, bunicul, Lord Ainsbury şi ducele, zise ea. Continuă să se uite lung la el, până ce el zări sclipirea din ochii ei care se făcură din ce în ce mai mari. Oh, Dumnezeule, şopti ea. Jo o să-l omoare. Să ştii că n-o să accepte cu una, cu două că a fost minţită în halul ăsta.

— Şi lui îi e groaznic de teamă să dea ochii cu ea, spuse Sir Thomas pe un ton amuzat.

Susanna îi zâmbi la rândul ei.

— Dar e minunat, zise ea. Jo este îndrăgostită de domnul Villiers. Adică de Excelenţa Sa. De zile întregi stă doar cu gândul la el.

— Vrei să fii soţia mea? o întrebă el. Sau e prea devreme să te întreb asta? Nu ştiu cum să procedez în astfel de situaţii. Îmi dai voie să vorbesc cu tatăl tău? Sau preferi să mai aşteptăm?

— Da, vreau să fiu soţia ta, se grăbi ea să-i răspundă. Nu, sir, te rog să nu mai aşteptăm.

— În cazul acesta, zise el, pot doar să sper că prietenul meu Mitford o să aibă acelaşi noroc ca mine. Şi îl invidiez că el are un loc atât de ferit precum o bibliotecă pentru cererea lui în căsătorie. Pentru că el îşi va putea săruta fiinţa iubită. Eu sunt nevoit să mai aştept până să te sărut.

Susanna se îmbujoră şi îşi feri privirea.

— Poate că am să-l rog şi eu pe tatăl tău să mă lase să te cer în căsătorie tot în bibliotecă. Poate chiar mâine? Şi am să te sărut atunci.

— Da, şopti ea.

— Câteodată, e atât de greu să aştepţi fie şi o zi, spuse el, zâmbindu-i.

— Aşa e, răspunse ea.

capitolul 18

Lady Newman îi zâmbi cu drag, asigurând-o că arăta foarte bine. Şi ştia şi ea că arăta bine. Betty insistase să îi

facă ceva deosebit la păr. Şi purta rochia roz în care îi plăcea atât de mult tatălui ei să o vadă îmbrăcată. Nu că bărbatul i-ar mai fi făcut vreun compliment în ultima săptămână. Poate că, de fapt, nu o complimentase niciodată.

Oh, Dumnezeule! Ce dezamăgire pentru el! De data asta trebuia să facă lucrurile ca la carte. Josephine îşi îndreptă spatele şi ridică bărbia. Era înalt, blond, cu ochii albaştri. Şi arogant. Şi enervant. Şi o fugărise prin toată ţara, cu toate că nu avea de unde să ştie dacă totul fusese o coincidenţă sau dacă o făcuse intenţionat.

Valetul îi deschise uşa de la bibliotecă, şi ea încercă să nu-l lase să citească nimic pe chipul ei. Coborî privirea şi intră în cameră – ca un miel la tăiat, ca un condamnat la spânzurătoare.

Ducele de Mitford îşi duse mâinile la spate şi îşi păstră chipul inexpresiv, gata în orice clipă să se ferească – de o lovitură, de o aruncătură, de furia ei.

I s-a părut atât de familiară şi totuşi atât de diferită – firavă, liniştită, calmă. Mitford îşi umezi buzele cu limba, îi fusese atât de dor de ea. Viaţa sa fusese atât de liniştită în ultima săptămână. Aproape plictisitoare.

Dar, în clipa în care ea ridică privirea, se întrebă cum de i se păruse atât de diferită. Ea se lumină la faţă şi începu imediat să îi turuie gura. Ţâşni din pragul uşii – deloc graţios şi complet necuviincios – şi se năpusti în braţele lui – oare când îşi deschisese braţele să o primească în strânsoarea lui? Dar iată că o făcuse, pentru că se trezi cu ea la pieptul său, lipiţi unul de celălalt, ţinând-o strâns în braţe.

Venise. Chiar venise! Părându-i atât de familiar, că aproape că l-ar fi venit să plângă dacă ar fi fost genul de fată care să facă una ca asta.

— Paul! strigă ea, disperată să ajungă în braţele lui şi să-l atingă, înainte de a se dovedi a fi un miraj. Paul, ai venit. Oh, ce bucurie! Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Am avut o săptămână atât de plictisitoare fără tine. Am avut parte numai de reproşuri şi de morală. Dar nu

mai contează. Ai venit.

Probabil că el se pieptănase cu doar vreo cinci minute în urmă, îşi zise ea, trecându-şi degetele prin părul lui, mângâindu-l uşor. Şi totuşi, îi stătea aşa ciufulit. Cum de i se păruse vreodată că nu era tocmai chipeş, ci doar drăguţ? Era mult mai mult decât drăguţ. Se opri din vorbărie şi îi zâmbi cu drag.

— Nu ţi-am spus eu că am să vin după tine? o întrebă el. Nu m-ai crezut?

„Spune-i! Acum! Chiar acum! Fără alte întârzieri. Spune-i!”

Ea se uita la el cu ochii cenuşii mari şi sclipitori. Îi zâmbea cu o nerăbdare pe care o mai văzuse la ea, de regulă chiar înainte de a-i sugera un plan nebunesc. Dar se oprise din vorbărie.

O sărută. Şi îşi dădu seama de ceva ce bănuise în tot acest timp, ceva se sperase să nu fie adevărat, ceva care băga spaima în el. Ceva ce Tom şi Angela ştiau deja. Oh, Dumnezeule, avuseseră dreptate. Cu toate că el tot nu reuşea să înţeleagă cum de se îndrăgostise de o neruşinată atât de necuviincioasă ca ea.

Nu că şi-ar fi bătut prea tare capul cu astfel de gânduri în clipa asta, bineînţeles. O sărută din nou, aşa cum o mai sărutase deja de două ori – într-un mod complet necuviincios, într-un fel în care nu o sărutase niciodată nici măcar pe Eveline – şi pe nimeni altcineva, bineînţeles. Doar pe pacostea asta, care ar fi trebuit să strângă tare din buze şi să nu-i permită de la bun început să o sărute.

Nu că ea ar fi trebuit să îi dea vreodată voie chiar şi doar să se apropie de buzele ei. Vai, Dumnezeule, nicidecum.

Şi dacă ar fi rămas cu ochii închişi şi cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui, cu trupul lipit de al lui, cu gura deschisă lângă buzele lui, lăsându-i limba să o descopere, şi dacă şi-ar fi dorit tare, foarte tare – dacă, oh, dacă.

Josephine se lăsă pradă în braţele iubirii, preţ de câteva momente lungi şi voit lipsite de judecată.

— Paul, şopti ea în cele din urmă, ai venit. Nu ar fi

trebuit să vii. Oh, îmi pare rău că ai venit! Începusem să te uit.

— Chiar aşa? întrebă el, uitându-se în ochii ei. „Spune-i!” Oh, Dumnezeule, de ce nu putea să-i spună? Atât de repede? Vreau să fii soţia mea. Accepţi?

Nerăbdarea apăru din nou ca o sclipire pe chipul ei, dar păli curând.

— Oh, Paul, zise ea. Nu pot, ştii prea bine că nu pot. Ducele de Mitford soseşte astăzi ca să mă ceară în căsătorie, şi trebuie să accept. I-am promis tatălui meu.

— Am permisiunea tatălui tău pentru a te cere în căsătorie, spuse el.

„Nu, nu aşa. E un dezastru”. Avea să-şi dea seama din clipă în clipă. Oh, avea să-şi dea seama. Ea rămase cu braţele lipite de gâtul lui. Dacă îi dădea drumul, ştia că s-ar transforma în ducele acela îngrozitor.

— Tata ţi-a zis că e de acord să ne căsătorim? îl întrebă ea. Paul, vrei să spui că am voie să aleg?

El îşi umezi buzele. Ei bine, acum era momentul. Nu mai avea cum să amâne. Şi era cel mai nepotrivit moment, şi-o făcuse cu mâna lui.

— Nu, răspunse el. Josephine, poţi doar să spui da sau nu.

— Dar... şopti ea.

Şi citi pe trupul ei, pe chipul ei, de jos până sus. În clipa aceea şi-ar fi dorit-o mai înaltă.

Înainte de sosirea ei, examinase cu mare atenţie camera aceasta. Era cea mai nepotrivită încăpere pentru întâlnirea lor. Sute de cărţi, printre multe alte Lucruri. Era ca şi cum s-ar fi trezit pus la zid, faţă-n faţă cu inamicii.

Ea începu cu prespapierul de pe birou. Din fericire, ducele descoperi în următoarele secunde – sau ore? — că domnişoara Josephine Middleton nu avea deloc o ţintă bună. Nu reuşi să-l nimerească cu niciuna dintre armele pe care le alese – şi alese multe. Oricare dintre acestea l-ar fi putut decapita dacă şi-ar fi atins ţinta.

Nu se simţise niciodată atât de umilită. Niciodată! În tot timpul acesta, cutreierase ţara cu el în lung şi-n lat,

spunându-i cât de mult îl detesta pe ducele de Mitford. Iar el se amuzase pe seama ei în tot timpul acesta, permiţându-i să-şi sape propria groapă – ba chiar îi oferise şi lopata.

Oh, ce bărbat îngrozitor! Îngrozitor. De o mie de ori mai îngrozitor decât şi-l închipuise.

Oh, ce umilinţă! Ar fi vrut să o înghită pământul şi să nu mai vadă niciodată lumina zilei. În tot timpul acesta, crezuse că ducele fusese pe urmele ei. Când, de fapt, el o dusese de nas.

— Oh, cum ai fost în stare de una ca asta? Prespapierul zbură pe deasupra umărului lui. Dispari din faţa mea! Cuţitaşul de scrisori pluti pe deasupra celuilalt umăr. Nenorocitule! Cartea nici măcar nu se apropie de el. Pleacă! Te urăsc!

Şi tot aşa. Ea nici măcar nu ar mai fi ştiut să spună ce cuvinte îi adresase. Şi cu câte cărţi nu aruncase în el.

— Josephine...

— Nicio Josephine!

Reuşi în cele din urmă să îl nimerească uşor cu o pernuţă.

Din clipă în clipă, întreaga ei familie avea să intre în bibliotecă, pentru a nu rata momentul în care ducele de Mitford o cerea în căsătorie pe onorabila domnişoară Josephine Middleton. Mama şi bunicul său aveau să descopere cât de cuminte şi de cuviincioasă era tânăra pe care o aleseseră pentru el. Dumnezeule! Avea să împrăştie toate cărţile din cameră. Cât de curând aveau să înoate printre cărţi.

— Josephine! Încetează! îi porunci el, pe un ton ducal. Dar nici măcar tonul acela nu o mai putea îmblânzi. Se propti în faţa ei, o prinse de încheieturi şi îi trase mâinile la spate. Gata, zise el, simţindu-i sânii lipindu-i-se de piept.

— Ia mâna de pe mine, spuse ea cu un glas neînduplecat, uitându-se fix în ochii lui. Dacă nu vrei să te scuip în faţă.

— Oh, nu, zise el, nu face una ca asta. E îngrozitor.

— Atunci, ia mâna de pe mine, repetă ea.

— Josephine, şopti el, fără să-i dea drumul. Ce era să fac? Mi-ai spus că, dacă te-aş fi obligat să te întorci acasă, n-ai fi avut încotro decât să te căsătoreşti cu mine. Adică cu ducele. Nu se cădea să-ţi mărturisesc tocmai atunci adevărul. Te-aş fi făcut să te simţi stânjenită.

O simţi trăgând aer în piept. Îi simţi sânii umflându-se la pieptul lui...

— Stânjenită? spuse ea. Şi cum crezi că mă simt acum, sir? Mă scuzi, cum crezi că mă simt acum, Excelenţă? Fericită la gândul că te-ai amuzat pe seama mea? Şi cum îndrăzneşti să mă ţii ostatică împotriva voinţei mele? Dă-mi drumul în clipa asta!

— Josephine! zise el, uitându-se lung la ea.

Nici măcar nu avea o mână liberă pe care să şi-o pună peste ochi. Şi se lipise atât de strâns de ea, că nici măcar nu-şi putea ascunde chipul în lavaliera lui. Oh, avea să moară de umilinţă. Cu siguranţă. Toate lucrurile acelea pe care i le spusese despre el însuşi. Oare îi zisese că era înalt, blond, cu ochii albaştri? Oare îi spusese? Nici măcar nu mai reuşea să-şi amintească. Avea să moară dacă îi spusese aşa ceva. Oh, Dumnezeule mare, îi zisese că era un afemeiat! Încercă disperată să-şi scoată asemenea gânduri din minte.

— Domnul Porterhouse m-a minţit, zise ea. Mi-a zis că eşti înalt, blond şi cu ochii albaştri.

— Josephine, spuse el aproape râzând, bărbatul acela e un mincinos fără leac. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că încerca să-ţi spună că sunt scund, urât şi plictisitor.

— Nu ai deloc un păr urât, zise ea, indignată. E de un şaten strălucitor. Şi nu eşti plictisitor. Eşti... drăguţ. Şi, dacă ai fi înalt, m-aş simţi ca o copilă dacă aş umbla pe lângă tine.

— Ai de gând să umbli pe lângă mine? o întrebă el.

Şi ea aproape că explodă din nou într-un acces de furie când el se apropie uşor şi o sărută pe gât, sub ureche.

— Nu! răspunse ea pe un ton ferm. Şi nu-mi aduc aminte să-ţi fi dat voie să mă atingi, sir... Excelenţa Voastră!

Ducele de Mitford începu să râdă, sărutându-i în continuare gâtul.

— Jo! exclamă el. Ştii prea bine că suntem supuşi greşelii. Nu crezi că a venit timpul să mă ierţi?

— Mai şi îndrăzneşti să râzi de mine? zise ea. Şi să-mi ceri iertare? Niciodată. Te urăsc!

— Doar că eu nu cred că mă urăşti cu adevărat, spuse el, îndrăznind să îşi apropie buzele de gura ei, ştiind prea bine că l-ar fi putut muşca de nas. Nu cred că mă urăşti. Cred că mă iubeşti...

— Să te iubesc? răbufni ea, pe un ton cât se poate de batjocoritor.

— Aşa cum te iubesc şi eu pe tine.

— Ce ai spus?

— Că nu cred că mă urăşti, zise el.

— După aia.

— Că eu cred că mă iubeşti.

— După.

— Ah, şopti Mitford, ridicând ochii spre tavan, nedumerit. Am mai spus ceva?

— Spune-mi!

— Mmm, murmură el, îndreptându-şi din nou privirea asupra ei. Aşa cum te iubesc şi eu pe tine.

— Minţi!

— Ba nu mint.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Prea bine, atunci, zise el, pe tonul lui ducal. Nu te iubesc.

— Paul?

— Josephine?

— Ai spus adevărul?

— În legătură cu ce?

— Oh! Se dezlipi de el cu o smucire uluitoare şi apucă o carte de pe raftul din spatele lui, o carte atât de groasă, că de-abia dacă o putea ţine în mână. Vrei să dau cu ea în tine?

— Ce e? întrebă el.

— Platon, răspunse ea după ce se uită la copertă.

— Atunci, mai bine nu, zise el. Las-o jos, şi am să-ţi spun cât de mult te iubesc. Bine?

Ea lăsă cartea pe masă, întorcându-se cu spatele la el.

— Ştiu de ce ai venit, zise ea. Crezi că sunt compromisă, aşa că acum trebuie să-ţi faci datoria.

— *Cred*? Cred, Josephine? Dumnezeule mare, am traversat ţara în lung şi-n lat într-o brişcă. Am stat – oare câte nopţi? — singuri într-o cameră. Ne-am bucurat de îmbrăţişări care îşi au locul doar în patul conjugal, îmbrăţişări care oricum ar fi făcut orice fată bine-crescută să roşească de jenă. Şi doar *crezi* că eşti compromisă?

— Răspunsul meu este nu, spuse ea. Eşti liber de orice obligaţie, sir... Excelenţă.

— Paul, zise el.

— Excelenţă, repetă ea, neînduplecată.

— Şi ce o să spună tatăl tău? o întrebă el. Şi bunicul tău? Nu le-ai promis că te vei căsători cu mine?

— Oh, Dumnezeule, zise ea.

— Şi eu ce să le spun mamei şi bunicului meu? întrebă el. Ei chiar cred că eşti o tânără domnişoară cuminte, cuviincioasă şi serioasă.

Josephine pufni.

— Exact, spuse el. Hai să o luăm de la început, bine?

O apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. După care se aşeză în genunchi în faţa ei.

— Domnişoară Middleton, zise el, vrei să fii soţia şi ducesa mea? Cu menţiunea că sunt, bineînţeles, îndrăgostit până peste cap de tine şi că sunt dispus să te las să mă terorizezi pentru tot restul vieţii.

Josephine începu să râdă.

— Arăţi tare caraghios, îi spuse ea.

— Ştiu, răspunse ducele. Şi sunt îngrozit de gândul că rudele noastre iubite pot da buzna peste noi dintr-o clipă într-alta să mă vadă aşa.

— Oh, zise ea, ducându-şi mâna la gură. Şi uite ce

mizerie am făcut. O să se întrebe ce Dumnezeu s-a întâmplat aici. Tata o să mă omoare.

Petrecură următoarele minute fugind de colo-colo ca să pună totul la loc şi terminară exact la ţanc. Cineva tuşi de câteva ori în spatele uşii, după care aceasta se deschise, lăsând să intre o contesă de Newman zâmbitoare, un viconte Cheamley anxios, un Lord Ainsbury surâzător şi un conte de Rutland care părea la fel de entuziasmat ca restul.

Ducele de Mitford o luă de mână pe Josephine.

— Ei bine? întrebă Lord Ainsbury, frecându-şi palmele. Spune-mi, băiete, e cazul să te felicit?

— Faceţi un cuplu minunat, zise contesa, zâmbindu-le cu căldură. Vă potriviţi de minune. Ce fată liniştită şi încântătoare, îi spuse ea vicontelui.

— Am stat până acum la poveşti, spuse ducele de Mitford, uitându-se zâmbitor spre Josephine, aşa că încă nu am primit un răspuns. Ce spui, domnişoară Middleton? Vrei să fii soţia mea? întrebă el, sărutându-i mâna.

Îi căută disperat privirea, cu răsuflarea tăiată. Dacă avea să-l refuze şi de data aceasta, era hotărât să îi accepte decizia şi să plece. Ca să revină la viaţa lui liniştită, previzibilă şi demnă. Şi atât de monotonă.

O viaţă fără Josephine Middleton însemna o viaţă fără aventuri. Îi zâmbi din nou.

Era atât de viclean. Observase deja asta la el. Foarte viclean. Aşa tăcut şi liniştit cum era, ştia cum să obţină tot ce-şi dorea. Ea avu presentimentul că, dacă accepta să se căsătorească cu bărbatul acela, avea să se supună voinţei lui pentru tot restul vieţii. Şi nu ascultase niciodată de voinţa vreunui bărbat, nu-şi dorise niciodată să o facă. Alternativa era libertatea. Dar o libertate fără Paul. O viaţă fără Paul? Părea ceva extrem de anost.

— Da, vreau, răspunse ea. Şi îşi simţi de îndată obrajii îmbujoraţi. Toţi ceilalţi participanţi la discuţie izbucniră în aplauze, urmate de felicitări. Iar Paul îi zâmbi cu gura până la urechi fără să îi dea drumul la mână. Iar ea se simţi în siguranţă. În largul ei.

Urma să aibă tot timpul din lume să îl pedepsească

pentru minciuna îngrozitoare pe care o ţesuse în jurul ei, îşi zise ea în timp ce Lady Newman se grăbi să o îmbrăţişeze.

Ducele de Mitford fu nevoit să îi dea drumul logodnicei sale, astfel încât contele de Rutland să îi poată strânge mâna, parcă hotărât să i-o rupă. Dar urma să aibă tot timpul din lume să o îmbrăţişeze, să o sărute şi să o iubească cu toată fiinţa sa. Şi să încerce să o transforme în ceva care să semene a ducesă.

„Totuşi, să nu fie chiar o transformare majoră”, îşi zise el, după ce îşi recuperă mâna, doar ca să fie apoi asaltată de bunic. Nu, nu avea să fie deloc o transformare majoră. Deja avusese parte de o primă aventură alături de Josephine şi fu surprins să constate că fusese una extraordinar de plăcută.

Poate că urmau să se bucure şi de alte aventuri împreună. Poate că, la urma urmei, era exact ducesa de care avea nevoie. Aşa cum era ea. Şi, când avea să fie din nou atacat de un raft de cărţi, ei bine, avea să o facă din nou prizoniera lui cu îmbrăţişări şi sărutări.

Îi surprinse privirea printre valurile de rubedenii şi felicitări şi zâmbi reţinut.

De-abia aştepta.

Şi apoi se trezi că închide din instinct ochii pentru o clipă în momentul în care ea îi zâmbi şi... o da, neruşinata de ea îi făcu cu ochiul. Viitoarea sa ducesă!

Zâmbi cu gura până la urechi şi întinse o mână spre ale ei.

Sfârşit